

MADARAK A DOBOZBAN

NE NYISD KI A SZEMED!

JOSH MALERMAN

FUMAX KIADÓ

madarak

a dobozban

Fordította
RUSZNYÁK CSABA

FUMAX THRILLER-sorozat

ELŐKÉSZÜLETBEN
Dan Wells: *Az ördög egyetlen barátja*

madarak a dobozban

josh malerman

BUDAPEST, 2015

Első magyar kiadás: Fumax Kft., 2015

Szerkesztő: Koncz Ákos
Korrektor: Kótai Kata
Tördelő: Benes Attila, Blasits Katalin
Műszaki szerkesztő: Benes Attila
Borító: Fumax
Felelős kiadó: a kiadó ügyvezetője

További információ kiadványainkról és
kedvezményes vásárlási lehetőségek:
www.fumax.hu

Facebook-oldalunk:
www.facebook.com/fumaxkiado

Nyomta: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

ISBN 978-615-5514-20-3

Néha azt kívánom, bár lennék építész, hogy ajánlhassak valakinek egy egész épületet. Valami hatalmas alkotást, amely áttör a felhőkön, és meg sem áll az alvilágig. Ha pedig a Madarak a dobozban betűk helyett téglákból állna, tartanék egy ünnepséget, minden sötét emlékemet meghívnám rá, aztán baltával átvágnám a szalagot. Így lelpezném le a világ előtt az építmény nevét. Debbie-nek hívnák.

Anya, a Madarak a dobozban *neked szól.*

egy

Malorie gondolkodva áll a konyhában.

A keze nyirkos. Egész testében remeg. Idegesen megböki lábujjával a repedezett csempepadlót. Korán van még, a nap valószínűleg éphogy csak a horizont fölé emelkedett. Erőtlen fénye a fekete lágyabb árnyalatát kölcsönzi az ablakon lógó sötétítőnek, és Malorie azt gondolja magában:

Ez a ködtől van.

A gyerekek a folyosó végi szobában, a fekete ruhába szőtt csirkeháló alatt alszanak. Talán hallották őt az előbb, ahogy letérdelt az udvaron. Bármilyen zajt csapott is, az utat talált magának a mikrofonokon át az ágyuk mellé elhelyezett erősítőkhöz.

Malorie a kezére néz, és a gyertyaláng mellett feltűnik neki valami egészen enyhe ragyogás. Igen, nyirkos a keze. Még friss rajta a reggeli harmat.

Malorie nagyot sóhajt, és elfújja a gyertyát a konyhában. Körbenéz a kis helyiségben, végig a rozsdás konyhai eszközökön és a megrepedt tányérokon. A szemetesként használt kartondobozon. A székeken, amelyek közül néhányat zsinegek tartanak egyben. A falakra tapadt mocskon. Mocskos a gyerekek kezétől és lábától. De akadnak régebbi foltok is. Az előszobafal alja elszíneződött, mély lilája idővel barnává fakult. Vérnyomok. A nappali szőnyege szintén elszíneződött, a súrolás sem segít rajta. Nincsenek a házban vegyszerek, amelyekkel Malorie kitisztíthatná. Egyszer, még régen, Malorie vízzel teli vödröket hozott a kútról, és egy zakó roncsaival próbálta meg eltávolítani a foltokat. Mindhiába. Még a kevésbé ellenálló foltok is megmaradtak, ugyan csak eredeti méretük árnyékaként, de továbbra is borzalmasan

láthatóan. A társalgóban egy gyertyás doboz takar egyet. A nappaliban azért áll bizarr szögben a kanapé, hogy elrejtsen két, Malorie szerint farkasfejre emlékeztető pecsétet. A második emeleten, a padlásfeljáró mellett, egy rakás dohos kabát púposodik a fal mélyébe vágó, lila barázdák előtt. Háromméternyire onnan van a ház legfeketébb foltja. Malorie nem használja a második emelet túlsó végét, képtelen rávenni magát, hogy elmenjen odáig.

A ház egykor csinos kis otthonnak számított Detroit külvárosában. Egykor családbarát és biztonságos volt. Öt-hat évvel ezelőtt még büszkén mutatta volna neki egy ingatlanügynök. Viszont a mostani reggelen az ablakokat karton és fa borítja. Víz nincs. Egy nagy favödör áll a konyhabútoron, poshadt szagot árasztva magából. Nyomuk sincs a szokásos gyerekjátékoknak. Székdarabokból faragott, festett arcokkal díszített emberkék vannak helyettük. A szekrények üresen tátongnak. A falakon nem lógnak festmények. Kábelek futnak a hátsó ajtó alatt az első emeleti

hálószobába, ahol erősítők figyelmeztetik Malorie-t és a gyerekeket a házon kívüli zajokra. Így élnek ők hárman. Csak rövid időre hagyják el a házat. Akkor is csak bekötött szemmel.

A gyerekek sosem látták az otthonukon kívüli világot. Még csak az ablakokon át sem. És Malorie sem nézett ki rajtuk már bő négy éve.

Négy éve.

Nem muszáj ma meghoznia a döntését. Michiganben vannak, októberben. Nagy a hideg. Egy harminc kilométeres út a folyó mentén nem lesz könnyű a gyerekeknek. Lehet, hogy még mindig túl kicsik hozzá. Mi lesz, ha valamelyikük a folyóba esik? Mit tehetne akkor a bekötött szemű Malorie?

Egy baleset, gondolja. *Milyen borzalmas is lenne. Ennyi küszködés után a túlélésért. Meghalni egy balesetben.*

Malorie a sötétítőkre néz. Elsírja magát. Rá akar üvölteni valakire. Könyörögni szeretne, bárkinek, aki meghallgatja. *Ez nem igazságos,* mondaná legszívesebben. *Ez kegyetlenség.*

Válla fölött hátrapillant a konyha bejáratára és a gyerekek hálószobájába vezető folyosóra. A gyerekek mélyen alszanak az ajtó nélküli kereten túl, fekete ruhákkal takarva, elrejtve a fény elől, láthatatlanul. Nem mocorognak. Semmi jelét nem adják, hogy ébren lennének. És mégis, lehet, hogy hallgatóznak. Annyira sulykolta beléjük, hogy figyeljenek, annyira hangsúlyozta nekik a fülük fontosságát, hogy Malorie néha azt hiszi, már a gondolatait is hallják.

Megvárhatná a nyári eget, a meleget, jobban ügyelhetnének a csónakra. Elmondhatná a gyerekeknek, hogy mit gondol, kikérhetné a véleményüket. Lehet, hogy jó ötleteik lennének. Ugyan még csak négyévesek, de megtanította őket, hogy *figyeljenek.* Segíthetnének navigálni a csónakot, amelyet vakon kell majd vezetnie. Malorie képtelen lenne végigcsinálni az utat nélkülük. Szüksége van a fülükre. Lehet, hogy a tanácsaiknak is hasznát venné? Lehet négyévesen bármi fontos észrevételük arról, hogy mikor volna a legjobb örökre elhagyniuk ezt a házat?

Malorie belerogy az egyik konyhaszékbe, és elfojtja könnyeit. Csupasz lábujja még mindig a kifakult linóleumpadlón dobol. Lassan felnéz a pincelépcső tetejére. Ott beszélt egyszer egy Tom nevű férfival egy Don nevű férfiról. A mosdókagylóra pillant, ahová Don egyszer több hordónyi kútvizet hordott, remegve, amiért ki kellett mennie a házból. Előrehajolva látja a társalgót, ahol régen Cheryl készítette az eledelt a madaraknak. Közte és a bejárati ajtó között pedig a nappali terül el, némán és sötéten, túl sok feldolgozhatatlan emlékkel túl sok emberről.

Négy év, gondolja, és legszívesebben átütné a falat.

Tudja, hogy a négy év könnyen nyolccá válhat. A nyolc pedig tizenkettővé. És a gyerekek felnőnek. Olyan felnőttek lesznek, akik sohasem látták az eget. Sohasem néztek ki egyetlen ablakon sem. Mit tenne velük tizenkét évnyi bezártság? Vajon létezik egy pont, tűnődik Malorie, amelyen túl az égbolt felhői már természetellenessé válnak számukra, és kizárólag a fekete

szemfedőjük mögött érzik majd biztonságban magukat?

Nyel egy nagyot, és elképzeli, hogy egészen tinédzserkorukig egyedül neveli őket.

Egyáltalán képes lenne rá? Meg tudná védeni őket még tíz éven keresztül? Tudna addig gondoskodni róluk, amíg már ők tudnának gondoskodni róla? És mi értelme lenne egyáltalán? Miféle életet biztosítana így nekik?

Rossz anya vagy, gondolja.

Mert képtelen megismertetni velük az égbolt határtalanságát. Mert képtelen elintézni számukra, hogy szabadon rohangálhassanak a kertben, az utcákon, az üres szomszédos házakban és a megviselt autók körül. Mert még egyetlen pillantást sem engedhetett meg nekik az űrbe, amikor az égbolt elfeketedik, és gyönyörűséges módon hirtelen megtelik csillagokkal.

Olyan életet nyújtasz nekik, amelyet nincs értelme megélni.

Homályos, könnyes tekintetén át látja, hogy a sötétítők színe újabb árnyalatnyival lágyul. Ha köd van odakint, már nem tart sokáig. És ha segítségükre lehet, ha elrejtheti őt és a gyerekeket, miközben lemennek a folyóhoz a csónakért, akkor most rögtön fel kell ébresztenie őket.

Rácsap a konyhaasztalra, és szárazra törli a szemét.

Feláll, kimegy a konyhából, be a gyerekek hálószobájába.

– Fiú! – kiáltja. – Lány! Ébresztő.

A hálószoba sötét. Az egyetlen ablakot annyi takaró borítja, hogy a nap még a zenitjén sem tud átsütni rajta. Két matrac hever a helyiség két oldalán, fölöttük fekete kupolák. A rongyokat tartó csirkeháló egykor egy kis kertet kerített el az udvarban, a kút mellett, az utóbbi négy évben azonban páncélként védte a gyerekeket – nem attól, ami megláthatná őket, hanem attól, amit *ők* megláthatnának. Malorie mozgást hall alóla, és letérdel, hogy meglazítsa a szoba fapadlójába

szögelt drótot. Már húzza elő a zsebéből a szemfedőket, ahogy a két gyerek álmos, meglepett arckifejezéssel néz rá.

– Anyu?

– Keljetek fel. Most. Igyekezzetek anyu kedvéért.

A gyerekek gyorsan reagálnak, nem nyafognak vagy panaszkodnak.

– Hová megyünk? – kérdezi a Lány.

Malorie átnyújtja neki a szemfedőt, és így szól:

– Vedd fel. A folyóhoz megyünk.

Mindketten felteszik fekete szemfedőjüket, és szorosan megkötik a fejükön. Mozdulataik jól begyakoroltak. Szakértők ebben, már ha négyévesen lehet az ember bármiben is szakértő. Malorie-nak majd meghasad a szíve. Még csak gyerekek, kíváncsinak kellene lenniük. Meg kellene kérdezniük, hogy miért éppen ma mennek a folyóhoz – a folyóhoz, amelynél még sosem jártak.

Ehelyett csak teszik, amit mond nekik.

Malorie még nem veszi fel a szemfedőjét. Előbb fel kell készítenie a gyerekeket.

– Hozd a puzzle-t – mondja a Lánynak. – És mindketten hozzátok a takarókat.

Az izgatottsága leírhatatlan. Nem is annyira izgatottság, mint inkább hisztéria. Malorie szobáról szobára járva keresgél apró dolgokat, amelyekre szükségük lehet. Hirtelen rettenetesen felkészületlennek érzi magát. Oda a biztonságérzete is, mintha a ház és alatta a föld egyszerűen eltűnt volna, és ő most teljesen kiszolgáltatottá válna a kinti világ számára. De a rémület pillanatában is foggal-körömmel ragaszkodik a szemfedő gondolatához. Mindegy, mit pakol be, milyen otthoni eszközöket használhat fegyverként, tudja, hogy a szemfedők jelentik a legerősebb védelmet.

– Hozzátok a takarókat! – ismétli meg, hallva a két apró test készülődését, és belép a szobájukba, hogy segítsen nekik. A korához képest kicsi, de szívósságával anyját büszkeséggel eltöltő Fiú két ing között vacillál,

bár mindkettő túl nagy rá. Egy másik fiúéi voltak, akinek már rég nyoma sincs. Malorie dönt a Fiú helyett, és nézi, ahogy sötét haja eltűnik a ruhában, majd pedig ismét kibukkan a nyakkivágásnál. Izgatottságában Malorie-nak feltűnik, hogy a Fiú megnőtt mostanában.

Az átlag testalkatú Lány éppen a fején próbál áthúzni egy dresszt, amelyet ő és Malorie egy régi ágyneműből varrtak.

– Hideg van odakint, Lány. A dressz nem lesz jó.

A Lány a homlokát ráncolja, szőke haja ébredés utáni összevisszaságban áll.

– De nadrágot is veszek, anyu. És itt vannak a takaróink.

Düh lobban fel Malorie-ban. Nem akar semmiféle ellenállást. Ma nem. Még akkor sem, ha a Lánynak igaza van.

– *Ma szó sem lehet a dresszről.*

A kinti világ, az üres bevásárlóközpontok és éttermek, a használaton kívüli járművek ezrei, az elhagyatott boltok polcain álló, elfelejtett

termékek, mind ezt a házat nyomasztják. Mind arról suttog, hogy mi vár rájuk.

Kivesz egy kabátot a folyosó végén lévő kis hálószoba szekrényéből, és kilép a helyiségből, tudván, hogy ezt most teszi meg utoljára.

– Anyu – szólítja meg a Lány a folyosón. – Hozzuk a biciklicsengőinket?

Malorie mélyet sóhajt.

– Nem – válaszolja. – Mind együtt leszünk. Az egész úton.

Ahogy a Lány visszamegy a hálószobába, Malorie-nak az jár a fejében, milyen szánalmas, hogy a gyerekek legnagyobb szórakozását a biciklicsengők jelentik. Éveken át játszottak velük. Egész életükben a nappaliból csengettek. A hangjuk mindig felzaklatta Malorie-t, de sohasem vette el, vagy rejtette el előlük azokat a csengőket. Még a korai anyaság ideges agóniájában is tudta, hogy ebben a világban mindent meg kell becsülni, ami kicsikar a gyerekekből egy kis kuncogást.

Még akkor is tartotta magát ehhez, amikor a csengőkkel Victort ijesztgették.

Ó, hogy Malorie-nak mennyire hiányzik az a kutya! Amikor teljesen egyedül nevelni kezdte a gyerekeket, a folyóval kapcsolatos fantáziálgatásaiban Victornak, a border collie-nak is szerepe volt, mindig ott ült velük az evezős csónakban. Victor figyelmeztethette volna őt, ha állat ér a közelükbe. Talán még el is tudott volna ijeszteni valamit.

– Na, jó – mondja, karcsú testével a gyerekek hálószobájának ajtajában állva. – Kész vagyunk. Most pedig nyomás.

Malorie néha, békés délutánokon vagy viharos estéken már figyelmeztette őket, hogy eljöhet ez a nap. Igen, már beszélt nekik a folyóról. Az útról. Vigyázott rá, hogy sose hívja „menekülésnek”, mert elviselhetetlen lett volna, ha azt hiszik, hogy a mindennapi életük olyasvalami, amiből menekülniük kell. Csak az emlékezetükbe véste, hogy valamikor egy jövőbeli reggelen felébresztheti őket, és akkor gyorsan össze kell

pakolniuk, hogy örökre elhagyják a házukat. Malorie tudta, hogy érzékelik a bizonytalanságát, épp úgy, ahogy az elfüggönyözött ablak üvegén mászó pókot is hallják. Évek óta áll a konyhaszekrényben egy kis ételcsomag, félretéve, mindig kicserélve és újratöltve, miután a tartalma tönkrement – ez volt Malorie bizonyítéka arra, hogy egy reggel majd *tényleg* felébresztheti őket. *Értitek?,* gondolja, ahogy idegesen megigazítja a sötétítőket. *Az étel a konyhaszekrényben a terv része.*

És most eljött az a nap. Ez a reggel. Ez az óra. A *köd.*

A Fiú és a Lány előrelépnek, Malorie pedig letérdel előttük. Ellenőrzi a szemfedőjüket. Stabilak. És abban a pillanatban, ahogy egyik kis arcról a másikra néz, Malorie ráébred, hogy az utazás tényleg, végérvényesen elkezdődött.

– Figyeljetek rám – fogja meg mindkettejük állát. – Ma leutazunk a folyón egy evezős csónakban. Lehet, hogy hosszú út lesz, és nagyon

fontos, hogy mindketten engedelmeskedjetek nekem a legapróbb dologban is. Értitek?

– Igen.

– Igen.

– Hideg van odakint. De nálatok vannak a takaróitok és a szemfedőitek. Jelenleg semmi másra nincs szükségetek. Értitek?

– Igen.

– Igen.

– Bármi történjék is, egyikőtök sem veheti le a szemfedőjét. Ha leveszitek, megverlek benneteket. Értitek?

– Igen.

– Igen.

– Szükségem van a hallásotokra. Azt akarom, hogy figyeljetek, olyan alaposan, ahogy csak tudtok. Ahogy haladunk majd a folyón, figyelnetek kell a vízen és a fákon túlra is. Ha állatot hallotok az erdőben, szóljatok nekem. Ha bármit hallotok a vízben, szóljatok nekem. Világos?

– Igen.

– Igen.

– *Ne* tegyetek fel kérdéseket, amelyeknek nincs közük a folyóhoz. Te fogsz elöl ülni – mondja, és megböki a Fiút. Aztán megböki a Lányt is. – Te pedig hátul. Amikor odaérünk a csónakhoz, én majd beültetlek titeket a helyetekre. Én középen leszek, és evezni fogok. Nem akarom, hogy beszélgessetek egymással a csónak két végéből, hacsak nem olyasmiről van szó, amit az erdőből hallotok. Vagy a folyóban. Világos?

– Igen.

– Igen.

– Bármi történjék is, nem állunk meg, csak ha már elértük a célunkat. Szólok majd, ha odaérünk. Ha megéheztek, egyetek ebből a csomagból.

Malorie megérinti kezüket a csomaggal.

– Ne aludjatok el. *Semmiképp* ne aludjatok el. Ma nagyobb szükségem van a hallásotokra, mint valaha.

– Hozzuk a mikrofonokat? – kérdezi a Lány.

– Nem.

Beszéd közben Malorie egyik szemfedős arcról a másikra néz.

– Amikor elhagyjuk a házat, kézen fogva sétálunk végig a kúthoz vezető úton. Átmegyünk a ház mögötti erdő kis tisztásán. A folyóhoz vezető ösvényt benőtte a növényzet, ezért lehet, hogy el kell majd engednünk egymás kezét egy-két lépésre. Ilyenkor mindketten kapaszkodjatok a kabátomba vagy egymásba. Világos?

– Igen.

– Igen.

Ijedt a hangjuk?

– Figyeljetek. Olyan helyre megyünk, ahol még egyikőtök sem volt soha. Távolabb a háztól, mint amilyen távol valaha voltatok. Vannak odakint dolgok, amelyek bántani fognak titeket és anyut is, ha nem hallgattok rám.

A gyerekek egy szót sem szólnak.

– Értitek?

– Igen.

– Igen.

Malorie jól nevelte őket.

– Rendben – mondja, és hangja csipetnyi hisztériáról árulkodik. – Indulunk. Most rögtön indulunk. *Indulunk.*

Fejüket a homlokához szorítja.

Aztán megfogja mindkettejük kezét. Gyorsan áthaladnak a házon. A konyhában Malorie remegve megtörli a szemét, és előveszi zsebéből a saját szemfedőjét. Szorosan átköti a fején és sötét haján. Utána mozdulatlanul áll, kezével a kilincsen, arra az útra nyíló ajtó előtt, amelyen számtalanszor ment már végig egy vödör vízért.

A házat készülnek elhagyni. A pillanat realitása eluralkodik rajta.

Amikor kinyitja az ajtót, beáramlik a hideg levegő, Malorie pedig előrelép, tekintete homályos a rettegéstől és a lehetséges következményektől, amelyek túl szörnyűek ahhoz, hogy a gyerekek előtt beszéljen róluk. Dadogva, és szinte kiabálva szólal meg.

– Fogjátok meg a kezemet. Mindketten.

A Fiú Malorie bal kezét kapja el. A Lány apró ujjai a jobbjába kapaszkodnak bele.

Szemfedőjükkel a fejükön kilépnek a házból.

A kút húsz méterre van. Egykor képkeretül szolgáló fadarabkák jelzik az út két szélét, azok mutatják az irányt. Mindkét gyerek számtalanszor ért hozzá a fadarabokhoz a cipőjük orrával. Malorie egyszer azt mondta nekik, hogy a kútvíz az egyetlen gyógyszer, amire szükségük lehet. Így aztán a gyerekek mindig is tisztelték a kutat. Sosem panaszkodtak, amiért segíteniük kellett neki vizet hozni belőle.

Amikor a kúthoz érnek, a talaj göröngyössé válik a talpuk alatt. Természetellenesen lágynak tűnik.

– Itt a tisztás – közli Malorie.

Óvatosan vezeti előre a gyerekeket. A második ösvény tíz méterre a kúttól kezdődik. Keskeny bejárata utat vág az erdőbe. A folyó onnan alig harminc méterre van. Az erdőnél Malorie egy pillanatra elengedi a gyerekek kezét, hogy kitapogathassa az út elejét.

– Fogjátok meg a kabátomat!

Végigtapogatja az ágakat, amíg rá nem talál egy fára kötözött trikóra az ösvény kezdeténél. Ő tette oda még három évvel ezelőtt.

A Fiú megfogja a zsebénél, és Malorie érzi, hogy a Lány ugyanott a Fiút ragadja meg. Malorie szól nekik, ahogy elindul, és folyamatosan kérdezgeti őket, hogy fogják-e egymást. Faágak szúrnak az arcába. Nem kiált fel.

Hamarosan elérkeznek a jelzéshez, amelyet Malorie dugott a földbe. Egy szék törött lába lóg ki az ösvényből, hogy belébotoljon, hogy átessen rajta, hogy felismerje.

Négy éve fedezte fel az evezős csónakot, mindössze ötháznyira az övékétől. Több mint egy hónapja ellenőrizte utoljára, de hiszi, hogy még mindig ott van. Mégis nehéz nem elképzelni a legrosszabbat. Mi van, ha valaki más is megtalálta? Egy másik nő, olyan, mint ő, aki öt házzal odébb a másik irányban él, és négy éve minden egyes nap arra gyűjtögeti a bátorságát, hogy végre elmeneküljön. Egy nő, aki egyszer ugyanerre a csúszós partra botorkált, és ugyanazt

a megváltást tapogatta ki: egy evezős csónak hegyes acélorrát.

A levegő belecsíp a Malorie arcán lévő horzsolásokba. A gyerekek nem panaszkodnak.

Ez nem igazi gyermekkor, gondolja Malorie, miközben vezeti őket a folyó felé.

És akkor meghallja. Még mielőtt elérnék a dokkot, hallja lötyögni a csónakot a vízen. Megáll, ellenőrzi és szorosabbra húzza a gyerekek szemfedőit. Felvezeti őket a deszkákra.

Igen, gondolja, *még mindig itt van.* Mint ahogy a kocsik is még mindig ott parkolnak a ház előtt. Mint ahogy a házak az utcában még mindig üresek.

Távol a háztól és az erdőn kívül hidegebb van. A víz hangja éppen olyan ijesztő, mint amilyen örömteli. Malorie letérdel ott, ahol a csónaknak lennie kell, elengedi a gyerekek kezét, azután pedig kitapogatja az acélorrot. Ujjai először a csónakot rögzítő érdes kötelet találják meg.

– Fiú – szólal meg, ahogy a csónak jéghideg acélorrát a dokk felé húzza. – Az elejébe. Szállj

be az elejébe. – Segít neki. Amikor a Fiú már biztosan ül a helyén, mindkét kezével megfogja az arcát, és emlékezteti: – Figyelj. A vízen túlra. *Figyelj*.

Szól a Lánynak, hogy maradjon a dokkon, amíg ő vakon eloldja a kötelet, és bemászik a csónak középső padjára. Félig állva segít beszállni a Lánynak. A csónak hirtelen erősen megbillen, és Malorie túl erősen szorítja meg a Lány kezét. A Lány nem kiált fel.

A csónak alján víz, botok és levelek hevernek. Malorie kitapogatja köztük a jobb oldalra helyezett evezőket. Hidegek. Dohosak. Penésztől bűzlenek. Behelyezi őket a fémvájatba. Erősnek és masszívnak tűnnek, ahogy a segítségükkel ellöki a csónakot a dokktól. És azután…

A folyón vannak.

A víz nyugodt, de távolról hangokat hallani. Mozgást az erdőben.

Malorie a ködre gondol. Reméli, hogy elrejtette a menekülésüket.

De a köd el fog oszlani.

– Gyerekek – mondja Malorie a levegőt kapkodva. – *Figyeljetek.*

És négy év várakozás, felkészülés és bátorsággyűjtés után végre elevez a dokktól, a parttól és a háztól, amely mintha egy egész életen át védelmezte volna őt és a gyerekeket.

kettő

Kilenc hónap van még hátra a gyerekek születéséig. Malorie a nővérével, Shannonnal él egy szerény bérleményben, amelyet egyikük sem dekorált ki. Három hete költöztek oda a barátaik aggodalmai ellenére. Malorie és Shannon mindketten népszerű, intelligens nők, de egymás társaságában hajlamosak megkergülni, mint ahogy azt azon a napon is demonstrálták, amelyen behordták a lakásba a dobozaikat.

– Arra gondoltam, hogy nekem kellene kapnom a nagyobb hálószobát – vetette fel Shannon az emeleti folyosón állva. – Elvégre az én ruhatáram a nagyobb.

– Ó, ne már – válaszolta Malorie egy olvasatlan könyvekkel teli dobozzal a kezében. – Annak a szobának jobb az ablaka.

A nővérek sokáig vitatkoztak annak ellenére, hogy nem szívesen adtak igazat barátaiknak és családjuknak azzal, hogy már az első délutánjukon egymásnak esnek. Végül Malorie belement, hogy pénzfeldobással döntsenek, ami aztán Shannonnak kedvezett, és Malorie azóta is biztos benne, hogy nővére átverte valahogy.

Ma azonban Malorie-nak nem azokon az apróságokon jár az esze, amelyekkel a nővére őrületbe kergeti. Nem Shannon után takarít halkan, szekrényajtókat zárogatva, követve a folyosókon a levetett ruhák és zoknik nyomát. Nincs passzív dühöngés, és nem rázza a fejét, ahogy elindítja a mosogatógépet, vagy ahogy arrébb tolja Shannon egyik bontatlan dobozát a nappali közepéből, ahol mindkettejüknek útban van. Hanem csak áll meztelenül a földszinti fürdőszobatükör előtt, és a hasát nézegeti.

Előfordult már, hogy kimaradt egy ciklus, győzködi magát. Ez azonban aligha megnyugtató, mert már hetek óta ideges, tudván, hogy azon az éjszakán Henry Martinnal óvatosabbnak kellett volna lennie.

Fekete haja a vállára hull. Ajkai különös fintorral görbülnek lefelé. Kezét lapos hasára helyezi, és lassan bólint. Akármit próbál is bebeszélni magának, *érzi,* hogy terhes.

– Malorie! – kiált fel Shannon a nappaliban. – *Mit* csinálsz odabent?

Malorie nem válaszol. Oldalt fordul, és megbillenti a fejét. Kék szeme szürkének tűnik a sápadt fürdőszobai fényben. Egyik tenyerével megtámaszkodik a mosdó rózsaszín linóleumán, és hátrafeszíti a gerincét. Próbálja elvékonyítani a hasát, mintha ez a mozdulat önmagában megkérdőjelezné, hogy egy kis, új életet hordoz magában.

– Malorie! – kiált fel Shannon ismét. – Itt egy újabb híradás a tévében! Valami történt Alaszkában.

Malorie hallja a nővérét, de vajmi kevéssé érdekli most mindaz, ami a külvilágban történik.

Az elmúlt napokban felrobbantotta az internetet „Az Orosz jelentés” néven elhíresült sztori. Egy férfiról szólt, aki egy Szentpétervárhoz közeli, havas autópályán robogó teherautóban utazott, és megkérte a kocsit vezető barátját, hogy álljon félre, majd pedig megtámadta őt, és a körmeivel letépte az ajkait. Aztán a teherautó platójáról vett asztali körfűrésszel öngyilkosságot követett el a hóban. Szörnyű dolog, bár hírhedtté válását Malorie annak a rutinnak a számlájára írta, amellyel az internet látszólag értelmetlenül terjeszt el teljesen esetleges történeteket. Csakhogy aztán felbukkant egy második sztori. Az elsőhöz hasonló körülményekkel. Ez Jakutszkban történt, Szentpétervártól keletre, csaknem ötezer kilométernyire. Egy minden beszámoló szerint „megbízható” anya élve eltemette gyermekeit a család kertjében, majd törött tányérok csorba élével elvette a saját életét is. Aztán egy harmadik sztori tűnt fel a neten, a Szentpétervártól

több mint háromezer kilométerre délkeletre fekvő Omszkból, és gyorsan a közösségi médiaoldalak egyik legtöbbet tárgyalt témájává vált. Ezúttal videofelvétel is készült. Malorie addig nézte a vértől vöröslő szakállú, baltát lóbáló férfit, ahogy rátámad az őt filmező, képen kívüli emberre, amíg csak bírta. Végül a baltás elérte a célját, de Malorie azt a részt már nem látta. Ezek után próbálta teljesen kizárni magát a mindehhez kapcsolódó információkból, ám a jóval zűrösebb természetű Shannon nem tett le arról, hogy továbbítsa számára a rémisztő híreket.

– *Alaszka* – ismétli Shannon a fürdőszoba ajtó másik oldalán. – Az már *Amerika,* Malorie!

Shannon szőke haja anyjuk finn gyökereiről árulkodott. Malorie inkább az apjára hasonlított az északiak erős, mélyen ülő szemével és szép, sima bőrével. A Felső-félszigeten nevelkedtek, és mindketten arról álmodoztak, hogy az állam szívében, Detroit közelében éljenek, mert biztosra vették, hogy ott bőven vannak bulik, koncertek, álláslehetőségek és férfiak.

Utóbbi területen Malorie nem sok sikert ért el, mielőtt találkozott volna Henry Martinnal.

– A rohadt életbe! – üvölt fel Shannon. – Lehet, hogy Kanadában is történt valami. Ez komoly, Malorie. *Mit* csinálsz már odabent?

Malorie megnyitja a csapot, hagyja, hogy a hideg víz végigfolyjon az ujjain, majd az arcába fröcsköli. Felnéz a tükörre, és a szüleire gondol, akik még mindig a Felső-félszigeten élnek. Még nem tudnak Henry Martinról. Még *ő maga* sem beszélt vele azóta az egyetlen éjszakájuk óta. És mégis, valószínűleg örökké tartó kötés alakult ki közöttük.

Hirtelen kinyílik a fürdő ajtaja. Malorie a törölközőért nyúl.

– Jesszus, Shannon.

– Hallottad, amit mondtam, Malorie? Minden ezzel a sztorival van tele. Állítólag az okozhatja, hogy az emberek meglátnak valamit. Furcsa, nem? Most mondta valaki a CNN-nél, hogy ez az egyetlen közös pont az incidensekben. Hogy az áldozatok *láttak* valamit, mielőtt megtámadtak

másokat, és öngyilkosok lettek. El tudod ezt hinni? El tudod?

Malorie lassan a nővére felé fordul, arca teljesen kifejezéstelen.

– Hé, jól vagy, Malorie? Nem festesz valami fényesen.

Malorie sírni kezd, és ráharap az ajkára. Már kézbe vette a törölközőt, de el sem takarta magát vele. Még mindig úgy áll a tükör előtt, mintha a pucér hasát vizsgálgatná, és ez Shannonnak is feltűnik.

– Ó, a picsába – fakad ki. – Gondolod, hogy…

Malorie buzgón bólogat. A nővérek odalépnek egymáshoz a rózsaszín fürdőszobában, és Shannon átöleli Malorie-t, fekete haját paskolgatja hátul, és csitítgatja.

– Na, jó – mondja végül. – Ne boruljunk ki. Szerezzünk egy tesztet. Ilyenkor ez jön. Oké? Ne aggódj. Lefogadom, hogy a teszteket végzők több mint a feléről kiderül, hogy nem is terhesek.

Malorie nem válaszol, csak hosszat és mélyet sóhajt.

– Oké – nyugtázza Shannon. – Menjünk.

három

Mekkora távolságra hall el az ember?

Vakon evezni még nehezebb, mint ahogy Malorie elképzelte. Mostanra már többször partra futottak, és aztán hosszú percekig ott ragadtak. Aközben gyerekek szemfedőiért nyúló láthatatlan kezek víziói ostromolták őt. Ujjak emelkednek ki a vízből és a sárból, ahol a folyó találkozik a földdel. A gyerekek nem sikoltoztak és nem panaszkodtak. Ahhoz ők túlságosan türelmesek.

De *mekkora* távolságra hall el az ember?

A Fiú a mohás iszapban állva segített neki kiszabadítani a csónakot, és Malorie most újra evez. E korai akadályok ellenére érzi, hogy haladnak. Ez pedig erővel tölti el. Most, hogy előbújt a nap, madarak dalolnak a fák között,

állatok mozgolódnak az erdő aljnövényzetében, és halak ugrálnak ki a vízből, kis csobbanásaikkal felborzolják Malorie idegeit. Mindezt csak hallják. Semmit sem látnak belőle.

A gyerekeket születésüktől kezdve arra tanította, hogy tudják értelmezni az erdő zajait. Amikor még kisbabák voltak, Malorie pólókat kötött a szemükre, és kivitte őket az erdő széléig. Ott aztán, noha tudta, hogy még túl fiatalok hozzá, hogy megértsék a szavait, leírta nekik a fák közül kiszűrődő hangokat.

Levelek zörögnek, mondta. *Egy kis állat, mondjuk egy nyúl.* Közben mindig tudta, hogy valami sokkal rosszabb is lehet. Akár egy medvénél is rosszabb. Azokban a napokban és a későbbiekben, amikor a gyerekek már elég nagyok voltak hozzá, hogy tanuljanak, Malorie saját magát is ugyanúgy képezte. De tudta, hogy sosem fog olyan jól hallani, ahogy egyszer majd ők. Már huszonnégy éves volt, amikor kizárólag a fülére támaszkodva meg tudta különböztetni az esőcsepp hullásának és az ablak megérintésének

a hangját. Őt még *látásra* nevelték. Ebből az következik, hogy rossz tanár volt? Amikor leveleket vitt be, és azt kérte a szemfedőket viselő gyerekektől, hogy különböztessék meg, mikor lép rá egyre, és mikor zúz össze egyet a kezével, az vajon rossz lecke volt?

Mekkora távolságra hall el az ember?

Tudja, hogy a Fiú szereti a halakat. Malorie gyakran fogott neki a folyóból egy pincében talált esernyőből készített, rozsdás horgászbottal. A Fiú élvezettel nézte, ahogy a halak ficánkolnak a konyhába tett vödörben. Le is rajzolta őket. Malorie emlékszik, hogy az járt a fejében, a bolygó összes állatából ide kellene hoznia nekik egyet, hogy lássák, hogyan néznek ki. Mi mindent szeretnének még látni, ha esélyük adódna rá, hogy megtegyék? Mit szólna a Lány egy rókához? Egy mosómedvéhez? Még az autók is a mítoszok közé tartoztak, mert a gyerekek csak Malorie amatőr rajzaiból tájékozódhattak róluk. Csizmák, bokrok, kertek, boltkirakatok, épületek, utcák és csillagok. De hiszen az egész

világot kellett volna újrateremtenie nekik. És a hal volt a legtöbb, amit kaphattak. A Fiú pedig imádta őket.

Most, ahogy a folyón haladnak, és újabbat csobban a víz, Malorie aggódik, hogy a Fiút legyűri a kíváncsisága, és leveszi a szemfedőt.

Mekkora távolságra hall el az ember?

Malorie-nak szüksége van rá, hogy a gyerekek hallják az *erdőt,* hallják a *szelet,* hallják a *partokat,* amelyek élő teremtmények külön világába vezetnek. A folyó igazi amfiteátrum, elmélkedik evezés közben.

De lehet a sírjuk is.

A gyerekeknek *muszáj* figyelniük.

Malorie képtelen lerázni a látomásokat a sötétségből kinyúló kezekkel, ahogy megragadják a gyerekek fejét, és szántszándékkal elveszik tőlük mindazt, ami megvédi őket.

Malorie nehezen lélegzik, és izzad, miközben azért imádkozik, hogy meghallja, hol lesznek biztonságban.

négy

Malorie vezet. A nővérek az ő kocsiját használják, egy 1999-es Ford Festivát, mert abban több a benzin. Alig öt kilométernyire vannak otthonról, de máris látják annak a jeleit, hogy a dolgok megváltoztak.

– Nézd! – mutat végig Shannon a házakon. – Takarók vannak az ablakokon.

Malorie próbál figyelni Shannonra, de gondolatai folyton visszatérnek a hasához. Aggasztja őt is Az Orosz Jelentéssel kapcsolatos médiarobbanás, de nem veszi olyan komolyan, mint a testvére. A neten sokan vannak, akik Malorie-hoz hasonlóan szkeptikusak. Olvasgatott néhány blogot, főleg a *Hülye emberek*et, amely fotókat posztolt ki óvintézkedéseket tevő férfiakról és

nőkről, vicces képaláírásokkal. Ahogy Shannon hol kifelé mutogat az ablakon, hol a szemét takargatja, Malorie-nak az egyik ilyen jut eszébe. A kép egy nőt ábrázolt, amint takarót akaszt az ablakára. Alatta ez a képaláírás állt: *Drágám, mi lenne, ha ide tolnánk az ágyat?*

– Mit szólsz ehhez? – kérdezi Shannon.

Malorie csendben bólint, és balra fordul.

– Gyerünk már – nógatja Shannon. – El kell ismerned, ez tényleg kezd érdekes lenni.

Malorie egy része egyetért vele. *Tényleg* érdekes. A járdán egy pár sétál el, a fejük előtt újságot tartanak. Néhány sofőr elfordította a visszapillantó tükreit. Malorie azon tűnődik, hogy a társadalom vajon tényleg kezdi elhinni, hogy valami nincs rendben? És ha igen, akkor mégis *mi?*

– Nem értem – szólal meg, részben, hogy elterelje a gondolatait, részben, mert tényleg kezdi érdekelni a dolog.

– Mit nem értesz?

– Azt hiszik, hogy veszélyes kinézni az ablakon? Kinézni *bárhová?*

– Igen – válaszolja Shannon. – Pontosan ezt hiszik. Ezt magyaráztam neked.

Shannon mindig is zűrös személyiség volt, gondolja Malorie.

– Hát, ez tiszta őrület – mondja. – Nézd azt a fickót!

Shannon odanéz, ahová a nővére mutat. Aztán elfordítja a tekintetét. Egy elegáns, öltönyös férfi egy fehér pálcával sétál. Szemei csukva.

– Már senki sem szégyelli, hogy így jár-kel – jegyzi meg Shannon a cipőjét bámulva. – Ennyire elfajult a dolog.

Amikor megállnak a Stokely's gyógyszertár előtt, Shannon eltakarja kezével a szemét. Malorie észreveszi, és végignéz a parkolón. Mások is úgy tesznek, mint a nővére.

– Mitől félsz, mit fogsz meglátni? – kérdezi.

– Erre még senki nem tudja a választ.

Malorie már ezerszer látta a gyógyszertár nagy, sárga emblémáját, de még egyszer sem tűnt ilyen taszítónak.

Vegyük meg gyorsan azt a terhességi tesztet, gondolja, ahogy kiszáll az autóból. A nővérek átvágnak a parkolón.

– Azt hiszem, az *orvosságok* közt vannak – suttogja Shannon, és továbbra is takarva a szemét, kitárja a bolt ajtaját.

– Shannon, hagyd abba.

Malorie megy elöl, ahogy a családtervezős rész felé igyekeznek. Találnak First Response-t, Clearblue Easyt, New Choise-ot és hat másik márkát.

– Milyen sok van – álmélkodik Shannon, ahogy levesz egyet a polcról. – Már senki sem használ óvszert manapság?

– Melyiket vegyem meg?

Shannon megvonja a vállát.

– Az egyik éppen olyan jó lesz, mint a másik.

Lejjebb a sorban egy férfi kinyit egy sebtapaszos dobozt. A szeméhez tartva méricskéli.

A nővérek a kasszához mennek a teszttel. Andrew ül mögötte, aki Shannonnal egyidős, és egyszer elhívta őt randira. Malorie szeretné, ha minél előbb túlesnének az egészen.

– Ejha – mondja Andrew, ahogy leolvassa a doboz vonalkódját.

– Pofa be, Andrew – inti le Shannon. – A kutyánknak lesz.

– Már kutyátok is van?

– Igen – veszi el Shannon a zacskót, amelybe Andrew a dobozt tette. – És nagyon népszerű a környéken.

Malorie gyötrelmesnek éli meg a hazautat. A székek közé helyezett műanyagzacskó azt sugallja, az élete máris megváltozott.

– Nézd – mutat ki az ablakon Shannon ugyanazzal a kezével, amellyel a szemét is eltakarta.

A nővérek lassan megállnak. A sarokházon kívül egy nőt látnak egy kis létrán, ahogy épp paplant szögei a házán lévő ablakfülkére.

– Amint hazaérünk, én is megcsinálom ugyanezt – közli Shannon.

– Shannon.

Utcájuk, amely általában tele van a környékbeli kölykökkel, most üres. Sehol egy kék, matricákkal teleragasztott bicikli. Sehol egy Wiffle baseballütő.

Hazaérve Malorie siet a fürdőbe, Shannon pedig bekapcsolja a tévét.

– Azt hiszem, egyszerűen csak rá kell pisilned, Malorie! – kiált a nővére után Shannon.

Malorie a fürdőszobából is hallja a híreket.

Mire Shannon felbukkan az ajtóban, Malorie már a fejét rázva mered a rózsaszín csíkra.

– Ajjaj – sóhajt fel Shannon.

– Fel kell hívnom anyut és aput – mondja Malorie. Egy része máris kezdi megerősíteni magát, tudván, hogy bár szingli, akkor is meg fogja tartani a babát.

– Henry Martint kell felhívnod – vágja rá Shannon.

Malorie némán a nővérére pillant. Már napközben érezte, hogy Henry Martin nem fog nagy szerepet játszani a gyermek felnevelésében. Ezt lényegében máris elfogadta. Shannon besétál vele a nappaliba, ahol bontatlan dobozok foglalják a helyet a tévé előtt. A képernyőn éppen egy temetés zajlik, a CNN egyik riportere közvetít róla. Shannon odalép a készülékhez, és lehalkítja. Malorie a kanapéra ül, és felhívja Henry Martint a mobiljáról.

Nem veszi fel, úgyhogy üzenetet küld neki.

Fontos dologról van szó. Amint tudsz, hívj fel.

Shannon hirtelen felpattan a kanapéról, és felüvölt.

– *Láttad* ezt, Malorie? Egy incidens Michiganben! Azt hiszem, azt mondták, a Felső-félszigeten!

Malorie már egyébként is a szüleire gondol. Amikor Shannon újra felhangosítja a tévét, megtudják, hogy egy idős pár felakasztotta magát

egy fára az Iron Mountain erdejében. A riporter szerint az övüket használták.

Malorie felhívja az anyját. Két csöngés után kap választ.

– Malorie.

– Anya.

– Biztos a hírek miatt hívsz.

– Nem. Terhes vagyok, anya.

– Ó, te jó ég, Malorie. – Anyja egy pillanatra elhallgat. Malorie hallja a tévét a háttérben. – Komoly kapcsolatban vagy valakivel?

– Nem, baleset volt.

Shannon most már tágra nyílt szemmel áll a tévé előtt. Egyenesen a képernyőre mutat, mintha csak emlékeztetni akarná rá Malorie-t, milyen fontos dologról van szó. Az anyja a vonal másik végén hallgat.

– Jól vagy, anya?

– Hát, jelenleg jobban aggódom miattad, drágám.

– Aha. Elég rossz lett az időzítés.

– Mennyi idős a bébi?

– Azt hiszem, öt hetes. Talán hat.

– És meg fogod tartani? Eldöntötted már?

– Igen. Mármint csak most tudtam meg. Percekkel ezelőtt. De igen. Megtartom.

– Szóltál az apának?

– Üzentem neki. Fel is hívom majd.

Most Malorie hallgat el. Aztán folytatja.

– Anya, szerinted biztonságban vagy odafent? Jól vagytok?

– Nem tudom, egyszerűen nem tudom. Senki sem tudja, és mind nagyon félünk. De miattad most jobban aggódom.

A képernyőn egy nő egy ábrát használva magyarázza, mi történhetett. Egy vonalat rajzol egy kis úttól odáig, ahol a pár autóját megtalálták. Malorie anyja épp azt meséli, hogy a szomszédja ismerte azt a két idős embert. Mikkonen volt a családnevük. A nő a képernyőn most egy összevérezett, füves területen áll.

– *Te jó ég* – mondja Shannon.

– Bárcsak itthon lenne az apád – sóhajt fel az anyjuk. – És ráadásul *terhes* vagy. Jaj, Malorie.

Shannon kikapja a kezéből a telefont, és megkérdezi az anyjukat, hogy tud-e bármi többet annál, mint amit a hírekben hallani. Mit gondolnak odafent az emberek? Csak egyetlen incidens volt? Tesznek valamilyen óvintézkedéseket?

Ahogy Shannon vadul hadar a telefonba, Malorie feláll a kanapéról, a bejárati ajtóhoz megy, és kinyitja. Mindkét irányba szétnéz az utcán, és azt kérdezi magában: *Mennyire komoly ez az egész?*

A szomszédok kertjei mind üresek. Senkit nem látni a házak ablakaiban. Elhalad az úton egy autó, és Malorie nem látja a sofőr arcát, mert a férfi eltakarja azt a kezével.

A kerti füvön ott hever a reggeli újság. Malorie odalép elé. A címlapot az incidensek növekvő számának szentelték. A szalagcím mindössze ennyi: MÉG EGY. Shannon valószínűleg már mindent elmondott neki, amit az újságból megtudhatna. Malorie felkapja, és ahogy megfordítja, valami felkelti a figyelmét a hátsó lapon.

Egy apróhirdetés. Egy riverbridge-i lakás megnyitja ajtaját az idegenek előtt. Azt mondják

róla, hogy egy „biztos ház”. Óvóhely. Olyan hely, amely a tulajdonosok reménye szerint „menedékként” szolgál majd a naponta halmozódó, szörnyű hírek közepette.

Malorie ismét felnéz az utcára, és közben átjárja őt a pánik első, bizsergető érzése. Az egyik szomszédjuk házának ajtaja kinyílik, majd rögtön be is zárul. Kezében az újsággal, Malorie visszanéz a házukba, ahol továbbra is harsog a tévé. Bent, a nappali túlsó falánál Shannon egy takarót tűz fel az ablakukra.

– Gyere már be onnan – szól ki Malorie-nak. – És zárd be az ajtót.

öt

Hat hónap van hátra a gyerek születéséig. Malorie-n már jól látható a terhessége. A ház összes ablakát takarók borítják. A bejárati ajtó mindig csukott és kulcsra zárt. A megmagyarázhatatlan eseményekről szóló tudósítások riasztó rendszerességgel érkeznek. Ami egykor szenzációs hír volt hetente kétszer, az mostanra mindennapossá vált. A tévében kormányhivatalnokokat kérdeznek. A történtek az olyan messze keleti régiókból, mint Maine, az olyan messze nyugati területekig terjednek, mint Florida, így már mindkét nővér óvintézkedéseket tesz. Shannon mindennap több tucatnyi blogot olvas, és mindenféle ötletekkel és elméletekkel tömi magát. Malorie nem tudja, mit higgyen. A neten

óránként bukkannak fel az új sztorik. Csak erről beszélnek a közösségi médiákban, és ez az egyetlen téma a híroldalakon. Új weboldalak sora szenteli magát teljes egészében a rendelkezésre álló információ evolúciójának. Az egyik ilyen oldalon csak egy világtérkép van, kis vörös arcokkal minden város helyén, ahol történt valami. Amikor Malorie legutóbb megnézte, az arcok száma meghaladta a háromszázat. A neten úgy utalnak az eseményre, hogy „a Probléma”. A széles körben elterjedt vélemény szerint bármi is „a Probléma”, határozottan akkor kezdődik, amikor az illető *meglát valamit.*

Malorie próbált nem hinni benne, amíg csak lehetett. A nővérek állandóan vitatkoztak, Malorie azokkal az oldalakkal érvelt, amelyek a tömeghisztérián gúnyolódtak, Shannon pedig minden mással. Ám amikor az általa látogatott oldalak szerzői a saját szeretteikről kezdtek megtörtént eseményeket közölni, és lassan maguk is elismerték, hogy aggódnak, Malorienak visszakoznia kellett.

A szkeptikusok, gondolta akkor Malorie. *Már ők is kezdenek megtörni.*

Múltak a napok, és Malorie afféle kettős életet élt. Sem ő, sem Shannon nem hagyták el többé a házat. Mindketten tettek róla, hogy az ablakok le legyenek takarva. Addig bámulták a CNN-t, az MSNBC-t és a Foxot, amíg már fizikailag sem bírták tovább nézni ugyanazokat az egyre ismétlődő híreket. És amíg Shannon egyre komolyabb, sőt, komorabb lett, Malorie továbbra is ragaszkodott a reményhez, hogy mindez egyszerűen csak elmúlik majd.

De nem múlt el. Hanem még rosszabb lett.

Három hónapnyi teljes bezártság után Malorie és Shannon legrosszabb félelmei igazolódtak be, amikor a szüleik többé nem vették fel a telefont. Nem válaszoltak az e-mailekre sem.

Malorie fel akart utazni északra, a Felső-félszigetre, ám Shannon hallani sem akart róla.

– Annyit tehetünk, hogy reménykedünk, hogy biztonságban vannak. Reménykedünk, hogy kikapcsolták a telefonjukat. Butaság lenne

bármerre is elindulni ilyen körülmények között. Még a boltba is veszélyes, egy kilencórás út pedig egyenesen öngyilkosság.

„A Probléma” mindig öngyilkossággal végződött. A Fox Newsnál olyan gyakran mondták ki ezt a szót, hogy mostanra már szinonimákat használtak. „Önpusztítás”, „önfeláldozás” „harakiri”. Az egyik riporter „személyes nullázásként” utalt rá, de ez a kifejezés nem terjedt el. A kormány instrukcióit folyamatosan ismételgették az adásban. Az egész országban kijárási tilalmat rendeltek el. Azt tanácsolták az embereknek, hogy zárják be az ajtajukat, takarják le az ablakaikat, és főleg, semmiképpen ne nézzenek ki. A diskurzusok teljesen kiszorították a rádióból a zenét.

Áramszünet, gondolja Malorie. *Lekapcsolják az egész külvilágot.*

Senkinek nincsenek válaszai. Senki nem tudja, mi történik. Az emberek meglátnak valamit, ami arra készteti őket, hogy másokra támadjanak. És magukkal is végezzenek.

Sorra pusztulnak el.

De miért?

Malorie próbálja azzal nyugtatni magát, hogy a benne növekvő gyermekre összpontosít. Lassan megtapasztalja az összes tünetet, amelyre a *Várandósan* című babakönyv figyelmeztette. Enyhe vérzés. Érzékeny mellek. Kimerültség. Shannon megemlíti Malorie hangulatingadozásait is, de az étvágya kergeti igazán őrületbe. Mivel még a boltig sem mernek elvezetni, a nővérek csak azokra a készletekre hagyatkozhatnak, amelyeket röviddel a terhességi teszt után halmoztak fel. Csakhogy Malorie ízlése azóta megváltozott. A normál ételeket visszataszítónak találja, ezért összekombinálja azokat. Narancsos sütik. Csirke koktélszósszal. Nyers hal pirítóssal. És jégkrémekről álmodozik. Gyakran elmereng a bejárati ajtót nézve, hogy milyen könnyű lenne beülni a kocsiba, és elvezetni a boltba. Tudja, hogy alig tizenöt percbe telne. De valahányszor ráveszi magát, hogy elinduljon, a tévé egy újabb rettenetes sztorival szolgál. Különben is, ki tudja,

hogy bejárnak-e még dolgozni egyáltalán a boltok alkalmazottai?

– Mit gondolsz, mit látnak azok az emberek? – kérdezi Malorie Shannontól.

– Nem tudom, Mal. Egyszerűen fogalmam sincs.

A nővérek állandóan felteszik egymásnak ezt a kérdést. Az interneten annyi elmélet született már, hogy képtelenség számon tartani őket, de Malorie-t mindegyik halálra rémiszti. Az egyik szerint a wireless technológia rádióhullámai által okozott mentális betegség áll a háttérben. Egy másik az emberi evolúció egy téves ugrásáról spekulál. A new age-esek szerint minden azért történik, mert az emberiség egy felrobbanni készülő bolygó, vagy egy haldokló nap közelében él.

Egyesek azt hiszik, valamilyen lények járnak odakint.

A kormány nem mond semmit, csak azt, hogy mindenki zárja be az ajtaját.

Malorie egyedül ül a kanapén, és a hasát lassan simogatva nézi a tévét. Fél, hogy semmi pozitív dolgot nem fog látni, és hogy a bébi érzi az idegességét. A *Várandósan* is megírta, hogy a kisbaba átéli az anyja érzelmeit. Mégsem tudja elszakítani tekintetét a képernyőtől. Mögötte, a fal melletti asztalon álló számítógép be van kapcsolva. Lágyan szól a rádió. Az összhatás olyan, mintha Malorie egy háborús szobában lenne, a központban, miközben minden összeomlik körülötte. Elviselhetetlen érzés. És elborzasztó. Nincsenek többé reklámok, a riporterek pedig időnként szégyentelenül ledöbbennek, ahogy a műsoruk alatt újabb információkhoz jutnak.

A zúgó médialármán túl Malorie hallja Shannont felmenni az emeletre.

Aztán, amikor Gabriel Townes, a CNN egyik vezető hírmondója csendben olvasni kezd egy papírt, amelyet éppen átnyújtottak neki, Malorie egy puffanást hall föntről. Megmerevedik.

– Shannon! – kiáltja. – Minden rendben?

Gabriel Townes nem fest valami jól. Sokat volt adásban mostanság. A CNN bemondta, hogy sok riporterük már egyáltalán nem jár be dolgozni. Townes pedig odabent alszik. Az „Együtt túljutunk rajta" az új szlogenje. Már nem áll tökéletesen a haja. Alig van rajta smink. Még megrázóbb az a kimerültség, amellyel a híreket beolvassa. Legyőzöttnek tűnik.

– Shannon? Gyere le. Úgy látom, Townes új híreket kapott.

De nem érkezik válasz. Odafönt csend van. Malorie felkel, és lehalkítja a tévét.

– Shannon?

Gabriel halkan egy toledói lefejezésről kezd beszélni. Toledo alig százharminc kilométerre van Malorie-tól.

– Shannon?! Mit csinálsz odafönt?

Még mindig semmi válasz. Townes halkan beszél a tévében. Mondanivalóját nem egészítik ki grafikák. Sem zene. Sem bevágások.

Malorie a szoba közepén áll, és a plafonra mered. Még jobban lehalkítja a tévét, kikapcsolja a rádiót, és megindul a lépcső felé.

A korlátnál lassan felnéz a szőnyeggel fedett lépcsőfokokra. Nincs világítás, de mintha egy vékony napsugár játszana a falon. Kezét a korlátra téve, Malorie rálép a szőnyegre. Hátrapillant a bejárati ajtóra, és elképzeli a médiában megjelent összes sztorit egyetlen képben.

Elindul a lépcsőn.

– Shannon?

Most már a lépcső tetején áll. Remeg. Ahogy halad a folyosón, napfényt lát kiszűrődni Shannon hálószobájából. Lassan megközelíti a nyitott ajtót, és benéz rajta.

Az ablak egyik sarka fedetlen. A takaró egy része levált róla, és csak úgy lóg ott.

Malorie gyorsan elkapja a tekintetét. Nyugalom honol, lentről a tévé távoli zúgása hallatszik.

– Shannon?

A folyosó végén nyitva áll a fürdőszoba ajtaja. A világítást felkapcsolták. Malorie arra indul. Amikor odaér, visszafojtott levegővel néz be az ajtón.

Shannon arccal felfelé fekszik a padlón. Mellkasából egy olló áll ki. A vér lassan összegyűlik körülötte a csempék hézagaiban. Jóval többnek tűnik, mint amennyi a testéből származhatna.

Malorie felsikolt, és az ajtófélfát megragadva, sírva lecsúszik a földre. A fürdő erős megvilágítása minden apró részletet kiemel. Nővére szemének mozdulatlanságát. Ahogy pólója besüllyed a mellkasába az olló pengéi mentén.

Malorie odamászik a kádhoz, és elhányja magát. Shannon vére hozzátapad. Próbálja felébreszteni a nővérét, de tudja, hogy hiába. Feláll, és beszél Shannonhoz, azt mondja neki, hoz segítséget. Letörli a vért a kezéről, majd lerohan a lépcsőn, és felkapja a kanapéról a mobilját. Felhívja a rendőrséget. Nincs válasz. Újra hívja.

Nincs válasz. Aztán a szüleit hívja. Még mindig nincs válasz. Megfordul, és a bejárati ajtóhoz rohan. Segítséget kell szereznie. Megragadja a kilincset, ám képtelen lenyomni.

Édes Istenem, gondolja Malorie. *Shannon sosem csinálna ilyet szándékosan. Édes Istenem, hát igaz! Valami van odakint.*

És bármit látott is Shannon, annak közel kell lennie a házhoz.

Csak egy darab fa választja el attól, ami megölte a nővérét. Attól, amit a nővére *meglátott.*

Az ajtón át csak a szelet hallja. Semmi mást. Sem autókat, sem szomszédokat. Csak a csendet.

Egyedül van. Hirtelen és fájdalmasan nyilall belé a bizonyosság, hogy szüksége van valakire. Biztonságban kell éreznie magát. Ki kell találnia, hogyan hagyhatja el a házat.

A halott Shannon emlékével a fejében Malorie a konyhába siet, ahol előhúz a mosogató alól egy köteg újságot. Tébolyultan keresgél közöttük, nehezen lélegezve, tágra nyílt szemmel nézi végig mindegyik hátoldalát.

Végre megtalálja.

Az apróhirdetés. Riverbridge. Idegenek, akik idegeneket invitálnak be az otthonukba. Malorie újra elolvassa. Aztán még egyszer. Az újságot szorongatva térde esik.

Riverbridge húsz kilométerre van. Shannon látott valamit odakint, ami megölte. Malorie-nak biztonságba kell jutnia a gyermekével.

Nehéz légzését hirtelen forró könnyek végtelen áradata váltja. Nem tudja, mit tegyen. Még sosem félt ennyire. Mindene forró, mintha lángolna.

Hangosan sír fel, és homályos szemekkel olvassa el újra a hirdetést.

Könnyei a papírra hullnak.

hat

– Mi az, Fiú?

– Te is hallottad?

– Mit? Mit hallottál? *Beszélj!*

– Figyelj.

És Malorie figyel. Abbahagyja az evezést, és figyel. Hallja a szelet. Hallja a folyót. Hallja a madarak vijjogását a magasban és a kis állatok alkalmankénti motozását a fák között. Hallja a saját légzését és a szívverését is. És túl mindezen a zajon, valahonnan a *belsejéből* jön egy hang, amely azonnal megrémiszti.

Valami van itt velük a vízben.

– Maradjatok csendben – sziszegi.

A gyerekek meg sem szólalnak. Malorie a lábára helyezi az evezőket, és mozdulatlanná válik.

Valami nagy van előttük a folyóban. Valami, ami kiemelkedik belőle, és vizet csap fel.

Minden erőfeszítése dacára, amellyel az őrülettől védte a gyerekeit, Malorie most eltűnődik, kellően felkészítette-e őket a régi világ dolgaira.

Mint például az ember által már nem látogatott folyót újra birtokba vevő vadállatokra.

A csónak megbillen balra. Malorie érzi a hőjét valaminek, ami hozzáér az evezők végét tartó acélgyűrűhöz.

A fák között elhallgatnak a madarak.

Malorie visszatartja a lélegzetét, és a gyerekekre gondol.

Mi játszadozik a csónakjuk orrával?

Egy lény? gondolja hisztérikusan. *Kérlek, Istenem, ne egy állat legyen. Kérlek!*

Malorie tudja, hogy ha a gyerekek levennék a szemfedőiket, ha üvöltve megőrülnének, ő akkor sem nyitná ki a szemét.

A csónak megindul, anélkül, hogy Malorie evezni kezdene. Megfogja az egyik evezőt, és felkészül, hogy lecsapjon vele.

De aztán hallja, ahogyan valami hasítja a vizet. A lény mozgásban van. Most már távolabbról hallatszik. Malorie olyan nehezen lélegzik, hogy hallhatóan kapkod a levegő után.

Balra tőle ágak közötti motozás szűrődik felé, és arra a következtetésre jut, hogy a lény partra mászott.

Vagy talán sétált.

Vajon most is ott áll? Nézi a sarat és a fák gyökereit a lába előtt?

Az efféle gondolatok Tom emlékét idézik fel benne. A drága Tom, aki minden nap minden óráját azzal töltötte, hogy rájöjjön, hogyan maradhatnak életben ebben a szörnyű új világban. Azt kívánja, bárcsak itt lenne. Ő tudná, mi csapta azt a zajt.

Egy fekete medve, mondja magának Malorie.

Újra felcsendül a madarak dala. A fák között folytatódik az élet.

– Jól csináltátok – zihál Malorie. Hangja merő stressz.

Újra evezni kezd, és a vízben mozgó lapátok hangjához lassan csatlakozik a Lány puzzle-darabkáinak csusszanó zaja.

Elképzeli a gyerekeit, ahogy fekete ruháktól megvakítva, a napnak kitéve sodródnak a folyón. A saját szemfedője nyirkos, szorosan tapad a fejéhez. Irritálja a bőrét és a fülét. Néha el tud feledkezni róla. Máskor mást sem akar, csak vakarózni. A hideg ellenére rendszeresen megérinti ujjhegyeivel a folyót, és a kidörzsölt részeken megnedvesíti a szövetet. A füle fölött. Az orrnyergénél. A feje hátuljánál, ahol csomóra van kötve. A szövet benedvesítése segít, de sosem fog hozzászokni az érzéshez, ahogy az arcára simul. Még a szemét is, sőt, gondolja evezés közben, még a szem*pilláit* is zavarja az anyag.

Egy fekete medve, győzködi magát ismét.

De nem biztos benne.

Efféle latolgatások határozták meg Malorie összes tettét az utóbbi négy és fél évben. Azóta,

hogy úgy döntött, válaszol az újsághirdetésre, és megérkezett a riverbridge-i házba. Azóta minden egyes hang olyan dolgok látványát ígérte, amelyek sokkal rosszabbak bármilyen földi állatnál.

– Jól csináltátok – mondja a gyerekeknek remegve. Meg akarja nyugtatni őket, de hangja elárulja a rettegését.

hét

Riverbridge.

Sok évvel ezelőtt Malorie már járt ezen a környéken. Egy szilveszteri bulin. Már nem emlékszik pontosan a szervező lány nevére. Valamilyen Marcy. Talán Maribel. Shannon ismerőse volt, és ő is vezetett aznap éjjel. Az utakat latyak borította, a mellékutcákat koszos, szürke hófoltok övezték. Az emberek a tetőről vették a jeget a koktéljaikhoz. Valaki félmeztelenre vetkőzött, és beleírta a hóba a 2009-es évszámot. Most július közepe van, a legnagyobb nyári hőség, és Malorie vezet. Rettegve, egyedül és gyászolva.

Az utazás gyötrelmes. Óránként huszonöt kilométert sem halad, tébolyultan keresi az útjelző táblákat és más, úton lévő kocsikat.

Becsukja a szemét, majd újra kinyitja, és vezet tovább.

Az utak üresek. Minden ház ablakát takarók vagy fatáblák borítják. A boltok elhagyatottak. A bevásárlóközpontok parkolói csupaszak. Malorie az út közvetlenül előtte lévő szakaszán tartja a szemét, és követi a mellette kiterített térképbe rajzolt irányt. Kezét a kormányon gyengének érzi. Szeme fáj a sok sírástól. Szűnni nem akaró bűntudat kínozza, amiért magára hagyta a nővérét, ott, a házuk fürdőszobájának a padlóján, holtan.

El sem temette őt. Csak úgy eljött.

A kórházak nem válaszoltak a hívásaira, ahogy a temetkezési vállalatok sem. Malorie félig-meddig letakarta testvérét egy kék-sárga sállal, amelyet annyira szeretett.

A rádió hol megszólal, hol elhallgat. Egy férfi a háború lehetőségéről beszél. Ha az emberiség összefog, mondja, de aztán elnyomja a statikus zörej. Malorie egy elhagyatott autó mellett halad el az út szélén. Az ajtói nyitva állnak. Az utasülésből egy kabát lóg rá az útra. Malorie

gyorsan elkapja a tekintetét, és maga elé néz. Aztán becsukja a szemét. Aztán újra kinyitja.

A rádió működik. A férfi még mindig a háborúról beszél. Jobbra valami megmozdul, csak a szeme sarkából látja. Nem néz oda. Be is csukja a jobb szemét. Előtte leszáll egy madár az út közepére, majd ismét felrepül. Amikor Malorie odaér, látja, hogy egy döglött kutya vonzotta oda. Áthajt rajta. A kocsi megugrik, Malorie beveri a fejét a tetőbe, táskája megzörren a hátsó ülésen. Reszket. A kutya nem egyszerűen döglött volt, teste kicsavarodottnak tűnt. Behunyja a szemét. Újra kinyitja.

Az égen egy madár károg, talán ugyanaz a madár. Malorie elhajt a Roundtree utca mellett. Ballam utca. Horton. Tudja, hogy közel jár. Hirtelen megmozdul valami baloldalt. Becsukja a bal szemét. Elhagy egy üres postaautót, amelynek levelei szanaszét hevernek az aszfalton. Egy madár túl alacsonyan repül, majdnem nekiszáll a szélvédőnek. Malorie felsikolt, becsukja mindkét

szemét, majd újra kinyitja. Ekkor meglátja az utcatáblát, amelyet keresett.

Schillingham.

Befordul jobbra, fékezve vágja le a sarkot a Schillingham Lane-re. Nem kell megnéznie a térképet a 273-as házszámért. Egész úton az járt a fejében.

Leszámítva néhány autót az egyik ház előtt, az utca üres. Szokásos külvárosi környék. A legtöbb ház ugyanolyan. A kertek gondozatlanok. Az ablakok elfüggönyözöttek. Malorie mohón pillant arra a házra, amelyik előtt a kocsik állnak, és tudja, hogy azt keresi.

Becsukja a szemét, és beletapos a fékbe.

A kocsi megáll. Malorie nehezen lélegzik, a ház halvány képe ott lebeg az agyában.

A garázs jobbra van, ajtaja, bézsszínű, zárva. Barna, zsindelyezett tető terül el a fehér deszkákon és téglákon. A bejárati ajtó a barna egy sötétebb árnyalatában játszik. Az ablakokat letakarták. A házhoz egy padlás is tartozik.

Malorie erőt vesz magán, csukott szemmel megfordul, és megragadja a táska fogantyúját. A ház nagyjából tizenöt méterre van onnan, ahol megállt. Tudja, hogy nincs közel a padkához. Nem érdekli. Megpróbál lenyugodni, lassan, mélyeket lélegzik. A táska mellette fekszik az anyósülésen. Behunyt szemmel hallgatózik. Nem hall semmit, így kinyitja a sofőroldali ajtót, kilép, és a cuccai után nyúl.

A kisbaba rúg egyet.

Malorie levegőért kapkod, és a csomagjával ügyetlenkedik. Majdnem kinyitja a szemét, hogy lenézzen a hasára. Ehelyett inkább megsimogatja a kezével.

– Itt vagyunk – suttogja.

Kezébe veszi a táskáját, és vakon, óvatosan a gyepre sétál. Amikor megérzi a füvet a talpa alatt, gyorsabb ütemre vált, és belegyalogol egy kis bokorba. A tűlevelek megszúrják a csuklóját és a csípőjét. Visszaindul hátrafelé, hallgatózik, majd amikor aszfaltot érez a cipője alatt, óvatosan odalép, ahol a bejárati ajtót sejti.

És jól sejti. Leteszi táskáját a verandára, és kitapogatja a téglafalon a csengőt. Megnyomja.

Először nem történik semmi. Növekedni kezd benne egy bizonytalan érzés, hogy elérte az útja végét. A semmiért vezetett idáig, és hívta ki maga ellen a világot? Újra megnyomja a csengőt. Aztán újra. És újra. Semmi válasz. Kopog, tébolyultan dörömböl az ajtón.

Senki sem szól ki hozzá.

Aztán… elfojtott hangokat hall odabentről.

Úristen! Van bent valaki! Valaki itthon van!

– Helló? – köszön be halkan. Saját hangja is megijeszti őt az üres utcában. – Helló! Olvastam az újsághirdetését!

Csend. Malorie vár, hallgatózik. Aztán valaki megszólal.

– Ki vagy? – kérdezi egy férfihang. – Honnan jöttél?

Malorie eltelik megkönnyebbüléssel és reménnyel. Sírni tudna.

– Malorie vagyok! Westcourtból vezettem idáig.

Csend. Aztán:

– Csukva van a szemed?

Ez már egy másik férfi hangja.

– Igen! Csukva van.

– Régóta tartod úgy?

Csak engedj be! gondolja. ENGEDJ BE!

– Nem – válaszolja. – Vagyis igen. Westcourtból vezettem idáig. Amikor csak tudtam, csukva tartottam.

Halk hangokat hall. Némelyik dühös. Azon vitatkoznak, hogy beengedjék-e őt.

– Nem láttam semmit! – hadarja. – Esküszöm. Biztonságban vagyok. Csukva van a szemem. Kérlek. Olvastam az újsághirdetést.

– Tartsd csukva a szemed – utasítja végül a férfi. – Ki fogjuk nyitni az ajtót. Gyere be, amilyen gyorsan csak tudsz. Rendben?

– Igen. Igen. Rendben.

Vár. A levegő mozdulatlan, nyugodt. Nem történik semmi. Aztán hallja az ajtó kattanását. Gyorsan előrelép. Kezek nyúlnak ki érte, és húzzák be őt, az ajtó pedig becsapódik mögötte.

– Most várj – mondja egy nő. – Körbe kell tapogatóznunk. Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy egyedül jöttél be.

Malorie csukott szemmel áll, és hallgatózik. Mintha seprűnyelekkel tapogatnák végig a falakat. Többen is megérintik a vállát, a nyakát meg a lábát. Valaki éppen mögötte áll. A zárt ajtón matató ujjakat hall.

– Oké – szólal meg egy férfi. – Minden rendben.

Amikor Malorie kinyitja a szemét, öt ember áll előtte. Egyetlen sort alkotnak összeérő vállakkal, kitöltik az egész előteret. Rájuk mered. Ők visszamerednek rá. Egyikük valamiféle sisakot visel. Karját gyapjúgombolyagok és ragasztószalagok fedik. Tollak, ceruzák és más hegyes tárgyak lógnak ki a ragasztóból, mintha egy gyermek középkori fegyverzet-imitációi lennének. Két másik seprűnyelet tart.

– Helló – köszönti a ragasztószalagos férfi. – Tom vagyok. Remélem, megérted, miért így kell

válaszolnunk a csengetésre. Bármi besurranhatott volna veled.

A sisak ellenére Malorie látja, hogy Tomnak szőkésbarna haja van. Vonásai erősek, kék szemében intelligencia csillog. Nem sokkal magasabb nála. Borotválatlan, szakállа szinte vörös.

– Megértem – feleli Malorie.

– Westcourt – lép hozzá közelebb Tom. – Az nem semmi távolság. Rendkívül bátran viselkedtél. Mit szólnál hozzá, ha leülnénk, és megbeszélnénk, hogy mit láttál az úton?

Malorie bólint, de nem mozdul. Olyan erősen szorítja a táskáját, hogy ujjpercei elfehérednek fájdalmában. Egy magasabb, termetesebb férfi lép oda hozzá.

– Add csak, hadd vegyem el – mondja.

– Köszönöm.

– Jules vagyok. Két hónapja érkeztem ide. Mint a legtöbbünk. Tom és Don kicsit régebben.

Jules rövid, sötét haja piszkosnak látszik. Mintha odakint dolgozott volna. Kedvesnek tűnik.

Malorie végignéz a többieken is. Egy nő és négy férfi.

– Don vagyok – mutatkozik be Don. Az ő haja is sötét, de kicsit hosszabb. Fekete nadrágot és könyékig felgyűrt ujjú, lila inget visel. Idősebbnek néz ki Malorie-nál, huszonhétnek, huszonnyolcnak. – Halálra ijesztettél minket. Már hetek óta senki sem kopogott azon az ajtón.

– Sajnálom.

– Ne sajnáld – bólint a negyedik férfi. – Mind ugyanúgy jöttünk ide, ahogy te. Felix vagyok.

Felix fáradtnak tűnik. Malorie fiatalnak nézi, huszonegynek, huszonkettőnek. Hosszú orrával és bozontos, barna hajával olyan, akár egy rajzfilmfigura. Magas, mint Jules, de vékonyabb nála.

– Én pedig Cheryl – nyújtja kezét a nő Malorie felé. Ő megrázza.

Cheryl arckifejezése kevésbé barátságos, mint Tomé és Felixé.

Barna haja elrejti arca egy részét. Trikót visel, és ő is úgy fest, mintha kint dolgozott volna.

– Jules, segítenél levenni ezt a vackot? – kérdezi Tom. Próbálja leügyeskedni a sisakját, de összetákolt testpáncélja akadályozza benne. Jules segít neki.

A sisak nélkül Malorie már jobban szemügyre tudja venni a férfit. Homokszínű haja összevissza áll csinos arca fölött, amelynek halvány szeplői kölcsönöznek némi színt. Szakálla alig több borostánál, de a bajsza már markánsabb. Egyszerű inge és barna nadrágja egy régi tanárára emlékezteti Malorie-t.

Mivel először látja a férfit, eleinte fel sem tűnik neki, hogy az a hasát nézi.

– Nem azért, hogy megbántsalak, de terhes vagy?

– Igen – nyögi gyengén, félve, hogy ezt tehernek értékelik majd.

– Ó, a picsába – fakad ki Cheryl. – Most *biztos* csak hülyéskedsz.

– Cheryl – szól rá Tom. – Megijeszted.

– Figyelj, Malorie, így hívnak, ugye? – mondja Cheryl. – Nem akarok szemét lenni, de terhes nőt hozni ebbe a házba óriási felelősség.

Malorie hallgat. Egyik vendéglátójáról a másikra néz, tanulmányozza az arckifejezésüket. A többiek közben őt tanulmányozzák. Fontolgatják, hogy otthont tudnak-e adni valakinek, aki előbb-utóbb megszül. Hirtelen belenyilall Malorie-ba, hogy ezekbe a körülményekbe még ő maga sem gondolt bele. Az idevezető úton fel sem merült benne, hogy esetleg itt szülheti meg a gyerekét.

Könnyek gyűlnek a szemébe.

Cheryl megrázza a fejét, és megenyhülve hozzálép.

– Jaj, Istenem – mondja. – Gyere ide.

– Nem voltam mindig egyedül – magyarázza Malorie. – Velem lakott a nővérem, Shannon. De ő már meghalt. Otthagytam a házban.

Malorie most már sír. Homályos tekintetével látja, ahogy a négy férfi figyeli őt. Együtt

érzőnek tűnnek. Malorie azonnal rájön, hogy a maguk módján ők is mind gyászolnak.

– Gyere – mondja Tom. – Megmutatjuk neked a házat. Használhatod a hálót az emeleten, én meg majd alszom idelent.

– Nem – ellenkezik Malorie. – Egyikőtöktől sem akarom elvenni a szobáját.

– Ragaszkodom hozzá. Cheryl a fenti folyosó végén alszik. Felix szobája amellett van, amelyik a tiéd lesz. Elvégre terhes vagy. A segítségedre leszünk, ahogy csak tudunk.

Átsétálnak egy folyosón, és elmennek a balra nyíló hálószoba mellett. Aztán a fürdő következik. Malorie megpillantja magát a benti tükörben, és gyorsan elkapja a tekintetét. Balra egy konyhát lát. A pultján nagy vödrök állnak.

– Ez itt – mutat előre Tom – a nappali. Általában itt lebzselünk.

Malorie a nagyobb szoba felé fordul, és végignéz rajta. Egy kanapé, egy telefont tartó kisasztal. Lámpák. Egy fotel. Szőnyeg. A falon, keretezett festmények között egy talán filccel

rajzolt naptár. Az ablakokat felakasztott, fekete takarók fedik.

Malorie felnéz, ahogy hirtelen egy kutya üget be a helyiségbe. Egy border collie. Kíváncsian méregeti Malorie-t, majd a lábához áll, és várja, hogy a nő megsimogassa őt.

– Ő Victor – mondja Jules. – Hatéves. Kölyökkora óta az enyém.

Malorie megsimogatja a kutyát. Shannonnak biztosan tetszett volna. Aztán Jules kimegy a szobából, és felviszi Malorie táskáját a szőnyeges lépcsőn. Mellette a falon képek lógnak. Némelyik fotó, némelyik festmény. A lépcső tetején Jules belép egy hálószobába. Malorie még innen lentről is látja az ablakot fedő takarót.

Cheryl eltámogatja őt a kanapéhoz. Malorie leül, kimerülten a sokktól és a szomorúságtól. Cheryl és Don azt mondják, készítenek valami ételt.

– Konzervkaja – teszi hozzá Felix. – Aznap, amikor megérkeztem, kimentünk gyűjtögetni. Ez még épp azelőtt volt, hogy jelentették volna az

első incidenst a Felső-félszigetről. A bolti eladó őrültnek nézett minket, de még mindig van elég konzervünk úgy három hónapra.

– Annál egy kicsit már kevesebb – jegyzi meg Don, ahogy eltűnik a konyhában. Vajon ezt úgy értette, hogy az ő érkezése miatt immár több szájat kell etetni?, tűnődik Malorie.

Aztán Tom leül mellé a kanapéra, és megkérdezi, hogy mit látott odakint útközben. Mindenre kíváncsi. Tom az a fajta fickó, aki minden rendelkezésére információt felhasznál, de Malorie úgy érzi, hogy azok a lényegtelen apróságok, amelyekre emlékszik, egyáltalán nem segítenek. Mesél neki a döglött kutyáról. A postaautóról. Az üres boltokról és utcákról meg az elhagyatott autóról, benne a kabáttal.

– El kell mondanom néhány dolgot – kezdi Tom. – Először is, ez a ház nem a miénk. A tulajdonosa halott. Ezt majd később elmagyarázom. Internet nincs. Azóta, hogy ideérkeztünk, nem működik. Valószínűsíthető, hogy azok, akik az adótornyokat üzemeltették, egy ideje már nem

járnak be dolgozni. Vagy halottak. Már nem jön posta, és nincsenek újságok sem. Próbáltad használni a mobilodat mostanában? A mieink úgy három hete nem működnek. Viszont, bármily hihetetlen, van a házban vezetékes vonal, bár fogalmam sincs, kit hívhatnánk rajta.

Cheryl lép a szobába egy répával és borsóval meg egy kis pohár vízzel megpakolt tálcával.

– A vezetékes telefon még működik – folytatja Tom. – Ahogy a világítás is. A helyi áramellátást egy vízerőmű biztosítja. Lehet, hogy egy nap az is leáll, de ha az ott dolgozók épp megfelelő állapotban hagyták ott a kapcsolókat, akkor az áram a végtelenségig is kitarthat. Szóval ezt a házat egy folyó látja el árammal. Tudtad egyáltalán, hogy egy folyó van mögöttünk? Hacsak nem történik valami katasztrófa, akkor, amíg az a folyó folyik, elleszünk. Életben maradhatunk. Ez olyan nagy dolog lenne? Valószínűleg. Mindenesetre, ha kimész a kúthoz, hogy hozz egy kis vizet, márpedig mindenhez vizet használunk, akkor hallod majd a mögöttünk úgy

nyolcvan méterre csobogó folyót. A házban nincs víz, a csapokból már régóta nem jön semmi. Vécé helyett vödröket használunk, és turnusokban hordjuk ki a szennyvizet a latrinákhoz – azok egyébként csak lyukak, amelyeket az erdőben ástunk. És persze mindezt szemfedővel kell végigcsinálnunk.

Jules lejön az emeletről, nyomában Victorral, a kutyával.

– Beköltözhetsz – biccent a férfi Malorie-nak.

– Köszönöm.

Tom egy kartondobozra mutat a falnál álló asztalon.

– Abban vannak a szemfedők. Bármelyiket használhatod, amikor csak akarod.

Mindenki Malorie-t nézi. Cheryl a fotel karfáján ül. Don a konyhába vezető ajtóból figyel. Jules Victor mellett térdel a lépcső alján. Felix az egyik fedett ablak mellett áll.

Mind gyászolnak, gondolja Malorie. *Ezek az emberek mind szörnyű dolgokon mentek keresztül, akárcsak én.*

Malorie iszik a Cheryltől kapott pohárból, és Tomhoz fordul. Nem tudja kiverni a fejéből Shannont, de azért megpróbálja.

– Mi volt az a cucc, amit viseltél, amikor megérkeztem? – kérdezi fáradtan.

– A páncél?

– Igen.

– Még én sem tudom biztosan – mosolyog Tom. – Próbálok megtervezni egy ruhát. Valamit, ami nem csak a szemünket védi. Nem tudjuk, mi történne, ha az egyik olyan izé megérintene minket.

Malorie a többiekre néz. Majd vissza Tomra.

– Szerintetek valamilyen lények vannak odakint?

– Igen. George, akié ez a ház volt, látott egyet, közvetlenül azelőtt, hogy meghalt.

Malorie nem tudja, mit mondhatna. Ösztönösen a hasára teszi a kezét.

– Nem akarlak megijeszteni – nyugtatja Tom. – Hamarosan elmesélem majd George történetét. De a rádió is ugyanarról számolt be. Azt hiszem,

mostanra már közös megegyezés, hogy valamiféle *életforma* teszi ezt velünk. És csak annyi kell hozzá, hogy az egyiket meglássuk egy másodpercre, vagy talán még annyi sem.

Malorie úgy érzi, mintha minden elsötétedett volna a szobában. Hirtelen szédülni kezd.

– Bármik legyenek is – boncolgatja Tom –, az elménk képtelen felfogni őket. Olyasmi lehet, mint a végtelen. Valami, ami túl komplex ahhoz, hogy megértsük. Érted?

Tom szavai valahogy elvesznek Malorie számára. Victor Jules lába előtt liheg erősen. Cheryl azt kérdezi, hogy jól van-e. Tom még mindig beszél.

Lények… végtelenség… az elménknek vannak határai, Malorie… ezek az izék… azokon túl léteznek… magasabb rendűek… elérhetetlenek… fel…

Malorie ezen a ponton elájul.

nyolc

Malorie az új hálószobájában ébred. Sötét van. Egy csodálatos pillanatig, az utolsó ilyenig, amit átél majd, Malorie azzal a gondolattal nyitja ki a szemét, hogy azok a híradások a lényekről és az őrületről csupán egy rémálom erejéig léteztek. Homályosan bevillan Riverbridge, Tom, Victor, az autóút, de egyikre sem emlékszik tisztán, amíg fel nem pillant a plafonra, és rá nem jön, hogy eddig még sosem ébredt ebben a szobában.

És hogy Shannon még mindig halott.

Lassan felül az ágyban, és a szoba egyik ablakára néz. Fekete takaró van hozzászögelve előtte a falhoz, hogy biztonságban tartsa őt a külvilág elől. Az ágy végénél egy régi öltözőasztal áll. Rózsaszín árnyalata már

megfakult, de a tükre tisztának tűnik. A szokásosnál sápadtabbnak látja magát benne. Fekete haja így még feketébbnek tűnik. A tükör előtt szögek, csavarok, kalapács és csavarkulcs hevernek. Az asztal és az ágy képezik a szoba teljes bútorzatát.

Kilendíti lábát a matrac szélén túlra, és meglát egy másik fekete, gondosan összehajtogatott takarót a szürke szőnyeges padlón. Egy tartalék, gondolja. Mellette egy halom könyv.

Szemben a hálószobaajtóval, Malorie hangfoszlányokat hall felszűrődni odalentről. Még nem ismeri ezeket az embereket, és nem tudja beazonosítani őket a hangjukról, hacsak nem Cherylről, az egyetlen nőről, vagy Tomról van szó, akinek a hangja évekig vezeti majd őt.

Feláll, a szőnyeg durva és régi a talpa alatt. Átvág a hálószobán, és kikukucskál a folyosóra. Egész jól érzi magát. Kipihentnek. Már nem szédül. Ugyanazokban a ruhákban sétál le a lépcsőn a nappaliba, mint amelyekben előző éjjel elaludt.

Épp mielőtt leérne a lépcső aljára, Jules halad el előtte egy adag ruhával a kezében.

– Szia – biccent neki a férfi, Malorie pedig nézi, ahogy végigmegy a folyosón, be a fürdőszobába. Hallja, amint Jules belenyomja a ruhákat egy vödör vízbe.

Amikor a konyha felé fordul, Cherylt és Dont találja a mosogatónál. Don kivesz egy poharat a vödörből, ő pedig belép a helyiségbe. Cheryl meghallja őt, és hozzá fordul.

– Aggódtunk miattad múlt éjjel – mondja. – Jobban vagy már?

Malorie kissé elvörösödik, amikor rájön, hogy előző este elájult.

– Igen, jól vagyok. Csak kicsit sok volt ez egyszerre.

– Így volt ez mindannyiunkkal – nyugtatja meg Don. – De majd hozzászoksz. Nemsokára úgy érzed majd, hogy luxuskörülmények közt élünk.

– Don egy született cinikus – világosítja fel Cheryl kedvesen.

– Igazából nem – ellenkezik Don. – Szeretek itt lenni.

Malorie összerezzen, ahogy Victor megnyalja a kezét. Amikor lehajol hozzá, hogy megsimogassa, zenét hall átszűrődni az étkezőből. Átmegy a konyhán, és bepillant a másik helyiségbe. Az üresen áll, de szól benne a rádió.

Visszanéz a mosogatónál dolgozó Cherylre és Donra. Mögöttük egy pinceajtó van. Malorie már éppen rá akar kérdezni, amikor meghallja Felix hangját a nappaliból. A ház címét ismétli valakinek.

– …Schillingham kettőszázhetvenhárom… a nevem Felix… keresünk bárkit, aki még él… aki túlélt odakint…

Malorie érdeklődve bedugja a fejét a nappaliba. Felix a vonalas telefonba beszél.

– Véletlenszerűen hív fel számokat.

Malorie megint összerezzen, ezúttal Tom hangjától. A férfi ott áll mellette, a nappaliba bámulva.

– Nincs telefonkönyvünk? – kérdezi.

– Nincs. És ez állandó frusztráció számomra.

Felix egy újabb számot tárcsáz.

– Van kedved megnézni velem a pincét? – kérdezi Tom, kezében egy darab papírral és tollal.

Malorie követi őt a konyhán át.

– Leltározol? – kérdezi Don, ahogy Tom kinyitja a pinceajtót.

– Aha.

– Majd mondd, mire jutottál!

– Persze.

Tom megy előre a falépcsőn, Malorie utána. A pincepadló földből van. A sötétben Malorie érzi az illatát, és érzékeli csupasz talpával is.

A helyiség hirtelen kivilágosodik, amikor Tom meghúzza a villanykörtéhez kapcsolódó zsinórt. Malorie-t megijeszti a látvány. Inkább emlékeztet egy raktárra, mint egy pincére. Végtelennek tűnő polcok, tele konzervekkel. A hely a földpadlótól a plafonig olyan benyomást kelt, akár egy bunker.

– George építette – mutat Tom a faácsolmányokra. – Eléggé előtte járt az eseményeknek.

Balra, csak részben megvilágítva, egy áttetsző falikárpit lóg, mögötte egy mosógép és egy szárító.

– Ez sok ételnek tűnhet – int a konzervek felé Tom. – De nem az. És Donnál jobban senki sem aggódik a fogyása miatt.

– Milyen gyakran leltároztok? – kérdezi Malorie.

– Hetente egyszer. De néha, amikor nyugtalanná válok, lejövök, és újra megszámolok mindent az aktuális leltár másnapján.

– Hideg van idelent.

– Ja. Klasszikus hidegtárolós pince. Ideális az ételnek.

– Mi lesz, ha elfogy?

Tom a szemébe néz. Arcvonásai lágyak.

– Akkor szerzünk még többet. Élelmiszerboltokból. Más házakból. Ahonnan csak tudunk.

– Oké – bólint Malorie.

Amíg Tom számol, ő a pincét tanulmányozza.

– Akkor, gondolom, ez a legbiztonságosabb hely a házban – mondja.

Tom megáll, és végiggondolja.

– Nem hiszem. Szerintem a padlás biztonságosabb.

– Miért?

– Láttad a zárat, amikor lejöttünk? Az ajtó nagyon régi darab. Zárható, de törékeny. Mintha ezt a pincét építették volna először, évekkel azelőtt, és aztán úgy döntöttek, ráhúznak egy házat is. Ellenben a padlásajtó… na, annak a zárja elképesztő. Ha valahova vissza kellene vonulnunk, ha egy olyan dolog bejutna a házba, szerintem a padlásra kellene menekülnünk.

Malorie ösztönösen felnéz. Megdörzsöli a vállát.

Ha valahova vissza kellene vonulnunk.

– A meglévő készletek alapján még kihúzzuk három vagy négy hónapig – mélázik Tom. – Sok időnek hangzik, de itt gyorsan telik az idő. A napok összemosódnak. Ezért rajzoltuk a nappali

falára azt a naptárat. Tudod, az idő nem igazán számít már többé. De ez azon kevés dolgok egyike, amelyek még emlékeztetnek bennünket a régi életünkre.

– Az idő múlása?

– Aha. És az, hogy mivel töltjük el azt az időt.

Malorie leül egy kis székre. Tom még mindig a jegyzeteit írja.

– Ha visszamegyünk, elmagyarázom majd neked a tennivalókat – mondja, majd rámutat egy pontra a polcok és a falikárpit között. – Látod azt ott?

Malorie odanéz, de nem tudja, mit kellene látnia.

– Gyere ide.

Tom a falhoz vezeti, ahol néhány tégla eltörött. Látszik mögöttük a föld.

– Nem tudom eldönteni, hogy örüljek ennek, vagy aggódjak miatta.

– Hogy érted? – kérdezi Malorie.

– Hát, itt kilátszik a föld. Ez vajon azt jelenti, hogy elkezdhetünk ásni? Kiépíthetünk egy

alagutat? Több helyre tehetünk szert? Vagy ez csak egy plusz bejutási lehetőség?

Tom szeme fényesen és tisztán csillog a pince világításában.

– Az a helyzet – folytatja –, hogy ha ezek a lények tényleg be akarnának jutni a házba… akkor minden gond nélkül megtehetnék. És szerintem már meg is tették volna.

Malorie a falban lévő lyukra bámul. Elképzeli, ahogy terhesen végigmászik az alagúton. Elképzeli a férgeket.

Rövid csend után azt kérdezi:

– Mit csináltál ezelőtt?

– A munkámra gondolsz? Tanár voltam. Nyolcadikosokat tanítottam.

Malorie bólintott.

– Gondoltam is magamban, hogy tanárnak tűnsz.

– Na persze. Ezt hallottam már korábban is. Ráadásul nem is egyszer! Azt hiszem, bírom a dolgot. – Úgy tesz, mintha megigazítaná az inggallérját. – Osztály, ma a konzervételekről

fogunk beszélni. Úgyhogy kurvára kussoljon mindenki.

Malorie felnevet.

– És te mit csináltál? – kérdezi Tom.

– Nem jutottam odáig, hogy bármit csináljak.

– Elvesztetted a nővéredet, mi? – mondja gyengéden Tom.

– Igen.

– Sajnálom. Én a lányomat vesztettem el.

– Ó, Istenem, Tom.

Tom elhallgat, mintha azt fontolgatná, hogy folytassa vagy ne. Aztán folytatja.

– Robin anyja belehalt a szülésbe. Kegyetlenségnek tűnhet, hogy erről beszélek neked a te állapotodban. De ha meg akarjuk ismerni egymást, akkor jobb, ha elmesélem azt, ami történt. Robin remek kis kölyök volt. Már nyolcévesen okosabbnak tűnt nálam. A legfurább dolgokért rajongott. Például jobban szerette a játékok használati utasításait, mint magukat a játékokat. Jobban szerette egy film stáblistáját, mint magát a filmet. Vagy valaminek az

írásmódját. Egy arckifejezést. Egyszer azt mondta nekem, hogy a hajam miatt olyan vagyok a szemében, akár a nap. Megkérdeztem, hogy ragyogok-e, mint a nap, erre azt mondta, hogy „Nem, apa, te inkább úgy ragyogsz, mint a hold, amikor sötét van odakint.”

Amikor jöttek a hírek, és az emberek elkezdték komolyan venni őket, én az a fajta apa voltam, aki próbál nem félelemben élni. Minden erőmmel azon voltam, hogy folytassam a hétköznapi kis életünket. És főleg azon, hogy ezt a hozzáállást ültessem el Robinban is. Ő is hallott ezekről a hírekről az iskolában, és nem akartam, hogy féljen. De egy idő után már nem tudtam úgy tenni, mintha minden rendben lenne. A szülők lassan elkezdték kivenni a gyerekeiket az iskolából. Aztán maga az iskola is bezárt. Ideiglenesen. Vagy amíg „visszanyerik a közösség bizalmát egy gyerekeik számára biztonságos hely fenntartásában”. Sötét napok voltak azok, Malorie. Tudod, én is tanítottam, és az az iskola is nagyjából akkor dobta be a törülközőt.

Úgyhogy hirtelen sok időt kellett együtt töltenünk otthon Robinnal. Láttam, milyen gyorsan nő. Mennyire élesedik az elméje. De még mindig túl kicsi volt hozzá, hogy megértse, mennyire ijesztőek azok a hírek a tévében. Próbáltam nem elrejteni előle az igazságot, de apaként néha így sem tudtam megállni, hogy csatornát váltsak.

Végül a rádió bizonyult túl soknak Robin számára. Kezdtek rémálmai lenni. Sok időmet töltöttem azzal, hogy próbáltam megnyugtatni. Mindig olyan érzés fogott el, mintha hazudnék neki. Megegyeztünk, hogy egyikünk se néz ki az ablakon többé. Megegyeztünk, hogy nem megy ki a házból az engedélyem nélkül. Valahogy el kellett hitetnem vele, hogy egyszerre vagyunk biztonságban és borzalmas veszélyben. Elkezdett velem aludni az én ágyamban, de egy reggel arra ébredtem, hogy nincs ott mellettem. Előző este arról beszélt, hogy szeretné, ha minden visszazökkenne a régi kerékvágásba. Azt mondta, látni akarja az anyját, akivel sosem találkozhatott. Megszakadt a szívem, hogy nyolcévesen már

arról beszél, hogy az élet nem igazságos. Amikor felébredtem, és nem találtam ott, azt mondtam magamnak, hogy csak kezd hozzászokni a dolgokhoz. Ehhez az új élethez. De azt hiszem, Robin elvesztette a fiatalsága jó részét előző este, amikor még előttem rájött, hogy mennyire komoly is a helyzet odakint.

Tom elhallgat, és a pince padlóját nézi.

– A fürdőkádban találtam rá, Malorie. A vízben lebegve. Azzal a borotvával vágta el a kis csuklóit, amellyel ezerszer látott engem borotválkozni. A víz vörös volt. A vér kicsöpögött a kád széléről. Jutott belőle a falakra is. Csak egy gyerek volt, nyolcéves. Kinézett az ablakon? Vagy egyszerűen csak úgy döntött, hogy ezt kell tennie? Sosem fogom megtudni.

Malorie átöleli Tomot.

De a férfi nem sírja el magát. A következő pillanatban odalép a polchoz, és jegyzetelni kezd.

Malorie Shannonra gondol. Ő is a fürdőszobában halt meg. Ő is a saját életét vette el.

Amikor Tom végez, megkérdezi Malorie-tól, hogy felmehetnek-e. Ahogy a villanykörte zsinórjáért nyúl, látja, hogy a nő a téglafalban lévő lyukat nézi.

– Ijesztő, mi? – kérdezi.

– Aha.

– Ne hagyd, hogy az legyen. Csak a régi világ egyik félelme próbálkozik ebben az újban.

– Melyik?

– A pincétől való félelem.

Malorie bólint.

Aztán Tom meghúzza a zsinórt, és kialszik a fény.

kilenc

Lények, gondolja Malorie. *Micsoda ostoba szó.*

A gyerekek csendben vannak, a partokon nyugalom honol. Malorie hallja, ahogy a lapátok hasítják a vizet. Evezésének ritmusa szinkronban van a szívverésével, de aztán kizökken belőle. Amikor az ütemek ellentétesek, úgy érzi, bele tudna halni.

Lények.

Malorie sosem szerette ezt a szót. Valahogy nem megfelelő. Azok a dolgok, amik már négy éve kísértik őt, nem lények a számára. Az éti csiga egy lény. Meg a sündisznó. De ezek a betakart ablakok mögött settenkedő dolgok, amelyek szemfedő viselésére kényszerítik, nem

olyasvalamik, amiktől egy kártevőirtó megszabadíthatná.

A „barbár” szó sem helyes. Egy barbár vakmerő. Ahogyan egy vandál is.

A távolban madár dalol az égen. Az evezők hasítják a vizet, előre-hátra mozognak.

A „behemót” alaptalan. Hisz akár körömnyi méretűek is lehetnek.

Bár még csónakútjuk elején járnak, Malorie izmai máris sajognak az igénybevételtől. Inge teljesen átnedvesedett az izzadságtól. Lába kihűlt. A szemfedő továbbra is irritálja.

„Démon”. „Ördög”. „Gonosztevő”. Talán mindez igaz rájuk.

A nővére azért halt meg, mert meglátta az egyiket. Valószínűleg a szüleinek is ez a sors jutott.

A „manó” túl kedves. A „vadember” túl emberi.

Malorie nem csak fél azoktól a valamiktől, amik talán ott gázolnak a vízben, le is nyűgözik őt.

Tudják, hogy mit csinálnak? Szándékosan csinálják?

Itt és most úgy érzi, mintha az egész világ halott lenne. Mintha ez a csónak volna az utolsó hely, ahol még létezik élet. A világ többi része a csónak orrából indul ki: egy üres golyóbis, virágzó és sivár minden evezőcsapással.

Ha nem tudják, hogy mit csinálnak, nem lehetnek „gonoszak”.

A gyerekek már hosszú ideje hallgatnak. A magasban újabb madárdal zendül. A vízben egy hal csobban. Malorie sosem látta ezt a folyót. Hogy nézhet ki? Fáktól zsúfoltak a partjai? Házak övezik?

Ezek szörnyek, véli Malorie. De tudja, többek annál. Ők a *végtelenség*.

– Anyu! – kiált fel a Fiú hirtelen.

Felkárog egy ragadozó madár, visszhangja végigvágtat a folyón.

– Mi az, Fiú?

– Motorzajnak hangzik.

– Hogy *mi?*

Malorie azonnal abbahagyja az evezést, és feszülten figyel.

A motor hangja távolról, még a folyó csobogásán is túlról érkezik.

Malorie azonnal felismeri. Egy közelgő hajó hangja.

Ahelyett, hogy izgatottságot érezne, amiért egy másik emberrel találkozhat, Malorie fél.

– Bukjatok le – mondja.

A lapátokat a térdére helyezi. A csónak úszik a vízen.

A Fiú meghallotta, mondja magának. *A Fiú meghallotta, mert jól tanítottad, és már most jobb a hallása, mint amilyen a látása valaha lesz.*

Malorie mélyeket lélegzik, és vár. A motor egyre hangosabb. A hajó árral szemben halad.

– Au!

– Mi a baj, Fiú?

– A fülem! Beleütöttem egy fába.

Ez jó, gondolja Malorie. Ha egy fa ért a Fiúhoz, akkor valószínűleg közel vannak

valamelyik parthoz. Talán valami jól megérdemelt gondviselésnek hála elrejti őket a növényzet.

A másik hajó most már sokkal közelebb van. Malorie tudja, hogy ha kinyithatná a szemét, már látná.

– *Ne* vegyétek le a szemfedőtöket – mondja a gyerekeknek.

Aztán a hajó hangja melléjük ér. És nem hagyja el őket.

Akárki is az, gondolja Malorie, *lát minket.*

A hajó motorja hirtelen elhallgat. A levegőben benzin szaga terjeng. Lépések hallatszanak, valószínűleg a fedélzeten.

– Helló – szólal meg egy hang. Malorie nem válaszol. – Hahó! Semmi baj. Levehetik a szemfedőket! Csak egy közönséges ember vagyok.

– *Nem* vehetitek le – utasítja gyorsan Malorie a gyerekeket.

– Idekint nincs semmi, kisasszony. Higgye el nekem. Teljesen egyedül vagyunk.

Malorie meg sem szólal. Végül, mivel tudja, hogy nincs más lehetősége, válaszol.

– Honnan tudja?

– Kisasszony, én most is látok. Egész nap nyitva volt a szemem. Tegnap is.

– Nem *láthat* csak úgy – emlékezteti Malorie. – Tudja jól.

Az idegen felnevet.

– Komolyan – győzködi őt. – Nincs mitől félni. Megbízhat bennem. Csak mi ketten vagyunk a folyón. Csak két közönséges ember, akik összefutottak.

– Nem – kiált Malorie a gyerekekre.

Elengedi a Lányt, és megragadja a lapátot. A férfi felsóhajt.

– Nem kell így élnie. Gondoljon a gyerekeire. Megfosztaná őket egy ilyen verőfényes, gyönyörű nap látványától?

– Ne jöjjön közelebb hozzánk – mondja Malorie ridegen.

Csend. A férfi nem válaszol. Malorie megfeszül. Csapdában érzi magát. Sebezhetőnek. Egy

csónakban van a part mellett. Ezen a folyón. Ebben a világban.

Valami csobban a vízben. Malorie levegőért kapkod.

– Kisasszony – szólal meg a férfi. – Hihetetlen az itteni látvány, már ha nem zavarja egy kis köd. Mikor nézett ki a külvilágra utoljára? Évekkel ezelőtt? *Látta* egyáltalán ezt a folyót? Az időt? Lefogadom, hogy már nem is emlékszik rá, hogy milyen az időjárás.

Malorie nagyon is jól emlékszik a külvilágra. Emlékszik, ahogy diákként sétált haza az őszi levelek alagútjában. Emlékszik a környékbeli udvarokra, kertekre és házakra. Emlékszik, ahogy Shannonnal a hátukon feküdtek a kertjükben, és arról beszéltek, hogy melyik felhő melyik osztálytársukra hasonlít.

– Magunkon tartjuk a szemfedőket – közli Malorie.

– Arról én már lemondtam – így a férfi. – Továbbléptem. Miért nem tesz így maga is?

– Most már hagyjon minket békén – parancsolja Malorie.

A férfi ismét felsóhajt.

– Nem kísérthetik magát örökké – folytatja. – Nem kényszeríthetik, hogy így élje le az életét. Ugye tudja, kisasszony?

Malorie olyan pozícióba helyezi a jobb oldali evezőt, amilyenből reményei szerint el tudja lökni a parttól a csónakot.

– Le kellene vennem magukról azokat a szemfedőket – mondja hirtelen a férfi.

Malorie nem mozdul.

A férfi nyersnek hangzik. Egy kicsit dühösnek.

– Csak két ember vagyunk, akik találkoztak a folyón – győzködi tovább. – Négy, ha beleszámítja a kicsiket is. És őket nem lehet hibáztatni azért, ahogy maga nevelte őket. Én vagyok itt az egyetlen, akinek van mersze nyitott szemmel járni. A félelmei csak addig gondoskodnak a biztonságáról, hogy még egy kis ideig félhessen.

A hangja most már máshonnan szól. Malorie úgy okoskodik, hogy a hajója orrába ment. Ő csak el akar haladni mellette. Csak távolabb akar kerülni a háztól, amelyet reggel elhagytak.

– Mondok én magának még valamit – szólal meg hirtelen a férfi borzalmasan közelről. – Én *láttam* egyet.

Malorie megragadja, és az ingénél fogva magához rántja a Fiút. Az nekiütődik a csónak acélaljának, és felkiált.

A férfi csak nevet.

– Nem olyan rondák, mint gondolná, miss.

Malorie a partra lendíti az evezőt. Megtántorodik. Nem könnyű valami szilárdat találni, aminek nekitámaszkodhat. Gallyak és gyökerek mindenütt. Sár.

Be fog kattanni, gondolja Malorie. *És bántani fog minket.*

– Hová akar menni? – kiáltja a férfi. – Minden alkalommal elsírja majd magát, amikor meghall egy elroppanó ágat?

Malorie képtelen kilökni a vízre a csónakot.

– *Tartsátok magatokon a szemfedőket!* – kiált a gyerekeire.

A férfi azt mondja, hogy látott egyet. Mikor? Mikor?

– Azt hiszi, őrült vagyok, ugye?

Az evező végre biztosan megállapodik a földön. Malorie nyögve tol rajta egyet. A csónak megmozdul. Úgy gondolja, talán kiszabadulhatott. De aztán nekicsapódik a férfi hajójának, és Malorie felsikolt.

Csapdába ejtették.

Kényszeríti majd őket, hogy kinyissák a szemüket?

– Ki itt az őrült? Nézzen magára. Két ember találkozik a folyón…

Malorie előre-hátra dülöngél. Rést tapint ki a csónak mögött, egy üres területet.

– …az egyikük szabadon tekint fel az égre…

Malorie érzi, ahogy az evező belesüllyed a földbe.

– …a másik egy szemfedővel a fején próbál irányítani egy csónakot.

A csónak már majdnem szabad.

– Szóval meg kell kérdeznem…

– *Mozdulj már!* – sikolt Malorie.

– …ki is itt az őrült?

A férfi vihog. Mintha az égre nevetne fel, amelyet emleget. Malorie-ban felmerül, hogy megkérdezze, *„Milyen messze látta innen?”,* de nem teszi.

– *Hagyjon minket!* – kiáltja.

Küszködése nyomán hideg víz fröccsen a csónakba. A Lány felsikolt. Malorie győzködi magát: *Kérdezd meg, hogy milyen messze látta innen.* Talán még nem lett rajta teljesen úrrá az őrület. Talán lassabban hat rá. Talán még futja tőle egy végső jó cselekedetre, mielőtt teljesen elveszíti az eszét.

A csónak kiszabadul.

Tom egyszer azt mondta, hogy ez a dolog biztosan másképp hat mindenkire. Azt mondta, hogy aki eleve őrült, az talán meg sem tébolyodhat még jobban. Meg hogy egy teljesen épelméjű embernél hosszú ideig tarthat, amíg megőrül.

– Nyissák már ki a szemüket, az Isten szerelmére! – üvölti a férfi.

Megváltozott a hangja. Olyan más, mintha részeg lenne.

– Elég volt a menekülésből, kisasszony. *Nyissák ki a szemüket!* – kérleli őket.

– *Ne hallgassatok rá!* – kiáltja Malorie. A Fiú szorosan hozzábújik, a Lány mögötte sírdogál. Malorie reszket.

– Az anyátok az őrült, gyerekek. Vegyétek le a szemfedőket.

A férfi hirtelen gargarizálva elüvölti magát. Olyan, mintha valami éppen meghalna a torkában. Mennyi idő még, mielőtt megfojtja magát a kötélkorláttal, vagy beleveti magát a motor pörgő propellerébe?

Malorie tébolyultan evez. A szemfedő nem elég szoros a fején.

Bármit látott, közel van. Bármit látott, itt van, ezen a folyón.

– Ne vegyétek le a szemfedőket! – kiált fel ismét Malorie. Elevez a hajó mellett. – Értitek, amit mondok? *Válaszoljatok.*

– Igen! – felel a Fiú.

– Igen! – felel a Lány.

A férfi ismét bömböl, de már mögöttük van. Mintha kiáltani akarna, csak elfelejtette volna, hogyan kell.

Amikor a csónakkal megtesznek még negyven métert, és a motor hangja szinte teljesen elvész a távolban, Malorie előrenyúl, és megérinti a Fiú vállát.

– Ne aggódj, anyu – mondja a Fiú.

Aztán Malorie hátranyúl, és megkeresi a Lány kezét. Megszorítja. Utána elengedi mindkettejüket, és újra kézbe veszi az evezőket.

– Száraz vagy? – kérdezi a Lányt.

– Nem.

– Törölközz meg a takaróval. Most.

A levegő ismét tiszta. A fák illata. A vízé.

A benzingőz jócskán mögöttük van.

Emlékszel még, milyen illata volt a háznak? gondolja Malorie.

A férfival való találkozás borzalma ellenére emlékszik. Az az elhasznált, dohos levegő. Már akkor is ott volt, amikor megérkezett. És soha nem lett jobb.

Nincs benne gyűlölet a hajós férfi iránt. Egyedül bánatot érez.

– Jól csináltátok – dicséri Malorie a gyerekeket, ahogy remegve továbbevez a folyón.

tíz

Malorie már két hete él a házban. A lakótársaival szinte kizárólag a pincében lévő konzervekből és a fagyasztóban maradt húsokból élnek. Malorie minden reggel megkönnyebbül, hogy még mindig van áram. Immár a rádió a hírek egyetlen forrása, azonban az utolsó DJ, Rodney Barrett nem tud többé újat mondani. Inkább csak fecseg. Időnként bedühödik. Szitkozódik. A lakótársak már hallották élő adásban aludni is. Mindezek ellenére érti, hogy miért hallgatják még mindig. Akár csak halkan szól a hangja a háttérben, akár kitölti az étkezőt, ahol a rádió áll, ő az utolsó kapcsolatuk a kinti világgal.

Malorie máris úgy érzi magát, mintha egy páncélteremben lenne. A klausztrofóbia elképesztő erővel nehezedik rá és a babára.

És mégis, a lakótársak ma este valami buliféleséget tartanak.

Mind a hatan összegyűlnek az ebédlőasztal körül. A konzervek, vécépapírok, elemek, gyertyák, takarók és szerszámok mellett van a pincében pár üveg rum is – ami jól megy a Felix által hozott fűhöz (Felix félszegen beismerte, hogy inkább egyfajta „hippi” kommunára számított, mintsem ilyen tiszta életű, racionális emberek társaságára). Malorie az egyetlen, aki az állapotára való tekintettel kimarad az ivászatból és a füvezésből. De a hangulat ragadós, és ahogy Rodney Barrett egy tőle szokatlanul lágy zenét kezd játszani, Malorie el-elmosolyodik, sőt, néha még fel is nevet a felfoghatatlan borzalmak mindennapossá válása ellenére.

Az étkezőben áll egy zongora. Ahogy a hálószobája öltözőasztala melletti vicckönyv-halom, a zongora is valamiféle maradványnak

tűnik, nem idevalónak, mintha egy másik élet emléke lenne.

Most Tom játszik rajta.

– Milyen hangnemben van ez a dal? – kiált át az izzadó Tom az étkezőből az asztalnál ülő Felixnek. – Ismered a hangnemeket?

Felix mosolyogva rázza a fejét.

– Honnan a pokolból ismerném? De attól még énekelek veled egyet, Tom.

– Ne, ha nem muszáj – szólal meg Don, és mosolyogva kortyol egyet a poharából.

– Ne aggódj – vigyorog Felix. – Nagyon jó vagyok!

Felix tántorogva feláll, azután odamegy Tomhoz és a zongorához. Együtt énekelni kezdik a „De-Lovely”-t. A rádió egy tükrös kredencen pihen. Rodney Barrett zenéje halkan összecsap a Cole Porter-dallal.

– Hogy vagy, Malorie? – kérdezi Don az asztal másik végéről. – Eddig hogy tetszik a hely?

– Megvagyok – válaszolja. – Sokat jár az eszem a babán.

Don elmosolyodik. Malorie ilyenkor mindig szomorúságot lát a vonásaiban. Tudja, hogy Don is elveszítette a nővérét. Minden lakótársa megsemmisítő veszteségeket szenvedett el. Cheryl szülei félelmükben délre költöztek, azóta nem hallott felőlük. Felix minden véletlenszerű telefonhívásnál reménykedik, hogy megtud valamit a testvéreiről. Jules gyakran beszél a menyasszonyáról, Sydney-ről, akire a lakásukon kívül, az útszélen talált rá, mielőtt, akárcsak Malorie, elindult volna a hirdetés nyomán. Sydney-nek elvágták a torkát. Malorie szerint mégis Tom története a legrosszabb. Már ha ennek a szónak van még bármi értelme.

Most, látva őt, ahogy a zongorán játszik, Malorie szíve majd megszakad érte.

Amikor a „De-Lovely” véget ér, a rádió ismét hallhatóvá válik. Befejeződik a Rodney Barrett által játszott dal is, és aztán a rádiós beszélni kezd.

– Figyeljetek, figyeljetek – szólal meg Cheryl, és átvág a szobán a rádióhoz. Leguggol elé, és

feltekeri a hangerőt. – Depressziósabbnak tűnik, mint általában.

Tom nem törődik a rádióval. Izzadva belekortyol az italába, és elügyetlenkedi Gershwin „I've Got Rythm"-ének nyitányát. Don megfordul, kíváncsi rá, hogy miről beszél Cheryl. A Victort simogató Jules is leül a földre, háttal a falnak, és a rádióra mered.

– Lények – kántálja Rodney Barrett. A hangja nehézkes. – Mi mindent vettetek el tőlünk? Mit csináltok itt? Van egyáltalán bármi célotok?

Don feláll az asztaltól, és odamegy Cheryl mellé, a rádióhoz. Tom abbahagyja a zenélést.

– Még sosem hallottam őt közvetlenül a lényekhez beszélni – jegyzi meg a zongorapadon ülve.

– Anyákat, apákat, nővéreket, fivéreket veszítettünk el – mondja Rodney Barrett. – Elveszítettünk feleségeket, férjeket, szeretőket és barátokat. De a legjobban a gyerekek elvesztése fáj. Hogy merészeltek arra kérni egy gyereket, hogy nézzen rátok?

Malorie Tomra pillant. A férfi figyel, bár tekintetén látszik, hogy messze jár. Malorie feláll, és odamegy hozzá.

– Volt már súlyos hangulatban – mondja Cheryl Rodney Barrettre célozva. – De ennyire még sosem.

– Nem – helyesel Don. – Mintha részegebb lenne, mint mi.

– Tom – ül le a férfi mellé Malorie.

– Meg fogja ölni magát – jelenti ki hirtelen Don.

Malorie felnéz, szólni akar neki, hogy fogja be, aztán meghallja ugyanazt, amit Don. A tökéletes kiüresedést Rodney Barrett hangjában.

– Ma megfosztalak benneteket valamitől – folytatja Barrett. – Én veszem el azt az egyetlen dolgot, ami megmaradt nekem, és amit még elvehetnétek tőlem.

– Ó, *Istenem* – fakad ki Cheryl.

A rádió elnémul.

– Kapcsold ki, Cheryl – mondja sürgetően Jules. – Kapcsold *ki.*

Ahogy Cheryl a rádió felé nyúl, lövés hangja robban ki a hangszóróiból.

Cheryl felsikolt. Victor felugat.

– Mi a *faszom* történt? – bámul Felix üres tekintettel a rádióra.

– Megtette – közli Jules színtelen hangon. – Nem tudom elhinni. Aztán csend.

Tom feláll a zongorapadról, és kikapcsolja a rádiót. Felix belekortyol az italába. Jules fél térden állva nyugtatja Victort.

Aztán hirtelen, mintha a lövés visszhangja lenne, kopogás hallatszik a bejárati ajtón.

Rögtön utána egy újabb.

Felix az ajtó felé indul, de Don elkapja a karját.

– Nehogy kinyisd azt az ajtót, ember! Mégis mit gondolsz?

– Nem akartam kinyitni, ember – szabadítja ki a karját Felix.

Újabb kopogás. Aztán egy nő hangját hallják.

– Helló?

A lakótársak csendben, mozdulatlanul állnak.

– Válaszolnunk kell neki! – Malorie feláll a zongora mellől, de Tom megelőzi.

– Igen – kiált ki. – Itt vagyunk. Te ki vagy?

– Olympia! Olympiának hívnak! Beengednétek?

Tom nem szól semmit. Úgy tűnik, részeg.

– Egyedül vagy? – kérdezi végül.

– Igen!

– Csukva van a szemed?

– Igen, csukva van. Nagyon félek. Kérlek, engedjetek be!

Tom Donra néz.

– Valaki hozza a seprűnyeleket – mondja Tom, és Jules már megy is.

– Szerintem nem engedhetünk be még egy éhes szájat – jegyzi meg Don.

– Te megőrültél – rivall rá Felix. – Egy nő van odaki…

– Tisztában vagyok a helyzettel, Felix – szakítja félbe Don dühösen. – De nem fogadhatjuk be az egész államot.

– De ez a nő itt van az ajtónk előtt.

– Mi meg részegek vagyunk.

– Ugyan már, Don – szól közbe Tom.

– Ne csináljatok belőlem rosszfiút – mondja Don. – Ti is pontosan tudjátok, hogy hány konzervünk van a pincében.

– Helló? – kiált be a nő ismét.

– Várj egy kicsit! – feleli Tom.

Tom és Don egymásra merednek. Jules lép be a helyiségbe, és az egyik seprűnyelet átnyújtja Tomnak.

– Csináljatok, amit akartok – von vállat Don. – De előbb-utóbb éhezni fogunk miattatok.

Tom a bejárati ajtó felé fordul.

– Mindenki csukja be a szemét.

Malorie hallgatja, ahogy Tom cipője kopog az előszoba fapadlóján.

– Olympia? – szól ki az ajtón a férfi.

– Igen!

– Most ki fogom nyitni az ajtót. Amikor ezt meghallod, lépj be a házba, amilyen gyorsan csak tudsz. Érted?

– Igen!

Malorie hallja az ajtó nyílását. Aztán mozgolódás támad. Elképzeli, ahogy Tom berántja a nőt az előszobába, ahogy két hete őt rántották be. Aztán becsapódik az ajtó.

– Tartsd csukva a szemed! – utasítja a nőt Tom. – Körbe kell tapogatóznom, hogy biztosak legyünk benne, semmi sem jött be veled.

Malorie hallja a falon, a padlón, a plafonon és az ajtón motozó seprűket.

– Oké – mondja végül Tom. – Nyissuk ki a szemünket.

Amint Malorie így tesz, egy nagyon csinos, sápadt, sötét hajú nőt pillant meg Tom mellett.

– Köszönöm – szólal meg a nő kifulladva.

Tom kérdezne tőle valamit, de Malorie félbeszakítja.

– Terhes vagy?

Olympia lenéz a hasára. Reszketve felnéz, és bólint.

– Négy hónapos – mondja.

– Ez hihetetlen – lép közelebb hozzá Malorie. – Én is akörül vagyok.

– A picsába – fakad ki Don.

– A szomszédotok vagyok – magyarázza Olympia. – Annyira sajnálom, hogy rátok ijesztettem. A férjem a légierőnél szolgál. Egy ideje nem hallottam felőle. Lehet, hogy már nem is él. Hallottalak titeket. Hallottam a zongorát. Időbe telt összeszednem a bátorságomat, hogy átjöjjek. Normál esetben hoztam volna sütiket is.

A borzalmak ellenére, amelyet a lakótársak nemrég átéltek, Olympia ártatlansága áttör a sötétségen.

– Örülünk, hogy itt vagy – mondja Tom, de Malorie hallja a hangjában a kimerültséget, és a nyomást, amiért két terhes nőről kell gondoskodnia. – Gyere beljebb.

Bekísérik Olympiát a nappali felé. A lépcső aljánál megdermed, és meglepetten mutat az egyik falon lógó fényképre.

– Ó, ő is itt van? – kérdezi.

– Nem – válaszolja Tom. – Már nincs. Biztos ismerted őt. George. Az övé volt ez a ház.

Olympia bólint.

– Igen, sokszor láttam.

Ezután mind összegyűlnek a nappaliban. Tom Olympia mellé ül a kanapéra. Malorie csendben figyeli, ahogy Tom komoran a házában levő dolgokról kérdezi Olympiát. Hogy mije van. Hogy mit hagyott hátra.

Hogy mit tudnak felhasználni.

tizenegy

Malorie úgy érzi, nagyjából három órája evez. Karizmai lángolnak. Hideg víz lötyög a csónak aljában, víz, amelyet cseppenként fröcskölt oda evezés közben. A Lánynak az előbb pisilnie kellett. Malorie mondta neki, hogy csinálja. A Lány vizelete most összekeveredik a folyóból származó vízzel, Malorie érzi melegét a cipőjén át. A hajós férfi jár a fejében.

A gyerekek, gondolja Malorie, *nem vették le a szemfedőjüket. Azé a férfié volt az első emberi hang, amelyet egymáséin kívül valaha hallottak. És mégsem hallgattak rá.*

Igen, valóban jól felkészítette őket. Ennek ellenére ez nem túl kellemes gondolat. A gyerekek *felkészítése* azt jelentette, hogy sikerült úgy rájuk

ijesztenie, hogy minden körülmények közt engedelmeskednek neki. Lánykorában Malorie folyamatosan lázadt a szülei ellen. Ha a cukor tiltva volt a házban, ő becsempészte. Ha a horrorfilmek voltak tilosak, ő lábujjhegyen óvakodott le a lépcsőn éjfélkor, hogy megnézhesse őket a tévében. Amikor a szülei azt mondták, hogy nem aludhat a nappali kanapéján, odavitte az ágyát. A gyermekkor efféle izgalmai Malorie gyerekei számára nem léteznek.

Kisbabák voltak, amikor már arra tanította őket, hogy csukott szemmel ébredjenek fel. Légycsapóval állt a csirkedrótos ágyuk fölött, és valahányszor egyikük nyitott szemmel ébredt, keményen rácsapott a karjára. Sírtak. Malorie ilyenkor lecsukta szemüket az ujjaival. Ha csukott szemmel ébredtek, levette a pólóját, és megetette őket. *Jutalom.*

– Anyu – szólal meg a Lány. – Ez ugyanaz az ember volt, aki a rádióban is énekelt?

A Lány egy kazettáról beszél, amelyet egykor Felix hallgatott.

– Nem – válaszolja a Fiú.

– Akkor ki volt?

Malorie a Lányhoz fordul, hogy az tisztán hallja a szavait.

– Azt hittem, megegyeztünk, hogy nem tesztek fel olyan kérdéseket, amelyeknek nincs közük a folyóhoz. Ezek szerint megszegjük ezt az egyezségünket?

– Nem – feleli a Lány halkan.

Amikor hároméveseк voltak, megtanította őket a kútból való vízhordásra. A kötél egyik végét a Lány derekára, a másikat pedig a Fiúra tekerte. Azt mondta a Fiúnak, hogy tapogassa ki a lábával az ösvényt, aztán kiküldte őt egyedül. Malorie hallgatta, ahogy ügyetlenül kiemeli a kútból a vízzel teli vödröt. Figyelte, ahogy erőlködik a visszahozásával. Sokszor hallotta, hogy elejti, és ilyenkor mindig visszaküldte őt, hogy kezdje elölről.

A Lány gyűlölte az egészet. Azt mondta, a talaj túl göröngyös a kút körül. Azt mondta, olyan érzés, mintha emberek élnének a fű alatt.

Malorie addig nem adott neki enni, amíg ki nem ment.

Amikor még totyogó kisgyerekek voltak, Malorie leültette őket a nappali két ellentétes végébe, aztán járkált a szőnyegen. Amikor megkérdezte, hogy „Hol vagyok?”, a gyerekeknek rá kellett mutatniuk. Aztán felment a lépcsőn, visszajött, és megkérdezte, hogy „Hol voltam?” Meg kellett mutatniuk. Amikor tévedtek, Malorie kiabált velük.

De ritkán tévedtek. Egy idő után pedig soha többé.

Mit mondana erre Tom? gondolja. *Azt mondaná, hogy te vagy a legjobb anya a Földön. Te pedig hinnél neki.*

Tom nélkül Malorie csak saját magára támaszkodhat. És sokszor, amikor a gyerekek már aludtak a szobájukban, ő pedig egyedül ült a konyhaasztalnál, feltette magának a megkerülhetetlen kérdést:

Jó anya vagy? Létezik még egyáltalán ez a fogalom?

Malorie most enyhe bökést érez a térdén. Összerezzen. De csak a Fiú az. Az ételcsomagot kéri. Malorie egy evezőmozdulat közben benyúl érte a kabátjába, és odaadja neki. Hallja, ahogy a kis fogai összetörik az egykor konzerves mogyorókat, amelyek négy és fél évig ültek a pince polcain, mielőtt Malorie ma reggel felhozta őket.

Abbahagyja az evezést. Melege van. Túlságosan is. Úgy izzad, mintha június lenne. Leveszi a kabátját, és leteszi maga mellé a csónak padjára. Aztán egy kis bökést érez a hátán. A Lány is éhes.

Jó anya vagy? kérdezi újra magától, és elővesz egy második ételcsomagot.

Hogy várhatja el a gyerekektől, hogy merjenek olyan ragyogót álmodni, mint a csillagok, ha egyszer fel sem tekinthetnek rájuk?

Malorie nem tudja a választ.

tizenkettő

Tom egy régi, puha gitártokból és egy kanapépárnából eszkábál valamit. Olympia fent alszik a hálószobájában, amely Malorie-é mellett fekszik. Felixtől kapta, ahogy Malorie az övét Tomtól. Felix a nappali kanapéjára költözött. Előző este Tom részletes listát írt az Olympia házában lévő dolgokról. A reménytelien kezdődött beszélgetés azzal a konszenzussal ért véget, hogy az az alig néhány használható cucc nem éri meg a beszerzés kockázatát. Papír. Egy másik vödör. Olympia férjének szerszámkészlete. De, ahogy arra Felix rámutatott, ha az összeírt es-zközök iránti igény később bármikor túlsúlyba kerül a kockázattal szemben, még mindig elme-hetnek értük. Pár dologra Don szerint hamarosan

szükségük is lesz. Amikor az étel került szóba, Tom elmondta a többieknek, hogy mennyi tartalékuk van még a pincében. A készletük véges volt, és Malorie nagyon is aggódott emiatt.

Jules most a folyosó végén fekvő dolgozószobában alszik, egy padlóra helyezett matracon, a helyiség egyik végében. A másik végében Don matraca terül el. Kettejük közt egy magas faasztal áll, rajta a cuccaikkal. Victor is odabent van velük. Jules horkol. A kis, kazettás rádióból lágy zene szól az étkezőben, ahol Felix és Don euchrét játszik egy pakli Pee-wee Herman kártyával. Cheryl ruhákat mos a mosogató melletti vödörben.

Malorie kettesben ül Tommal a nappali kanapéján.

– A ház tulajdonosa – veti fel Malorie. – George-nak hívták, ugye? Ő adta fel a hirdetést? Itt volt, amikor megérkeztél?

Tom, aki egy kocsi szélvédőjének belső oldalára próbál felvinni egy bélelt védőréteget,

Malorie szemébe néz. Haja a lámpafényben még inkább homokszínűnek tűnik.

– Én voltam az első, aki reagált arra a hirdetésre – magyarázza Tom. – George nagyszerű ember volt. Idegeneket invitált a házába, amikor mindenki más bezárta az ajtaját. És progresszív volt, egy igazi *gondolkodó.* Folyamatosan elméletekkel állt elő. Mi lenne, ha lencséken át néznénk ki az ablakokon? Vagy ha fénytörő üvegen keresztül? Teleszkópokon? Távcsöveken? Ez volt az ő nagy ötlete. Ha minden a látásunktól függ, akkor másképpen kell néznünk. Vagy meg kell változtatnunk a látás fizikai természetét. Talán ha valamilyen eszközön *keresztül* nézünk a lényekre, akkor nem tudnak bántani minket. Mindketten azon dolgoztunk, hogy megoldást találjunk a problémára. És George az a fajta ember volt, aki nem szeretett csak úgy beszélni valamiről. Ki is akarta próbálni az elméletünket.

Miközben Tom mesél, Malorie felidézi a lépcső fölötti fényképeken látott arcot. – Aznap, amikor Don megérkezett, este mindhárman a

rádiót hallgatva ültünk a konyhában, és George felvetette, hogy ezt az egész jelenséget az „élet” valamilyen formája okozhatja. Ez még azelőtt volt, hogy az MSNBC foglalkozott volna ezzel a lehetőséget. George azt mondta, hogy egy régi könyvből vette az ötletet. Az a címe, hogy *Lehetséges lehetetlenségek,* és irracionális életformákról szól. Két, drasztikusan másképp felépült világ kárt tehet egymásban, ha összetalálkoznak. És ha egy ilyen világ egy életformája valahogyan képes lenne idejutni… hát, George szerint ez történt. Hogy rájöttek, hogyan kerülhetnek ide, akár szándékosan, akár nem. Imádtam ezt az elméletet. Don viszont nem. Sokat netezett akkoriban, vegyi anyagokról, gamma-sugarakról olvasott, bármi láthatatlanról, ami kárt tehet benned, ha ránézel, mert nem tudod, hogy ott van előtted. Ja, Don mindig kritizálta az elméleteinket. Nagyon szenvedélyes ember. Te is látod, milyen könnyen begurul. George viszont az a típus volt, aki végigviszi az ötletét, legyen az bármilyen veszélyes is. Mire Felix és

Jules megérkeztek, George már készen állt a fénytöréses látás elméletének tesztelésével. Elolvastam vele mindent, amit talált a témáról a neten. Rengeteg weboldalt a látásról, a szem működéséről, az optikai illúziókról, a megtört fényről, a teleszkópokról és még sok másról. Folyton ilyesmikről beszéltünk. Amíg Don, Felix és Jules aludtak, George és én a konyhaasztalnál ültünk, és grafikonokat rajzoltunk. Vagy George ide-oda járkált, aztán megállt, rám nézett, és megkérdezte: „Tudjuk, hogy viselt-e valamelyik áldozat szemüveget? Talán már egy zárt ablak is képes védelmet nyújtani a megfelelő szögből.” Ezután még vagy egy óráig beszélgettünk. Mindig követtük a híreket, és újabb nyomokban reménykedtünk, bármilyen információmorzsában, amely birtokában módot találhatunk rá, hogy megvédjük magunkat. De a híradások csak ismételték önmagukat, George pedig elvesztette a türelmét. Minél többet beszélt a „módosított látás” elméletének teszteléséről, annál jobban meg akarta csinálni. Féltem, Malorie. De George

olyan volt, mint egy süllyedő hajó kapitánya, és nem félt a haláltól. És ha beigazolódik az elmélete? Akkor az egész bolygót segít kigyógyítani a történelem legszörnyűbb járványából.

Beszéd közben lámpafény táncol Tom kék szemében.

– Mit használt? – kérdezi Malorie.

– Videokamerát. Volt egy az emeleten, egy olyan régi VHS-kamera. Anélkül csinálta, hogy szólt volna nekünk. Egy éjjel felállította a kamerát az étkező egyik ablakát fedő takaró mögé. Reggel én ébredtem elsőnek, és ott találtam őt a padlón alva. Amikor meghallott, felállt, és a kamerához sietett. „Tom," mondta, „megcsináltam. Felvettem ötórányi anyagot Itt van, *itt,* ebben a kamerában. Lehet, hogy a kezemben van a gyógyszer. Indirekt látás. *Film.* Meg kell néznünk!" Mondtam neki, hogy szerintem rossz ötlet. Az is eszembe jutott, hogy nem valószínű, hogy abban az öt órában ténylegesen felvett valami használhatót a kamera. De megvolt a terve, és elő is adta nekünk. Azt mondta,

egyikünknek hozzá kell őt kötöznie egy székhez az egyik emeleti hálószobában. Ott megnézi a felvételt. Úgy okoskodott, hogy lekötözve akkor sem tud kárt tenni magában, ha balul sülnek el a dolgok. Don nagyon bedühödött. Azzal vádolta George-ot, hogy mindannyiunkra veszélyt jelent. Teljes joggal mondta, hogy fogalmunk sincs, mivel állunk szemben, és ha valami történik George-dzsal, akkor valami történhet velünk, többiekkel is. De Felix és én nem elleneztük a dolgot. Megszavaztuk. Don volt az egyetlen, aki ellene szavazott. Az is felmerült benne, hogy elmegy, csak lebeszéltük róla. George meg végül közölte velünk, hogy senkitől nincs szüksége engedélyre ahhoz, hogy azt csináljon a házában, amit akar. Úgyhogy végül beleegyeztem, hogy hozzákötözöm a székhez.

– És megtetted?

– Megtettem.

Tom tekintete a szőnyegre téved.

– Azzal kezdődött, hogy George levegőért kapkodott. Mintha valami a torkán akadt volna.

Két órán át volt odafent, és egy hangot sem adott ki. Aztán lekiabált nekünk. „Tom, te kis köcsög! Gyere fel. Gyere fel!” Vihogott, aztán sikoltozott, meg vonyított. Akár egy kutya. Hallottuk a széket keményen hozzáütődni a padlóhoz. Trágárságokat kiabált. Jules fel akart menni, hogy segítsen neki, de visszatartottam. A hallgatózáson kívül semmit sem tehettünk. És végig is hallgattunk mindent Egészen addig, amíg a szék el nem tört, és a kiabálás abba nem maradt. Aztán vártunk. Sokáig vártunk. Végül együtt felmentünk. Szemfedővel a fejünkön kikapcsoltuk a videót, aztán kinyitottunk a szemünket, és megláttuk, hogy mit tett magával George. Olyan erősen feszült neki a köteleknek, hogy azok egészen a csontig *átvágták* az izmait. Olyan volt a teste, akár a csokitortamassza, vér és bőr tekeredett a kötelekre a mellkasán, a hasán, a nyakán, a csuklóján és a lábán. Felix elhányta magát. Don és én letérdeltünk George mellé, és elkezdtünk takarítani. Amikor végeztünk, Don ragaszkodott hozzá, hogy égessük el a kazettát.

Megtettük. És ahogy égett, csak arra tudtam gondolni, hogy ezzel füstbe szállt az első igazi elméletünk is. Úgy tűnik, nem számít, milyen prizmán át látod őket, mindenképp véged van.

Malorie hallgat.

– De tudod, igaza volt. Többé-kevésbé. Már azelőtt úgy gondolta, hogy valamilyen lényekről lehet szó, hogy a média előállt volna ezzel az elmélettel. Nyilvánvalóan jó irányba gondolkodott. Talán ha másképpen csinálja a dolgokat, ő lehetett volna az a fickó, aki megváltoztatja a világot.

Könnyek szöknek Tom szemébe.

– Tudod, mi aggaszt leginkább ebben az egészben, Malorie?

– Mi?

– A kamera mindössze öt óráig futott, és mégis felvett valamit. Hányan vannak azok a dolgok odakint?

Malorie az ablakokat fedő takarókra pillant, majd visszanéz Tomra. A férfi a szélvédőüveg

védőrétegét igazgatja. Halk zene szűrődik át az étkezőből.

– Hát, remélhetőleg valami ilyesmi segíteni fog – emeli fel Tom a kreálmányát. – Tudod, nem hagyhatunk fel a próbálkozással, csak mert George meghalt. Azt hiszem, hogy az eset már így is megsebezte Dont. Valami hatása biztosan volt rá.

Tom feláll, maga elé tartja a nagy üvegdarabot. Malorie hallja, ahogy valami eltörik, és Tom kreálmánya darabokban hullik a férfi lába elé.

Malorie-hoz fordul.

– Nem hagyhatunk fel a próbálkozással.

tizenhárom

Felix a kúthoz tart, kezében a ház hat vödrének egyikével. A favödör az. A fekete vasfültől réginek tűnik. Nehezebb, mint a többi, de Felixet nem zavarja. Sőt, tetszik neki. Azt mondja, segít neki megőrizni a realitásérzékét.

A kötél egyik végét a derekára tekerte, a másikat pedig egy földbe szúrt acélrúdhoz rögzítette a ház hátsó ajtaja előtt. A kötél messze nem szoros, így hozzádörzsölődik a nadrágjához és a cipőjéhez. Aggasztja, hogy esetleg megbotlik benne, ezért felemeli, és távol tartja a testétől. Szemfedőt visel. Régi képkeretek darabkái jelölik az út két szélét, hogy észrevegye, ha bármelyik irányba letérne róla.

– Olyan, mint az Operáció! – kiált oda Julesnak, aki szintén szemfedővel a fején állva várakozik a karó mellett. – Emlékszel arra a játékra? Valahányszor a lábujjam hozzáér a fához, felharsan egy berregő.

Jules azóta beszél, hogy Felix elindult a kút felé. Mindig így csinálják: ketten. Az egyik hozza a vizet, a másik pedig a hangját hallatva tudatja vele, hogy milyen messze járhat a háztól. Jules nem igazán beszélt még semmi különösről. Az egyetemen kapott jegyeit emlegette és az első három, végzés utáni munkahelyét sorolta fel. Felix egyes szavakat hall, másokat nem. De nem számít. Amíg Jules beszél, Felix egy kicsit kevésbé elveszettnek érzi magát.

De azért nem sokkal.

Amikor odaér a kúthoz, beleütközik. A burkolatkő pereme felsérti a combját. Megdöbbenti a gondolat, hogy ha ez ennyire fáj egy ilyen sétatempónál, akkor mennyire fájna, ha futás közben sérülne meg.

– A kútnál vagyok, Jules! Eresztem a vödröt.

Nem Jules az egyetlen, aki Felixre vár. Cheryl a zárt hátsó ajtó mögött, a konyhában állva hallgatózik. Ő arra az esetre van ott, ha odakint valami rosszul sülne el. Reméli, hogy ma sem lesz szükség arra, hogy eljátssza a „biztonsági háló” szerepét.

A kút nyílt száján egy fa keresztrúd fekszik, mindkét végén egy vaskampóval. Ezért hozza Felix a favödröt. Az az egyetlen, amelyikhez a kampó tökéletesen illeszkedik. Rátekeri a kút kötelét a vödörre. Miután meghúzta, addig tekeri a kurblit, amíg a kötél a lehető legfeszesebbé válik. Immár szabaddá vált kezét beletörli a nadrágjába.

És akkor mozgást hall a közelben.

Gyorsan odafordul, arca elé emelt kézzel. De nem történik semmi. Nem támad rá semmi. Hallja Julest beszélni a hátsó ajtónál. Valami szerelőmunkáról van szó. Javításokról.

Felix fülel.

Nehezen lélegzik, miközben fordít egyet a kurblin az ellenkező irányban, és hegyezi a fülét.

A kötél már elég laza, hogy leakassza a vödröt a kampókról, és hagyja lógni a kút kőszája fölött. Vár még egy percet. Jules odakiált neki.

– Minden rendben, Felix?

Felix még hallgatózik egy kicsit, mielőtt válaszolna. Amikor megszólal, úgy érzi, a hangjával hirtelen elárulta a pontos helyét.

– Igen. Azt hittem, hallottam valamit.

– Micsoda?

– Azt hittem, hallottam valamit. Hozom a vizet.

Felix leereszti a vödröt a kurbli tekerésével. Hallja, ahogy a faanyag nekiütődik a kútfal köveinek. A csattanásokat tompa visszhangok követik. Felix tudja, hogy nagyjából hússzor kell megforgatnia a kurblit, hogy a vödör elérje a vizet. Számolja a köröket.

– Tizedik, tizenkettedik, tizenharmadik…

Tizenkilencnél meghallja a csobbanást. Amikor úgy érzi, a vödör megtelt, felhúzza. Rögzíti a kampókra, kioldja a kötelet, és megindul Jules felé.

Összesen háromszor kell fordulnia a vödörrel.

– Hozom az elsőt! – kiált Felix.

Jules még mindig az autószerelésről beszél. Amikor Felix odaér hozzá, Jules megérinti a vállát. Ilyenkor a karónál álló lakótárs általában kopog a hátsó ajtón, hogy tudassa a bent várakozóval az első vödör érkezését. De Jules most hezitál.

– Mit hallottál odakint? – kérdezi.

Felix, kezében a nehéz vödörrel, elgondolkozik.

– Valószínűleg egy szarvas lehetett. Nem tudom.

– Az erdőből jött?

– Nem tudom, honnan jött.

Jules hallgat. Aztán Felix mozogni hallja.

– Ellenőrzöd, hogy egyedül vagyunk-e?

– Igen.

Amikor Jules megnyugszik, kétszer kopog a hátsó ajtón. Elveszi a vödröt Felixtől, majd amikor Cheryl gyorsan kinyitja az ajtót, átadja neki. Az ajtó bezárul.

– Itt a második – nyújt egy újabb vödröt Felixnek.

Felix megindul a kút felé. Ez a vödör fémlemezből készült. Három ilyen van a házban. Az alján két nehéz kő pihen. Tom tette oda, miután megállapította, hogy a vödör önmagában nem elég nehéz, hogy elmerüljön a vízben. Nehéz, de nem annyira, mint fából készült társa. Jules ismét beszél. Most a kutyafajták vannak terítéken. Felix nem először hallja ezt a témát. Julesnak régen volt egy fehér labradora, Cherry. Állítólag a legijedősebb kutya volt, akit Jules valaha látott. Amikor Felix cipője hozzáér a fához a földben, majdnem elesik. Túl gyorsan halad. Ahogy rájön, lelassít. Ezúttal előrenyújtott kézzel közelít a kúthoz. Felteszi a vödröt a burkolatkő tetejére, és elkezdi rátekerni a keresztrúd kötelét a fogóra.

Zajt hall, megint. Mintha valahol a távolban fadarabok potyognának.

Amikor Felix megfordul, véletlenül lelöki a vödröt a kút szájáról. Lezuhan, a kurbli pedig magától forogni kezd. A vödör becsapódik a

vízbe. Fém és kő találkozásának visszhangjai hallatszanak. Jules őt szólítja. Felix megfordul, és rendkívül sebezhetőnek érzi magát. Ezúttal sem tudja, honnan jött a hang. Figyel, liheg. A burkolatköveknek támaszkodva várakozik.

Szél borzolja a fák leveleit.

Semmi más.

– Felix?

– Beleejtettem a vödröt a kútba!

– Rajta van a kötél?

Felix hallgat.

Idegesen a kúthoz fordul. Megrántja a keresztrúd kötelét, és érzi, hogy igen, rákötötte a fogóra, mielőtt lelökte a vödröt. Elengedi a kötelet. Visszafordul az udvar felé. Vár. Aztán elkezdi felhúzni a második vödröt.

Ahogy megy vissza a ház felé, Jules kérdezgeti őt.

– Jól vagy, Felix?

– Igen.

– Csak úgy beleejtetted?

– Belelöktem. Igen. Megint azt hittem, hogy hallottam valamit.

– Milyen hang volt? Mint egy eltörő ág?

– Nem. Igen. Talán. Nem tudom.

Amikor Felix odaér Juleshoz, az elveszi tőle a vödröt.

– Biztos, hogy menni fog?

– Igen. Két vödröt már elhoztam. Semmi baj. Csak képzelődöm, a kurva életbe.

– Akarod, hogy hozzam az utolsót?

– Nem. Menni fog.

Jules kopog a hátsó ajtón, Cheryl kinyitja, elveszi a vödröt, és kiadja Julesnak a harmadikat.

– Jól vagytok? – kérdezi Cheryl.

– Igen – válaszolja Felix. – Minden rendben.

Cheryl bezárja az ajtót.

– Tessék – nyújtja át Jules a vödröt Felixnek. – Ha kellek, csak szólj. Ne felejtsd el, hogy rögzítve vagy.

Megrántja a kötelet.

– Oké.

A kúthoz vezető harmadik úton Felixnek ismét emlékeztetnie kell magát, hogy lassítson. Érti, hogy miért siet. Bent akar lenni a házban, ahol Jules szemébe nézhet, és ahol az ablakokat fedő takaróktól nagyobb biztonságban érzi magát. De így is a vártnál gyorsabban ér a kúthoz. Lassan ráerősíti a keresztrúd kötelét a vödör fogójára. Aztán vár.

Jules hangján kívül nem hall semmi mást.

A világ természetellenesen csendesnek tűnik.

Felix forgatni kezdi a kurblit.

– Első, második…

Jules beszél. A hangja távolinak tűnik. Túl távolinak.

– …hatodik, hetedik…

Jules idegesnek hangzik. Miért hangzik idegesnek? Valami oka van rá?

– …tizedik, tizenegyedik…

Izzadság gyűlik össze Felix szemfedője mögött. Lassan végigcsorog az orrán.

Mindjárt bent leszünk, gondolja. *Csak töltsd meg a harmadik vödröt, és húzz innen a picsá…*

Ismét meghallja azt a hangot Harmadszor.

Csak most már be tudja azonosítani a forrását.

A kút belsejéből jön.

Elengedi a kurblit, és hátralép. A vödör lezuhan, és nekicsapódik a köveknek, mielőtt belecsobbanna a vízbe.

Valami megmozdult. Valami megmozdult a vízben.

Valami megmozdult a vízben?

Hirtelen nagyon fázni kezd. Reszket.

Jules odakiált neki, de Felix nem válaszol. Egy hangot sem akar kiadni.

Vár. És minél tovább vár, annál jobban fél. Mintha a csend hangosabbá válna. Mintha mindjárt meghallana valamit, amit pedig nem akar hallani. De amikor nem hall semmit lassan meggyőzi magát, hogy tévedett. Persze, lehet, hogy a vízben volt valami, de az is lehet, hogy a folyóban. Vagy az erdőben. Vagy a fűben.

Bárhonnan jöhetett az a zaj.

Visszalép a kúthoz. Mielőtt a kötélért nyúlna, megérinti a burkolatkő peremét. Végigfuttatja rajta az ujját. Felméri, hogy mekkora a kút szája.

Beférnél rajta? Beférne rajta valaki?

Nem biztos benne. A ház felé fordul, készen rá, hogy bemenjen, és itt hagyja a vödröt. Aztán visszafordul a kúthoz, és tekerni kezdi a kurblit.

Csak képzelődsz. Kezdesz becsavarodni, öreg. Na, húzd fel ezt a szart, és nyomás befelé. Most.

De ahogy teker, Felixen kezd eluralkodni egy rettegés, amely túl nagy, hogy megbirkózzon vele. A vödör mintha egy egészen kicsit nehezebb lenne, mint általában.

NEM nehezebb! Húzd FEL a vödröt, és nyomás VISSZA a házba, most RÖGTÖN!

Amikor a vödör felér a kút tetejére, Felix megmerevedik. Lassan felé nyúl. Megremeg a keze. Amikor az ujjai megérintik a vödör acélperemét, nyel egy nagyot. Rögzíti a kurblit. Aztán beledugja a kezét a vödörbe.

– Felix?

Jules szólítja őt.

Felix csak a vizet érzi a vödörben, semmi mást.

Látod? Mondom, hogy képzelő…

Mögötte nedves láb lépését hallja a füvön.

Elejti a vödröt, és rohanni kezd.

Elesik.

Kelj fel.

Felkel, és rohan.

Jules felkiált. Felix visszakiált neki.

Újra elesik.

Kelj fel. Kelj fel.

Újra felkel. Rohan.

Jules elkapja.

Nyílik a hátsó ajtó. Valaki más kezét is érzi magán. Bent van. Mindenki egyszerre beszél. Don kiabál. Cheryl kiabál. Tom mindenkit próbál lenyugtatni. A hátsó ajtó zárva. Olympia azt kérdezi, mi történik. Cheryl azt kérdezi, mi történt odakint. Tom mindenkinek szól, hogy csukják be a szemüket. Valaki hozzáér Felixhez. Jules felkiált, hogy csend legyen.

Csend lesz.

Aztán Tom halkan megszólal.

– Don, ellenőrizted a hátsó ajtót?

– Honnan a faszból tudjam, hogy jól csináltam?

– Csak kérdezem, hogy ellenőrizted-e.

– Igen. Igen, ellenőriztem.

– Felix, mi történt? – kérdezi Tom.

Felix elmondja. Minden részletet, amire csak emlékszik. Aztán Tom megkéri, hogy a végét mondja el újra. Többet akar tudni arról, hogy mi történt a hátsó ajtónál. Mielőtt Felixet beengedték. Amikor Felixet beengedték. Felix újra elmondja.

– Rendben – nyugtázza Tom. – Most kinyitom a szemem.

Malorie megfeszül.

– Jól vagyok – mondja Tom. – Minden rendben.

Malorie kinyitja a szemét. A konyhapulton két vödör víz áll. Felix a hátsó ajtónál áll, rajta szemfedő. Jules leveszi róla.

– Zárjátok be az ajtót – utasítja Tom.

– Zárva van – mondja Cheryl.

– Jules – folytatja Tom. – Torlaszold el az ajtót az étkező székeivel. Aztán az étkező ablakát az asztallal.

– Tom, megijesztesz – szólal meg Olympia.

– Don, gyere! Eltorlaszoljuk a kredenccel a bejárati ajtót. Felix, Cheryl, ti a nappaliban döntsétek a kanapét az oldalára, és állítsátok az egyik ablak elé. Majd keresek valamit, amit a másik elé is betehetünk.

A lakótársak csak bámulnak Tomra.

– Gyerünk már – türelmetlenkedik. – Csináljuk!

Ahogy mennek a dolgukra, Malorie megfogja Tom karját.

– Mi az?

– Olympia és én is segíthetünk. Terhesek vagyunk, nem nyomorékok. Beállítjuk a matracokat az emeleti ablakok elé.

– Rendben. De szemfedőben csináljátok. És olyan óvatosan, amennyire csak lehet.

Aztán Tom kimegy a konyhából. Amikor Malorie és Olympia elmennek a nappali mellett, Don már a kanapét fordítja át benne. Fent beállítják Malorie matracát az ablakot fedő takaró elé, aztán megteszik ugyanezt Olympia és Cheryl szobájában is.

Lemennek, ahol a többiek már eltorlaszolták az ablakokat és az ajtókat.

Mindenki a nappaliban gyűlik össze. Nagyon közel állnak egymás mellett.

– Tom – szólal meg Olympia –, van valami odakint?

Tom egy darabig hallgat, mielőtt válaszolna. Malorie a félelemnél valami mélyebbet lát Olympia szemében. Ő is ugyanazt érzi.

– Lehet.

Tom az ablakokra néz.

– De lehet, hogy csak egy… szarvas volt, ugye? Lehet, hogy egy szarvas volt?

– Lehet.

Sorban mind letelepednek a nappali szőnyegére. Vállt vállnak vetve, csendben ülnek

a szoba közepén, az egyik ablak előtt a kanapéval, a másik előtt a konyhai székekkel.

Hallgatóznak.

tizennégy

Hideg víz fröccsen az evező Malorie nadrágjára. Minden ilyen alkalommal látja maga előtt az egyik lényt a folyóban, ahogy a kezével vizet lapátol rá, így gúnyolva ki a menekülési kísérletét. Megborzong.

Malorie sok mindent tanult Olympia babakönyvéből, a *Végre… egy babá!*-ból. De egy mondat különösen megragadt benne:

A gyereked okosabb, mint hiszed.

Malorie először nehezen fogadta ezt el. Az új világban a kisbabákat meg kellett tanítani, hogy csukott szemmel ébredjenek fel. Félelemben tartva kellett felnevelni őket. Nem volt hely

számukra az ismeretlennek. És mégis, *előfordult,* hogy a Fiú és a Lány meglepetést okoztak neki.

Egyszer, miután összepakolta a felső folyosóban a gyerekek házilag eszkábált játékait, Malorie belépett a nappaliba, és mozogni hallott valamit a folyosó végén lévő emeleti szobában.

– Fiú? – szólalt meg. – Lány?

Ám tudta, hogy a gyerekei a hálószobájukban vannak. Alig egy órája zárta be őket a kiságyukba.

Malorie becsukta a szemét, és kilépett a folyosóra.

Tudta, mi volt az a hang. Minden egyes tárgy helyét ismerte a házban. Egy könyv esett le az asztalról Jules és Don egykori szobájában.

Malorie megállt a gyerekek hálójának ajtajában. Bentről lágy horkolás szűrődött ki.

Ekkor egy újabb csattanást hallott a használaton kívüli szobából, és összerezzent. A fürdő csak pár méterre volt tőle. A gyerekek aludtak. Ha be tudna jutni a fürdőbe, megvédhetné magát.

Vakon, arca elé emelt kézzel, gyorsan lódult neki, bele is ütközött a falba, mielőtt megtalálta volna az ajtót. Bent keményen beütötte a csípőjét a mosdókagylóba. Tébolyultan tapogatta végig a falat, amíg kezébe nem akadt egy tartón lógó törölköző. Szorosan a feje köré tekerte. Két csomót is kötött rá. Az ajtó mögött aztán rátalált arra, amit keresett.

A kerti fejszére.

Felfegyverkezve, szemfedőben lépett ki a fürdőszobából. Két kézzel markolta a fejszét, úgy óvakodott előre az ajtó felé, amiről tudta, hogy mindig zárva van. Az ajtó felé, ami most nyitva állt.

Belépett.

Vakon meglendítette a fejszét fejmagasságban. A szerszám a fafalba csapódott, és Malorie felsikoltott, ahogy szilánkok repültek szét körülötte. Megfordult, és újra lecsapott, ezúttal a szemben lévő falra.

– Takarodj! Hagyd békén a gyerekeimet!

Zihálva várakozott.

Valami válaszra. Valami mozgásra. Bármire, ami lelökte a könyveket az asztalról.

Aztán meghallotta a lába előtt nyöszörgő Fiút.

– Fiú?

Malorie döbbenten letérdelt, és gyorsan meg is találta a gyereket. Levette a törölközőt, és kinyitotta a szemét.

Apró kezében a Fiú egy vonalzót tartott. A könyvek ott hevertek mellette.

Ölébe vette a Fiút, és bevitte a hálószobájába. A kiságy drótfedele nyitva volt. Letette mellé a Fiút. Aztán bezárta a fedelet, és megkérte a Fiút, hogy nyissa ki újra. Ő csak bámult rá. Malorie matatott a kis zárral, és újra megkérte, hogy mutassa meg, ki tudja-e nyitni. És akkor kinyitotta.

Malorie pofon vágta.

Végre… Egy baba!

Eszébe jutott Olympia könyve. Most már az övé.

És eszébe jutott az a mondat, amelyet olyan nagyon próbált figyelmen kívül hagyni.

A gyereked okosabb, mint hiszed.

Régen aggasztotta őt. De ma, ahogy a csónakban ülve útmutatóként használja a gyerekek fülét, éppen ebbe a mondatba kapaszkodik, és reméli, hogy a gyerekei készen állnak bármire, ami a folyón várhat rájuk.

Igen, reméli, hogy okosabbak, mint ami várhat rájuk.

tizenöt

– Én nem iszom meg azt a vizet – közli Malorie.

A lakótársak kimerültek. Egy kupacban aludtak a nappaliban, bár egyikük sem valami sokáig.

– Nem nélkülözhetjük napokig a vizet, Malorie – emlékezteti Tom. – Gondolj a babára.

– Pontosan rá gondolok.

A konyhapulton még érintetlenül áll a két vödör, amelyet Felix hozott be. A lakótársak sorban nyalogatják az ajkukat. Már eltelt huszonnégy óra, de nyomasztó módon úgy érzik, mintha sokkal több lett volna.

Szomjasak.

– Nem ihatnánk a folyóból? – kérdezi Felix.

– Az baktériumos – válaszolja Don.

– Az attól függ, hogy milyen hideg a víz – vitatja Tom. – Milyen mély. Milyen sebes a folyása.

– És különben is – teszi hozzá Jules –, ha valami bejutott a kútba, akkor egészen biztosan bejutott a folyóba is.

Fertőzés, gondolja Malorie. Ez most a nagy szó.

A pincében három, vizelettel és széklettel teli vödör várakozik. Senki sem akarja kivinni őket. Egyáltalán nem akar ma kimenni senki. A szag áthatja a konyhát, és érezhető a nappaliban is.

– Én innék a folyóból – jelenti ki Cheryl. – Megkockáztatnám.

– Kimennél a házból? – kérdezi Olympia. – Akár közvetlenül az ajtó előtt is állhat valami!

– Nem tudom, mit hallottam – mondja Felix. Ezt már sokszor elismételte. Azt mondta, bűntudata van, amiért mindenkire ráijesztett.

– Valószínűleg egy ember volt – veti fel Don. – Valaki, aki ki akart rabolni minket.

– Biztos, hogy ezt itt most rögtön kell megvitatnunk? – kérdezi Jules. – Eltelt egy nap. És nem

hallottunk semmit. Várjunk. Várjunk még egy napot. Lássuk, mit gondolunk azután.

– Én innék a vödrökből is – így Cheryl. – Egy kútról beszélünk, a kurva életbe. Egy kútba állandóan állatok esnek be. Odalent halnak meg. Valószínűleg eddig is döglött állatokkal ízesített vizet ittunk.

– A víz mindig is jó volt ezen a környéken – jegyzi meg Olympia.

Malorie feláll, és odasétál a konyha bejáratához. A favödör peremén csillog a víz, a fémvödörén ragyog.

Vajon mit tehet velünk?, gondolja.

– El tudod képzelni, hogy beleigyál? – kérdezi Tom.

Malorie ránéz. A férfi mellette áll az ajtóban, válluk összeér.

– Képtelen vagyok rá, Tom.

– Nem is kérnék ilyet tőled. De magamtól kérhetek.

Amikor Malorie a szemébe néz, látja, hogy komolyan gondolja.

– Tom.

Tom megfordul, és végignéz a többieken.

– Iszom belőle – jelenti ki.

– Nincs szükségünk hősre – válaszolja Don.

– Nem is akarok az lenni, Don. Szomjas vagyok.

A lakótársak hallgatnak. Malorie ugyanazt látja kiülni az arcukra, amit ő is gondol. Bármennyire fél is, *szeretné,* hogy valaki igyon belőle.

– Ez őrültség – szólal meg Felix. – Ugyan már, Tom, kitalálunk valami mást.

Tom belép az étkezőbe. Az asztalnál Felixre pillant.

– Zárj be a pincébe. Odalent fogom meginni.

– Beleőrülsz a szagba – jegyzi meg Cheryl.

Tom savanyúan elmosolyodik.

– Van az udvarunkban egy kút – mondja. – Ha azt nem használhatjuk, akkor nem használhatunk semmit. Hadd igyak belőle.

– Tudod, kire emlékeztetsz? – kérdezi Don.

Tom vár.

– George-ra emlékeztetsz. Kivéve, hogy neki volt egy elmélete.

Tom az ablak alatt álló asztalra néz.

– Hónapok óta vagyunk itt. Ha volt valami a kútban tegnap, akkor az valószínűleg már korábban is bejuthatott.

– Most csak racionalizálod a dolgot – vágja rá Malorie.

Tom anélkül válaszol neki, hogy felé fordulna.

– Van más választásunk? Persze, a folyó. De attól megbetegedhetünk. Nagyon. És nincsenek gyógyszereink. Semmi másunk nincs, csak a kútból szerzett víz. Az az egyetlen gyógyszerünk. Mi mást tehetnénk? Keressünk egy másik kutat? És aztán? Reménykedjünk, hogy abba nem jutott be semmi?

Malorie nézi, ahogy a lakótársak sorra belenyugszanak a helyzetbe. A Don arcára kiülő természetes lázadás átadja helyét az aggodalomnak. Olympia szemében a félelem bűntudattá válik. Ami Malorie-t illeti, ő nem akarja, hogy Tom megtegye. Amióta megérkezett ebbe a házba,

most érzi először igazán, hogy Tom szerepe és jelentősége a közösségben, a mindennapokban mennyire nélkülözhetetlen.

De nem állhat az útjába, csak mert a férfi ösztönzi őt. Ezért inkább segít neki.

– Ne a pincébe – mondja. – Mi van, ha megőrülsz odalent, és elpusztítod a készleteinket?

Tom hozzá fordul.

– Rendben – biccent. – Akkor a padlásra.

– Egy ugrás abból az ablakból sokkal rosszabb, mint egy itteniből.

Tom Malorie szemébe néz.

– Kössünk kompromisszumot – mondja. – Legyen az emelet. Valahova be kell zárnotok, és idelent ez nem megoldható.

– Használhatod a szobámat.

– Abban a szobában nézte meg George a videót – szól közbe Don.

– Ezt nem tudtam – mered Malorie Tomra.

– Vágjunk bele – dönti el a férfi.

Egy pillanatig csak áll, majd elmegy Malorie mellett, be a konyhába. Malorie utána. A többiek

is követik őket. Amikor Tom kivesz egy poharat a szekrényből, Malorie gyengéden megfogja a karját.

– Ezen keresztül idd meg – nyújt át neki egy kávéfiltert. – Nem tudom. Csak egy filter. Ki tudja?

Tom elveszi tőle, és a szemébe néz. Aztán belemeríti a poharat a favödörbe.

Amikor kiveszi, felemeli a levegőbe. A többiek félkörben állnak körülötte. A pohár tartalmát bámulják.

Malorie ekkor ismét beleborzong Felix történetének részleteibe.

Kezében a pohárral, Tom kimegy a konyhából. Jules köteleket hoz a kamrából, majd követi őt.

A többiek csendben állnak. Malorie egyik kezét a hasára helyezi, a másikat a konyhapultra. Aztán gyorsan visszaveszi onnan, mintha valami halálos anyagba nyúlt volna.

Fertőzés.

Pedig most nem is vízbe tette a kezét.

Az emeleten becsukódik a hálószoba ajtaja. Malorie hallgatja, ahogy Jules rögzíti a kötél egyik végét a kilincsen, a másikat pedig a lépcső korlátján.

Tom immár be van zárva.

Mint George.

Felix fel-alá járkál. Don karba font kézzel támaszkodik a falnak, és a padlót bámulja. Amikor Jules visszajön, Victor odamegy hozzá.

Zaj hallatszik föntről, és Malorie összerezzen. Mind a plafonra merednek.

Várnak. Figyelnek. Felix megindul a lépcső felé. Aztán megáll.

– Már biztos megitta – mondja halkan Don.

Malorie a nappali bejáratához lép. Onnan már csak három méterre van a lépcső.

Csend van.

Aztán kopogás hallatszik.

Tom felkiált.

Tom felkiált Tom felkiált Tom felkiált Tom

Malorie már indul is fel a lépcsőn, de Jules lehagyja.

– Maradj itt! – parancsolja.

Malorie nézi, ahogy felsiet a lépcsőn.

– Tom!

– Jules, jól vagyok.

Tom hangját hallva Malorie felsóhajt. Megkapaszkodik a korlátban, hogy biztosabban álljon a lábán.

– Megittad? – kérdezi Jules az ajtón át.

– Igen. Megittam. Jól vagyok.

Most már a többiek is ott állnak Malorie mögött. Beszélni kezdenek. Először halkan. Aztán izgatottan. Odafent Jules eloldja a kötelet. Tom kilép a hálóból, kezében ott az üres pohár.

– Milyen volt? – kérdezi Olympia.

– Nos – mosolyog Tom, ahogy jön le a lépcsőn –, azt hiszem, ez volt a legjobb pohár víz, amit valaha ittam…

Amikor leér a lépcső aljára, Malorie szemébe néz.

– Tetszett ez a filterötlet – biccent neki. Ahogy elmegy mellette, leteszi a poharat a telefonos kisasztalra. Aztán a többiekhez fordul. –

Tegyük vissza a bútorokat a helyükre. Szedjük rendbe a helyet.

tizenhat

A folyón haladva Malorie érzi magán a déli nap hőjét. Ahelyett, hogy nyugalmat hozna, arra emlékezteti őt, hogy milyen könnyen láthatóak lehetnek.

– Anyu – suttogja a Fiú.

Malorie előrehajol. Tenyerét felsérti az evező egy szilánkja. Ez most fordul elő harmadszor.

– Mi az?

– Cssss – mondja a Fiú.

Malorie abbahagyja az evezést. Figyel.

A Fiúnak igaza van. Valami mozog a baljukra eső parton. Gallyak törnek. Több is.

A hajós férfi, üvölti Malorie agya, *látott valamit a folyón.*

Ő lenne az? Lehet, hogy *ő* ólálkodik itt az erdőben? Lehet, hogy őt akarja, és csak arra vár, hogy elakadjon, és letéphesse róla a szemfedőt? Vagy a gyerekekről?

Újabb gallyak roppannak. Akármi is az, lassan mozog. Malorie a házra gondol, amelyből eljöttek. Ott biztonságban voltak. Miért hagyták el? Biztonságosabb lesz egyáltalán az a hely, ahová mennek? Hogyan lehetne az? Egy világban, ahol nem nyithatod ki a szemed, nem egy szemfedő a legtöbb, amiben reménykedhetsz?

Azért jöttünk el, mert vannak, akik várnak a hírekre, és vannak, akik maguk alakítják a saját híreiket.

Ahogy azt Tom mondogatta. Malorie tudja, hogy a férfi mindig lelkesíteni fogja őt. Már csak a puszta gondolat is reményt ébreszt benne, itt és most, a folyón is.

Tom, szeretné mondani neki, *jók voltak az ötleteid.*

– Fiú – suttogja, miközben ismét evezni kezd, mert attól tart, hogy túl közel kerülnek a parthoz. – Mit hallasz?

– Közel van, anyu. – Aztán: – Félek.

Egy pillanatig teljes a csend. Malorie ekkor úgy érzi, a veszély pusztán karnyújtásnyira van.

Újra abbahagyja az evezést, hogy jobban hall-jon. Fejét balra dönti.

A csónak orra valami keménynek ütközik. Malorie felkiált. A gyerekek sikoltanak.

Belefutottunk a partba!

Malorie a föld feltételezett irányába böki az evezőt, de nem talál el semmit.

– Hagyjon minket békén! – kiáltja eltorzult ar-ccal. Hirtelen mindennél jobban *vágyik* a ház négy falára. A folyón nincsenek falak. Nincs alat-tuk pince. Nincs felettük padlás.

– *Anyu!*

Miközben a Lány felkiált, valami áttör az ágakon. Valami nagy.

Malorie ismét kiszúr az evezővel, de csak a vízbe csap vele. Megragadja a Fiút és a Lányt, és magához húzza őket.

Morgást hall.

– Anyu!

– *Csendet!* – kiált, és még közelebb húzza a Lányt.

A férfi az? Az őrült? Szoktak a lények morogni? Adnak ki egyáltalán bármilyen hangot?

Egy második morgás hallatszik, és Malorie hirtelen rájön, mitől eredhet. Valami kutyaféléből.

Farkasok.

Megmozdulni sincs ideje, és egy farkas karma máris felszakítja a vállát.

Felsikolt. Azonnal érzi a karján végigfolyó vér melegét. A csónak aljában hideg víz lötyög.

Meg vizelet.

Érzik rajtunk, gondolja Malorie, és ide-oda forogva, céltalanul lóbálja az evezőt. *Érzik, hogy nem tudjuk megvédeni magunkat.*

Újabb halk morgást hall. Egy egész falka. A csónak orra beleakadt valamibe. Malorie nem találja azt a pontot az evezővel. De a csónak billeg, mintha a farkasok az orrát piszkálnák.

Beugorhatnak! BEUGORHATNAK! Bemászhatnak a csónak elejébe. El kell löknöd innen magatokat.

Malorie üvöltve, az evezőt a gyerekek feje fölött lóbálva áll fel. A csónak jobbra billen. Malorie úgy érzi, fel fognak borulni. Kiegyensúlyozza magukat. A farkasok vicsorognak. Malorie válla forrón, korábban soha nem tapasztalt fájdalommal lüktet. Vakon és vadul meglendíti az evezőt a csónak orra felé, de nem tudja elérni. Előrelép.

– Anyu!

Térdre esik. A Fiú ott van mellette, a pólójába kapaszkodik.

– EL kell engedned – kiáltja neki Malorie.

Valami beugrik a vízbe.

Malorie a hang felé fordul.

Milyen sekély itt a víz? Bejuthatnak a csónakba? Bejuthatnak a farkasok a csónakba?

Gyorsan megfordul, a csónak végébe mászik, és kinyúl a sötétségbe.

A gyerekek felsikoltanak mögötte. Lötyög a víz. Billeg a csónak. Ugatnak a farkasok. És csukott szemének sötétjében Malorie kitapint egy rönköt.

Felkiált, és most már mindkét kezével kutat. Bal válla sajog. Felszakadt bőrén érzi a hideg októberi levegőt. A másik kezével egy második rönköt tapint ki.

Beszorultunk. Ez az! Beszorultunk!

Miközben minden erejével nekifeszül a rönköknek, valami nekivágódik a csónaknak. Karmok kaparását hallja, ahogy egy farkas próbál bemászni.

A csónak nyikorog a rönkök között. Víz fröccsen fel. Malorie minden irányból hallja. Újabb morgás, és valami melegség. Valami nagyon közel van az arcához.

Felsikolt, és lök.

És kiszabadulnak.

Malorie gyorsan megfordul, és rázuhan a középső padra.

– *Fiú!* – kiáltja.

– Anyu!

Aztán a Lányt keresi, és a középső padhoz bújva találja.

– Jól vagytok? *Szólaljatok meg!*

– Félek! – mondja a Lány.

– Jól vagyok, anyu! – mondja a Fiú.

Malorie teljes erőből evez. Máris túlhajtott bal válla tiltakozik, de akkor is munkára kényszeríti.

Malorie evez. A gyerekek a lábánál kuporognak. A víz megtörik a fa alatt. Evez. Mi mást tehetne? *Mi mást tehetne azonkívül, hogy evez?* Lehet, hogy a farkasok követik. Milyen sekély itt a folyó?

Malorie evez. Úgy érzi, mintha a karja csak úgy fityegne a testén. De akkor is evez. A hely, ahová a gyerekeket viszi, talán már nem is létezik. Ez a gyötrelmes, vakon megtett vízi utazás talán nem vezet sehová. Vajon

biztonságban lesznek, amikor elérik a céljukat? *Mi van, ha nincs ott, amit keres?*

tizenhét

– Félnek tőlünk – mondja váratlanul Olympia.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezi Malorie. A lépcső harmadik fokán ülnek.

– A többiek. Félnek a pocakunktól. És tudom, hogy miért. Azért, mert egy nap nekik kell segíteniük a babák születésénél.

Malorie bekukkant a nappaliba. Két hónapja van a házban. Öt hónapos terhes. Már ő is gondolt erre. Hát persze hogy már gondolt rá.

– Mit gondolsz, ki fog segíteni? – kérdezi Olympia tágra nyílt, ártatlan szemekkel.

– Tom.

– Oké, de sokkal jobban érezném magam, ha lenne egy orvos a házban.

Ez a gondolat mindig ott lebeg Malorie előtt. A szülés elkerülhetetlenül közelgő napja. Nincs orvos. Nincs gyógyszer. Nincsenek barátok és családtagok. Igyekszik gyors eseményként elképzelni a szülést, mint olyasvalamit, ami hamar lezajlik. Elképzeli, ahogy elfolyik a magzatvíz, aztán azt, ahogy a kezében tartja a babáját. Nem akar arra gondolni, mi történik majd a kettő között.

A többiek a nappaliban vannak. Már végeztek a reggeli tennivalókkal. Malorie-nak egész nap olyan érzése volt, hogy Tom dolgozik valamin. Olyan távolságtartó volt. A gondolataiba merült. Most pedig ott áll a nappali közepén, ahol minden lakótársa jól hallhatja, és megosztja velük, min töprengett. Pontosan azon, amitől Malorie félt.

– Van egy tervem – jelenti ki.

– Igen? – érdeklődik Don.

– Igen. – Tom szünetet tart, mintha még egyszer átgondolná, hogy mit is akar mondani. – Vezetőkre van szükségünk.

– Hogy érted? – kérdezi Felix.

– Úgy, hogy elmegyek kutyákat keresni.

Malorie feláll a lépcsőről, és a nappali bejáratához lép. A gondolat, hogy Tom elhagyja a házat, őt is éppúgy felzaklatja, akár a többieket.

– Kutyákat? – csodálkozik Don.

– Igen. Kóbor kutyákat. Korábbi háziállatokat. Több száz lehet odakint. Szabadon. Vagy bezárva a házakba, amelyekből nem tudnak kijutni. Ha már ki kell mennünk készletet gyűjteni, márpedig tudjuk, hogy előbb-utóbb kénytelenek leszünk megtenni, szeretném, ha lenne segítségünk. A kutyák figyelmeztethetnek minket.

– Tom, semmit nem tudunk arról, hogy ezek a dolgok milyen hatással vannak az állatokra – mondja Jules.

– Tudom. De nem ücsöröghetünk itt tétlenül.

A szobában megnő a feszültség.

– Megőrültél – jelenti ki Don. – Te tényleg azt akarod, hogy menjünk ki innen.

– Viszünk fegyvereket – vágja rá Tom.

Don előrehajol a fotelében.

– Egészen pontosan mégis mire gondolsz?

– Egy ideje sisakokon dolgozom – magyarázza Tom. – Hogy megvédjék a szemfedőnket. Henteskéseket viszünk magunkkal. A kutyák vezethetnek bennünket. Ha az egyik megőrül, eleresztjük a pórázát. Ha ránk támad, megöljük a késsel.

– Vakon.

– Igen, vakon.

– Nem tetszik ez nekem – rázza a fejét Don.

– Miért nem?

– Őrültek is lehetnek odakint. Bűnözők. Az utcák már nem olyanok, mint egykor, Tom. Ez itt már nem egy kertváros. Hanem maga a káosz.

– Hát, valaminek változnia kell – mondja Tom. – El kell indulnunk valamilyen irányba. Vagy különben csak várunk a hírekre egy olyan világban, amelyben már nincsenek többé hírek.

Don lepillant a szőnyegre. Aztán vissza Tomra.

– Túl veszélyes. Ezt egyszerűen semmi sem indokolja.

– Minden ezt indokolja.

– Én azt mondom, váljunk.

– Mire?

– Segítségre. Valamire.

Tom az ablakokat fedő takarókra néz.

– Nem jön semmilyen segítség, Don.

– Ez még nem jelenti azt, hogy ki kellene mennünk, hogy magunk keressük meg.

– Szavazzuk meg – mondja Tom.

Don a többiek arcát fürkészi. Nyilvánvalóan keres valakit, aki egyetért vele.

– Szavazás. Ez sem tetszik.

– Miért nem? – kérdezi Felix.

– Azért, Felix, mert nem arról van szó, hogy melyik vödörből igyunk, és melyikbe pisáljunk. Arról beszélünk, hogy egyikünk vagy többünk minden érdemi ok nélkül elhagyja a házat.

– Van érdemi oka – vitatkozik Tom. – Gondolj úgy a kutyákra, mint egy riasztórendszerre. Felix hallott valamit a kútnál két héttel ezelőtt. Vajon egy állat volt? Vagy egy ember? Vagy egy lény? Egy kutya talán ugatott volna. Arról

beszélek, hogy kutassuk át a környező tömböt. És esetleg az azon túlit is. Adj nekünk tizenkét órát. Csak ennyit kérek.

Tizenkét óra, gondolja Malorie. *Csak a kútból vizet hozni fél órába telik.*

De a konkrét, véges szám mégis megnyugtatja.

– Egyáltalán nem értem, miért kellene kóbor kutyákat összeszednünk – veti fel Don, és a Jules lábánál ülő Victorra mutat. – Elvégre itt van egy. Tanítsuk be őt.

– Azt már nem – áll fel Jules.

– Miért nem?

– Nem azért hoztam ide, hogy feláldozzuk. Amíg nem tudjuk, milyen hatása van azoknak a dolgoknak a kutyákra, ebbe nem egyezem bele.

– Feláldozás – ismétli Don. – Jó szó.

– A válaszom nem.

Don Tomhoz fordul.

– Látod? Még a ház egyetlen kutyatulajdonosa is a terv ellen van.

– Azt nem mondtam, hogy ellenzem Tom ötletét.

Don körbenéz a szobában.

– Szóval mindenki benne van? Komolyan? Mind jó ötletnek tartjátok?

Olympia tágra nyílt szemmel néz Malorie-ra. Don potenciális szövetségest lát benne, és odalép hozzá.

– Te mit gondolsz, Olympia? – támadja le.

– Ó! Hát… én… én… nem tudom!

– Don – szól közbe Tom. – Tartunk egy tisztességes szavazást.

– Én benne vagyok – mondja Felix.

Malorie körbenéz a szobában.

– Én is – így Jules.

– Én is – bólint Cheryl.

Tom Donhoz fordul, Malorie-ban pedig megfeszül valami.

A háznak szüksége van Tomra, döbben rá.

– Veled megyek – ajánlkozik Jules. – Ha már nem hagytam, hogy felhasználd a kutyámat,

annyit legalább megteszek, hogy segítek találni másikat.

Don megrázza a fejét.

– Nektek *kurvára* elment az eszetek.

– Akkor készítsünk neked is egy sisakot – teszi Tom Jules vállára a kezét.

Másnap reggelre Tom és Jules már az utolsó simításokat végzik a második sisakon.

Ma fognak kimenni. Malorie számára ez az egész túl gyors. Még csak most szavazták meg, hogy menjenek, és tényleg *máris* menniük kell?

Don nem is próbálja palástolni az érzelmeit. A többiek reményteljesek, akárcsak Malorie. Tudja, hogy nehéz ellenállni Tom energiájának. Ha Don készülne távozni, lehet, hogy kevésbé bízna benne, hogy biztonságban visszaér néhány vakvezető kutyával. De Tomból árad az energia. Ha azt mondja, megtesz valamit, az ember úgy érzi, az máris el van intézve.

Malorie a kanapéról figyel. A *Várandósan* és a *Végre… Egy baba!* is említést tesz az anya és a gyermeke közti „stresszkapcsolatról”. Malorie

nem akarja, hogy a baba is érezze az idegességét, amint a készülődő Tomot nézi.

Két iskolatáska áll a falnál. Mindkettő félig van töltve konzervekkel, zseblámpákkal és takarókkal. Mellettük nagy kések és konyhaszéklábakból csiszolt, éles karók sorakoznak. A seprűnyeleket sétabotnak fogják használni.

– Talán az állatok nem őrülhetnek meg, mert túl kicsi az agyuk – veti fel Olympia.

Don az arckifejezéséről ítélve mondana valamit, de aztán inkább tartja a száját.

– Lehetséges, hogy az állatok képtelenek rá, hogy megőrüljenek – mondja Tom, ahogy felcsatolja a sisak szíját. – Lehetséges, hogy a megőrüléshez bizonyos fokú intelligencia szükséges.

– Hát, én ezt biztosra szeretném tudni, mielőtt kimennék oda – jegyzi meg Don.

– Lehetséges – folytatja Tom –, hogy az őrületnek különböző fokozatai vannak. Mindig is

kíváncsi voltam, milyen hatással lehetnek a lények olyanokra, akik már eleve őrültek.

– Miért nem gyűjtesz be néhányat belőlük is? – füstölög Don. – Biztos vagy benne, hogy kockára akarod tenni az életed arra a tényre alapozva, hogy az állatok nem olyan okosak, mint mi?

Tom a szemébe néz.

– Elmondanám, hogy ennél jobban tisztelem az állatokat, Don. De most csak a túlélés érdekel.

Jules végre felveszi a sisakját. A nyakát forgatva próbálgatja, hogy stabil-e. Hátul szétpattan, és az egész a lába elé esik.

Don lassan a fejét rázza.

– A francba – hajol le Tom, hogy összeszedje a darabokat. – Pedig működött. Ne aggódj, Jules.

Tom összeilleszti a darabokat, és megerősíti a pántot egy másikkal, majd visszateszi a sisakot Jules fejére.

– Tessék. Most már jó.

Malorie-ra ekkor rosszullét tör rá. Egész reggel tudta, hogy Tom és Jules elmennek majd, de a pillanat túl gyorsan közeledik.

Ne menj, akarja mondani Tomnak. *Szükségünk van rád. Szükségem van rád.*

De tudja, hogy a háznak pont azért van szüksége Tomra, mert hajlandó megtenni, amit kell, mint ahogy most is.

Felix és Cheryl segítenek Tomnak és Julesnak a hátizsákok felvételében.

Tom beledöf a levegőbe az egyik karóval.

Malorie-t újabb rosszullét környékezi meg. Semmi sem emlékezteti őt jobban ennek az új világnak a borzalmaira, mint az, ahogy Tom és Jules a kinti útjukra készülődnek. Szemfedőjükkel és fegyvereikkel úgy festenek, akár egy silány háborúcska katonái.

– Na, jó – rendelkezik Tom. – Menjünk.

Felix az ajtóhoz lép, a többiek mögötte gyülekeznek az előszobában. Malorie végignézi, ahogy becsukják a szemüket, majd követi a példájukat. Ebben az ő saját, külön bejáratú sötétségében hangosabban ver szíve.

– Sok szerencsét – szólal meg hirtelen, tudva, hogy később megbánja majd, ha nem teszi.

– Köszönöm – nyugtázza Tom. – Ne feledjétek, amit mondtam. Tizenkét órán belül visszatérünk. Mindenkinek zárva a szeme?

A lakótársak válaszolnak neki, hogy igen.

Aztán kinyílik a bejárati ajtó. Malorie hallja a verandára lépő cipők hangját. Aztán az ajtó bezárul.

Malorie úgy érzi, mintha kizártak volna innen valami nélkülözhetetlent.

Tizenkét óra.

tizennyolc

Ahogy a csónakot viszi a folyó sodrása, Malorie a kezébe gyűjt egy kis vizet, és kimossa vele a vállán ejtett sebet.

Nem könnyű, és rendkívül fájdalmas.

– Jól vagy, anyu? – szólal meg a Fiú.

– Ne kérdezősködj. *Figyelj.*

Amikor a farkas belekapott, és a szemfedője mögötti sötétség éles fájdalommá robbant, Malorie vöröset látott. Most, ahogy a sebét tisztogatja, lilákat és szürkéket lát, és attól tart, közel jár az eszméletvesztéshez. Az ájuláshoz. Ahhoz, hogy magukra hagyja a gyerekeit.

A kabátját már levette. Trikója véres, ő meg azon tűnődik, hogy remegése mennyire köszönhető a hidegnek, és mennyire a vérveszteségnek.

Elővesz a zsebéből egy kést, amellyel levágja a kabát ujjait, és rátekeri azokat a vállára.

Farkasok. Amikor a gyerekek elérték a hároméves kort, Malorie megnehezítette a leckéiket. Az volt a dolguk, hogy felismerjenek egymás után tíz-húsz hangot, aztán mindegyiket sorban megnevezzék. Malorie átsétált a házon, kiment az ajtón, fel a lépcsőn. Közben mindenféle zajt csapott. Amikor visszajött, a gyerekek megmondták, hogy mit csinált. A Lány hamarosan eltalálta mind a húszat. A Fiú viszont negyven-ötven hangot sorolt fel, nemcsak azokat, amelyeket szándékosan, hanem azokat is, amelyeket véletlenül csapott útközben.

A hálószobában kezdted, anyu. Indulás előtt felsóhajtottál. Aztán kisétáltál a konyhába, és közben reccsent egyet a bokád. Leültél az asztal előtti középső székbe. Mindkét könyököddel rátámaszkodtál az asztalra. Megköszörülted a torkod, és lementéi a pincébe. Az első négy lépést lassabban tetted meg, mint az utolsó hatot. Hozzáütötted az ujjadat a fogaidhoz.

De bármilyen jól tanította is őket, a gyerekek nem fogják tudni beazonosítani az erdőben vagy a folyóban ólálkodó bestiákat. Malorie jól tudta, hogy a farkasok előnyben vannak. Ahogy minden más is, amivel találkozhatnak.

Még jobban meghúzza az érszorítót. A vállába éles fájdalom hasít. A combja sajog. A nyaka sajog. Ma reggel még elég erősnek érezte magát, hogy végigevezze a harminc kilométeres távot, de most, ezzel a sebbel pihenésre van szüksége. Megvitatja magában a dolgot. Tudja, hogy a régi világban tanácsos lett volna szünetet tartani egy ilyen esetben. De most ha megállnak, az a halálukat jelentheti.

Malorie összerezzen egy felülről jövő, hangos rikoltástól. Ragadozó madárnak hangzott. Mintha csak valami harmincméteres bestia lett volna. Előttük csobban valami a vízben. Rövid, de idegborzoló hang. Valami mozog balra, az erdőben. Újabb madarak rikoltanak fel. A folyó lassan életre kel, és Malorie ennek minden egyes bizonyítékától egyre jobban és jobban fél.

Ahogy körülötte nőnek az élet jelei, belül mintha apadnának.

– Jól vagyok – hazudja a gyerekeknek. – Most csak figyeljünk. Ez minden. Ne csináljunk semmi mást.

Malorie tovább evez, és közben igyekszik megfeledkezni a kínról. Nem tudja biztosan, hogy mennyit kell még menniük, de azt tudja, hogy sokat. Legalább annyit, amennyit eddig jöttek.

Évekkel ezelőtt a lakótársak nem tudták biztosan, hogy az állatok is megőrülnek-e. Folyton erről beszéltek. Tom és Jules elhagyták a házat, hogy vezetésre alkalmas kutyákat találjanak. Amíg a többiek a visszatérésükre vártak, Malorie-t megtébolyodott, veszett állatok rettenetes képei kísértették. Ma reggel ugyanezek a gondolatok kínozzák. Ahogy a folyó környékén feléled a természet, a legszörnyűbb víziók szállják meg. Mint évekkel ezelőtt, amikor a gyerekek még meg sem születtek, és a bejárati ajtó mozdulatlansága emlékeztette őt arra, hogy

az őrület ott kint kószál a környéken, akár van ott valaki, aki fontos számodra, akár nem.

tizenkilenc

Malorie terhessége már az ötödik hónapban jár. A „rosszullétes hónapoknak” végük, de némi émelygés azért megmaradt. Gyomorégése van. Fáj a lába. Vérzik az ínye. Sötét haja sűrűbb, ahogy testének minden más szőrzete is. Rémesnek, eltorzultnak, elváltozottnak érzi magát. De ahogy egy vödör vizelettel végigballag a házon, ezek egyike sem aggasztja annyira, mint Tom és Jules holléte.

Lenyűgöző, gondolja, hogy máris mennyire a szívébe zárta a lakótársait. Olyan sokat hallott érkezése előtt az egymást bántó, és végül saját maguk ellen forduló emberekről. Akkor azért aggódott az efféle borzalmak miatt, hogy mit okozhatnak a számára és a gyereke számára. Ma

azonban már az egész ház iránti aggodalom emészti őt.

Tom és Jules öt órája mentek el, a feszültség minden perccel nő, és Malorie már arra sem emlékszik, hogy a lakótársai csak ismételgetik a tennivalóikat, vagy most kezdték el végezni őket.

Leteszi a vödröt a hátsó ajtóhoz. Felix majd pár perc múlva kiönti odakint. Most az étkezőasztalnál javít egy széket. Malorie átmegy a konyhán, be a nappaliba. Cheryl port töröl. A képkeretekről. A telefonról. Malorie-nak feltűnik, hogy a karja milyen sápadt és vékony. Az itt töltött két hónap alatt testük állapota rosszabbodott. Nem esznek eleget. Nem mozognak eleget. Egyiküket sem éri nap. Tom odakint kutat egy jobb élet után. De mégis mennyivel lehet jobb az az élet?

És honnan fogják a lakótársak megtudni, ha azok ketten örökre eltűnnek?

Malorie nyugtalanságában megkérdezi Cherylt, hogy segíthet-e neki valamiben. Cheryl nemet mond, és elhagyja a szobát, de Malorie

nem marad egyedül. Victor egy fotel mögött ül, az ablakot fedő takarókkal szemben. Felszegett fejjel, lógó nyelvvel liheg. Malorie úgy érzi, arra vár, hogy visszatérjen a gazdája, akárcsak ő.

Mintha tudná, hogy figyelik, Victor lassan Malorie felé fordul. Aztán visszanéz a takarókra.

Don lép a szobába. Leül a fotelbe, aztán feláll, és kimegy. Olympia lejön a lépcsőn. Benéz a konyhai mosogató alá. Malorie szeme láttára jön rá, hogy amit keres, már a kezében van. Visszavonul az emeletre. Cheryl visszajön, és végigmegy a képkereteken. Az előbb porolta le őket. Most megismétli. Mindannyian ismétlik, amit korábban csináltak. Idegesen lófrálnak a házban, és próbálják lekötni magukat. Szinte nem is beszélnek egymással. Alig néznek fel. Vizet hozni a kútból egy dolog, és a lakótársak aggódnak is egymásért, amikor ez szükségessé válik. De amit Tom és Jules csinálnak, azt szinte lehetetlen feldolgozni.

Malorie feláll, és a konyha felé indul. De csak egy hely van a házban, ahol kevésbé érezheti,

hogy ténylegesen a házban van. Oda akar menni. Oda kell mennie. Hogy ne itt legyen.

A pince.

Felix a konyhában van, de mintha észre sem venné őt, ahogy elmegy mellette. Egy szót sem szól, amikor kinyitja a pinceajtót, és megindul a lépcsőn a földes padló felé.

Megrántja a zsinórt, hogy a lámpa megvilágítsa a helyiséget, ahogy azt két hónapja Tom mutatta neki. De most más látvány tárul a szeme elé. Kevesebb a konzerv. Kevesebb a szín. És nincs itt Tom, nem jegyzetel, nem számolja fejadagokban, hogy mennyi idejük van a lakótársaknak, mielőtt kétségbeesnek és éhezni kezdenének.

Malorie a polcokhoz lép, és szórakozottan olvasni kezdi a címkéket.

Kukorica. Cékla. Tonhal. Borsó. Gomba. Vegyes gyümölcs. Zöldbab. Meggy. Vörös áfonya. Grapefruit. Ananász. Babpüré. Zöldségkeverék. Chilipaprika. Szelídgesztenye. Paradicsomkockák. Lukullusz paradicsom.

Paradicsomszósz. Savanyú káposzta. Szárazbab. Répa. Spenót. Különböző csirkehúsleves fajták.

Még emlékszik, hogy milyen zsúfolt volt ez a hely. A konzervek tömege úgy nézett ki, mint egy külön fal. Most már lyukak tátongnak benne. Nagy lyukak. Mintha lezajlott volna egy csata, amelynek a készletük volt az első célpontja. Van elég ételük a baba érkezéséig? Ha Tom és Jules nem térnek vissza, kitart a megmaradt tartalék addig a rettegett napig? Mit fognak tenni, ha kifogynak a konzervekből? Vadásznak?

A babának ott az anyja teje. De csak ha az anyja előtte tudott enni.

Malorie a hasát simogatva a székhez lép, és leül rá.

A hideg levegő ellenére izzad. A lakótársak nyugtalan lépteit hallgatja. A plafon nyikorog.

Malorie hátrasöpri a haját, és nekidől a polcoknak. A konzervdobozokat számolgatja. A szemhéja elnehezül. Jó érzés pihenni.

Aztán… elsodródik a valóságtól.

Arra tér magához, hogy Victor ugat odafönt.

Gyorsan felül.

Victor ugat. De mit ugat?!

Átvág a pincén, majd fel a lépcsőn, és besiet a nappaliba. A többiek már ott vannak.

– Hagyd abba! – kiált a kutyára Don.

Victor az ablakokat ugatja.

– Mi folyik itt? – kérdezi Malorie, és maga is meglepődik a hangjából kicsendülő pánikon.

Don ismét rákiált Victorra.

– Csak izgatott Jules miatt – találgat idegesen Felix.

– Nem – rázza meg a fejét Cheryl. – Hallott valamit.

– Ezt nem tudhatjuk, Cheryl – fakad ki Don.

Victor újra felugat. Hangosan. Erősen. Dühösen.

– Victor! – szól rá Don. – Elég már!

A lakótársak egymáshoz közel állnak a nappali közepén. Fegyvertelenek. Mit tehetnek, ha Cherylnek igaza van, és Victor tényleg érez valamit odakint?

– Victor! – üvölt ismét Don. – Kinyírlak, bazmeg!

De Victor nem hagyja abba.

És Don, bármennyire ordibál, ugyanannyira fél, mint Malorie.

– Felix – szólal meg lassan Malorie, az ablakra meredve. – Azt mondtad, odakint egy kert van. Akadnak szerszámok is hozzá?

– Igen. – Felix is a fekete takarókat bámulja.

– Itt, a házban?

– Igen.

– Mi lenne, ha idehoznád őket?

Felix felé fordul, és egy pillanatig csak nézi. Aztán kimegy a szobából.

Malorie felidézi magában a házban található tárgyakat. Minden bútorláb egy potenciális fegyver. Minden szilárd tárgy lőszer.

Victor folyamatosan és egyre csúnyábban ugat. A vakkantásai rövid szünetében Malorie hallja az ideges lépéseket, ahogy Felix azokat az ócska kerti szerszámokat keresi, amelyek talán megvédhetik őket attól a kinti valamitől.

húsz

Másnap dél van. Tom és Jules nem tértek vissza.

Tom tizenkét órájának több mint kétszerese is eltelt, és a házban minden órával egyre sötétebb a hangulat.

Victor mozdulatlanul ül a takaróval fedett ablaknál.

A lakótársak sokáig ébren voltak, együtt várták, hogy a kutya abbahagyja az ugatást.

Végül elkapnak majd minket, mondta Don. *Semmi okunk nincs, hogy az ellenkezőjét feltételezzük. Ez itt a világvége, emberek. És ha ez azért van, mert az agyunk nem képes feldolgozni azoknak a lényeknek a létezését, akkor meg is érdemeljük. Én mindig is hittem benne, hogy a vég a saját hülyeségünk miatt ér majd el minket.*

Victor végül abbahagyta az ugatást.

Malorie most a konyhában mártogatja a kezét egy vödör vízbe. Reggel Don és Cheryl mentek ki a kúthoz. Valahányszor kopogtak, hogy átadjanak Felixnek egy újabb vízzel teli vödröt, Malorie szíve megdobbant, és remélte, hitte, hogy Tom jött vissza.

Vizet emel az arcához, nedves ujjait végigfuttatja kusza, izzadt haján.

– Bassza meg – fakad ki.

Egyedül van a konyhában. A helyiség egyetlen ablakát borító lepedőt bámulja. A végtelen sok, borzalmas lehetőség jár a fejében.

Jules megölte Tomot. Meglátott egy lényt, és a hajánál fogva rángatta el Tomot a folyóhoz, ahol addig tartotta víz alá a fejét, amíg meg nem fulladt. Vagy mindketten megláttak valamit. Egy házban. És végeztek egymással. Elpusztított testük egy idegen odújának a padlóján hever. Vagy Tom látott valamit. Jules próbálta megállítani, de Tom eltűnt. Valahol az erdőben

van. Bogarakat és fakérget eszik. Vagy a saját nyelvét.

– Malorie?

Összerezzen, ahogy Olympia belép a konyhába.

– Mi van?

– Nagyon aggódom, Malorie. Tizenkét órát mondott.

– Tudom. Mindannyian aggódunk.

Malorie Olympia vállára teszi a kezét, és közben Don hangját hallja az étkezőből.

– Nem vagyok biztos benne, hogy be kellene engednünk őket.

Malorie bevágtat az étkezőbe.

– Ugyan már, Don – száll vitába vele Felix. – Hogy mondhatsz ilyet?

– Te mégis mit gondolsz, mi történik odakint, Felix? Szerinted valami kedves kis környéken élünk, vagy mi? Ha van odakint valaki, az nem a jó modorával maradt életben. Honnan tudod, hogy Tomot és Julest nem rabolták el? Lehet, hogy mindketten túszok. És lehet, hogy a

kibaszott elrablóiknak a mi kajánk kell. *A mi kajánk.*

– Baszódj meg, Don – fakad ki Felix. – Ha visszajönnek, én beengedem őket.

– Ha *ők* jönnek vissza – mondja Don. – És ha biztosak lehetünk benne, hogy az ajtó másik oldalán nem tartanak fegyvert Tom fejéhez.

– *Befognátok* végre? – kiáltja Cheryl, ahogy Malorie mellett belép az étkezőbe.

– Ezt nem gondolhatod komolyan, Don – szólal meg Malorie.

Don felé fordul.

– Márpedig rohadtul komolyan gondolom.

– Nem akarod őket beengedni? – kérdezi Olympia, aki már ott áll Malorie mellett.

– Nem mondtam ilyet – csattan fel Don. – Azt mondom, hogy valószínűleg rossz emberek vannak odakint. Fel tudod ezt fogni, Olympia? Vagy neked ez már túl bonyolult?

– Micsoda kibaszott seggfej vagy – mondja Malorie.

Egy pillanatig úgy tűnik, mintha Don neki akarna menni.

– Ne beszéljünk erről – mondja Cheryl.

– Több mint huszonnégy óra telt el – emlékezteti Don.

– Csak… menj, és foglald el magad valami mással pár percig, jó? – kéri Felix. – Ezzel mindenkit csak felzaklatsz.

– El kell gondolkodnunk egy olyan jövőn, ahol ők nincsenek jelen.

– Még csak *egy* nap telt el – emlékezteti Felix.

– Igen, egy nap *odakint.*

Don leül a zongora mellé. Egy pillanatra úgy tűnik, megenyhül, de aztán folytatja.

– A jó hír az, hogy tovább tartanak majd a készleteink.

– *Don!* – csattan fel Malorie.

– *Gyereket* vársz, Malorie. Hát nem akarsz életben maradni?

– Meg tudnálak ölni, Don – sziszegi Cheryl.

Don feláll, arca elvörösödik a dühtől.

– Tom és Jules nem jönnek vissza, Cheryl. Fogadd el. És amikor egy héttel tovább maradsz életben, mert meg tudtad enni az *ő* részüket, és aztán meg tudtad enni Victort is, *akkor* talán felfogod majd, hogy nincs többé remény.

Cheryl közelebb lép hozzá. Mindkét kezét ökölbe szorítja. Arca centiméterekre van Donétól.

Victor felugat a nappaliban.

Felix Don és Cheryl közé áll. Don félrelöki őt. Ahogy Malorie közelebb lép hozzájuk, Felix felemeli a kezét.

Meg fogja ütni Dont.

Ütésre emeli a kezét.

Ekkor kopognak a bejárati ajtón.

huszonegy

Malorie gondolatai főleg Don körül járnak.

– Anyu – szólal meg a Fiú. – A szemfedő fájdalmat okoz.

– Óvatosan merj ki egy kis vizet a folyóból – mondja neki Malorie. – És dörzsöld oda, ahol fáj. De *ne* vedd le a szemfedőt.

Egyszer, miután a lakótársai befejezték a vacsorát, Malorie és Olympia kettesben ültek az étkezőasztalánál. Olympia férjéről beszélgettek. Hogy milyen volt. Hogy mennyire akart gyereket. Don lépett be a helyiségbe. Nem érdekelte, hogy Olympia miről beszélt éppen.

– Meg kellene vakítanotok azokat a gyerekeket – közölte. – Abban a pillanatban, hogy megszületnek.

Mintha már régóta gondolkodott volna ezen, és most elhatározta, hogy megosztja velük a döntését.

Leült velük az asztalhoz, és elmagyarázta nekik a dolgot. Olympia közben egyre inkább magába zárkózott. Azt mondta, hogy Don őrült. Sőt, rosszabb, *kegyetlen.*

Malorie nem osztotta a véleményét. Egy része, valahol mélyen, legbelül, megértette Don álláspontját. Közelgő anyaságának minden pillanata akörül forog majd, hogy megvédje a gyermeke szemét. Mi minden mást csinálhatna, ha nem kellene emiatt aggódnia? Don hangjának komolysága a kegyetlenségnél jóval többről árulkodott Malorie-nak. Rettenetes lehetőségek világára nyitott ajtót, dolgokra, amelyeket talán el kell majd végeznie, tettekre, amelyeket talán végre kell majd hajtania, olyanokra, amilyenekre a régi világból senki sem lehet felkészülve. És Don tanácsa, bármily sötét volt is, valahogyan mindig vele maradt.

– Most már jobb, anyu – szólal meg a Fiú.

– Cssss – válaszolja Malorie. – *Figyelj.*

Mire a gyerekek félévesek lettek, már a csirkehálós kiságyukban aludtak. Éjszaka volt. Az ablakokon és a falakon kívüli világ hallgatott. A ház sötétségbe borult.

A születésük utáni napokon Malorie gyakran hallgatta alvó kisbabái légzését. Ami más anyák esetében megható figyelem lett volna, Malorienak tapasztalatgyűjtést jelentett. Egészségesnek hangzanak? Elég tápanyaghoz jutnak a kút vizéből és egy olyan anya tejéből, aki legalább egy éve nem táplálkozik rendesen? Folyton az egészségük miatt aggódott. A diétájuk miatt. A tisztaságuk miatt. És a szemük miatt.

Meg kellene vakítanotok azokat a gyerekeket. Abban a pillanatban, hogy megszületnek.

Ahogy ott ült a sötétben a konyhaasztalnál, Malorie tisztában volt vele, hogy ez a gondolat nem annyira morális dilemmát jelent, mint inkább egy opciót, amelyet valószínűleg fizikailag képtelen lesz kihasználni. A folyosón

végignézve, hallgatva az apró légzéseket, elhitte, hogy Don ötlete nem rossz.

Minden éber pillanatot azzal töltesz, hogy a külvilág látványától véded őket. Ellenőrzöd a takarókat. Ellenőrzöd a kiságyukat. Mire idősebbek lesznek, már nem fognak emlékezni ezekre a napokra. Nem fognak emlékezni a látásra.

Tudta, hogy ebben az új világban semmit nem veszítenének a gyerekek, ha eleve képtelenek lennének használni a szemüket.

Felállt, és a pinceajtóhoz lépett. Lent, a földes padlón egy kanna hígító hevert. Egyszer régen elolvasta a címkéjét, és tudta, milyen veszélyes ez az anyag, ha a szembe kerül. Ha harminc másodpercen belül nem mossák ki, meg lehet vakulni tőle.

Malorie felvitte magával a kannát a lépcsőn.

Gyorsan csináld. És ne mosd ki.

Még csak kisbabák voltak. Lehetséges, hogy később emlékezzenek erre? Lehetséges, hogy

ezután egész életükben ettől tartsanak, vagy ez a nap is eltemetődik a vak emlékek hegye alatt?

Malorie átvágott a konyhán, és belépett a gyerekek hálószobájához vezető, sötét folyosóra.

Hallotta kiszűrődni a légzésüket.

Az ajtónál megállt, és benézett a feketeségbe, amelyben aludtak.

Ebben a pillanatban elhitte, hogy végig tudja csinálni.

Csendben belépett a szobába. Letette a kannát a padlóra, és levette a védett kiságyakat takaró ruhadarabokat. Egyik gyerek se moccant meg. Mindkettő egyenletesen lélegzett tovább, mintha szépeket álmodnának, távol a rájuk szabadulni készülő rémálomtól.

Malorie gyorsan leakasztotta a dróthálót a Lány kiságyáról. Megdöntötte a kannát.

A Lány egyenletesen lélegzett.

Malorie benyúlt a baba feje alá, és megemelte. Levette róla a szemfedőt. A Lány sírva fakadt.

Nyitva a szeme, gondolta Malorie. *Öntsd.*

Közelebb húzta a Lány fejét a kiságy széléhez, és odahúzta a nyitott hígítós kannát, centiméterekre az arcához. A Fiú felébredt mögötte, és szintén sírni kezdett.

– Elég! – mondta Malorie, ahogy a saját könnyeivel küszködött. – Nem akarjátok látni ezt a világot.

Tovább döntötte a kannát, a tartalma ráfolyt a kezére, mielőtt lecsurgott volna a padlóra, a lába elé.

Az, hogy a bőrén érezte az anyagot, valóságossá tette az egészet.

Nem tudta megtenni.

Elengedte a baba fejét, és a Lány sírt tovább.

Letette a kannát a padlóra, és lassan kihátrált a hálószobából. A gyerekek bömböltek a sötétben.

A folyosón Malorie nekitámaszkodott a falnak, és a szájához emelte a kezét. Aztán elhányta magát.

– Anyu – szólal meg most a Fiú a folyón. – Sikerült!

– *Mi sikerült?* – kérdezi az emlékeiből kiszakított Malorie.

– A szemfedő már nem okoz fájdalmat.

– Fiú. Elég a beszédből. Csak akkor szólalj meg, ha hallasz valamit. Malorie felsóhajt, és mintha valamiféle szégyen járná át. A kín a vállában erősödik. Szédül a kimerültségtől. Egyre mélyebb zavarodottság lesz úrrá rajta. Mintha valami belül nem lenne rendben vele. De a gyerekeket továbbra is hallja: a Fiú előtte lélegzik, a Lány a csónak hátuljában piszkálja a puzzle-darabokat. Nem vakok a szemfedőjük mögött. És a mai nap talán egy még újabb világ lehetőségével ér véget, amelyben a gyerekek olyasmiket láthatnak majd, mint még soha.

Feltéve, hogy célba tudja juttatni őket.

huszonkettő

Malorie mozgást hall az ajtó túloldaláról. És zihálást. Valami a fát kaparja. Ő és a többiek az előszobában állnak. Felix az előbb szólt ki, és kérdezte meg, hogy ki az. A válaszig eltelő pillanatban úgy érzik, az a kaparás bármitől származhat.

Lények, gondolja.

De nem lények vannak az ajtónál. Csak Tom és Jules.

– Felix! Tom vagyok!

– Tom!

– Még mindig viseljük a sisakokat, de nem vagyunk egyedül. Találtunk kutyákat.

Az izzadt Felix hatalmasat sóhajt. Malorie-t annyira átjárja a megkönnyebbülés, hogy az már fáj.

Victor ugat, és a farkát csóválja. Jules beszól hozzá.

– Victor, haver, itt vagyok!

– Oké – szól Felix a benti lakótársakhoz. – Csukjátok be a szemeteket.

– Várj – mondja Don.

– Minek?

– Honnan tudjuk, hogy egyedül vannak? Honnan tudjuk, hogy nem követték őket? Ki tudja, *mi* jöhet be utánuk a házba?

Felix egy pillanatig hallgat, aztán kiszól Tomnak.

– Tom, egyedül vagytok? Csak ti ketten és a kutyák?

– Igen.

– Attól még nem biztos, hogy így is van – jegyzi meg Don.

– Don – szólal meg türelmetlenül Malorie. – Ha valaki be akarna törni a házba, bármikor megtehetné.

– Csak próbálok gondoskodni a biztonságunkról, Malorie.

– Tudom.

– Én is itt élek.

– Tudom. De Tom és Jules ott vannak az ajtó túloldalán. Visszajöttek, most pedig be kell engednünk őket.

Don állja Malorie tekintetét. Aztán lesüti a sajátját.

– Egy nap meg fogtok öletni minket – mondja a fejét rázva.

– Don – válaszolja Malorie, látva, hogy Don végre enged. – Most ki fogjuk nyitni az ajtót.

– Igen. Tudom. Mindegy, mi a faszt mondok.

Don becsukja a szemét.

Malorie követi a példáját.

– Készen vagytok, Tom? – kérdezi Felix.

– Igen.

Malorie hallja az ajtó nyílását. Az előszobapadlón lépkedő mancsok hangja olyan, mintha egy csomó ember lépett volna be a házba egyszerre.

Az ajtó gyorsan bezárul.

– Adj egy seprűt – kéri Felix.

Malorie hallja a súrlódásokat a falakon, a padlón és a plafonon.

– Oké – mondja Felix. – Kész vagyunk.

Az a pillanat, amikor már eldöntötted, hogy kinyitod a szemed, de még épp nem tetted meg, az egyik legijesztőbb ezen az új világon.

Malorie kinyitja a szemét.

Az előszoba megtelik színekkel. Két husky szaladgál ide-oda, a padlót, az új embereket és Victort szagolgatják.

Tom arcának látványa mindent elsöprő izgatottsággal tölti el Malorie-t. De a férfi nem fest túl jól. Kimerültnek tűnik. Piszkosnak. És mintha olyasmin lenne túl, amit Malorie elképzelni sem tud.

Valami van a kezében. Fehér. Egy doboz. Elég nagy, hogy beleférjen egy kisebb tévé. Hangok jönnek belőle. Kotyogás.

Olympia nekiugrik Tomnak, és a nyakába borul, a férfi nevetve próbálja levenni a sisakját. Jules ezen már túl van, és letérdel, hogy átölelje Victort. Cheryl sír.

Don arcán a döbbenet és a szégyen keveréke ül.

Majdnem összeverekedtünk, gondolja Malorie. *Tom másfél napig volt távol, és mi majdnem összeverekedtünk.*

– Ó, te jóságos *ég* – nézi Felix tágra nyílt szemmel az új állatokat. – Sikerült!

Tom és Malorie tekintete találkozik. A férfiében már nincs meg az a szikra, amit korábban látott benne.

Mi történt velük odakint?

– Ezek huskyk – mutat Jules a kutyákra. – Barátságosak, csak kell nekik pár perc, hogy megmelegedjenek.

Aztán Jules hirtelen megkönnyebbülten felüvölt.

Mint egy háborús veterán, aki hazatért, gondolja Malorie. *Egy környéken tett sétáról.*

– Mi van a dobozban? – kérdezi Cheryl.

Tom magasabbra emeli. Tekintete üveges. Távoli.

– A *dobozban,* Cheryl – mondja, miközben az egyik kezével tartja, a másikkal kicsit megemeli a fedelét –, madarak vannak.

A lakótársak köré gyűlnek.

– Miféle madarak? – kérdezi Cheryl.

Tom lassan megrázza a fejét.

– Nem tudjuk. Egy vadász garázsában találtuk őket. Fogalmunk sincs, hogyan maradhattak életben. A tulajdonosaik jó sok ételt hagyhattak ott nekik. Amint látjátok, elég hangosak. De csak akkor, ha a közelben vagyunk. Leteszteltük a dolgot. Valahányszor közelebb kerülünk a dobozhoz, ők hangosabbak lesznek.

– Szóval ők a vacsoránk? – érdeklődik Felix.

Tom fáradtan elmosolyodik.

– Ők a riasztórendszerünk.

– Riasztórendszer?

– Kiakasztjuk a dobozt kívülre – magyarázza Jules. – A bejárati ajtó elé. Idebent is hallani fogjuk a hangjukat.

Csak egy doboznyi madár, gondolja Malorie. *Mégis* haladásnak tűnik.

Tom lassan lezárja a doboz fedelét.

– El kell mondanotok mindent – szólal meg Cheryl.

– El is fogunk – válaszolja Tom. – De menjünk be az étkezőbe. Jólesne leülni egy percre.

A többiek elmosolyodnak.

Kivéve Dont.

Dont, aki már halottnak nyilvánította őket. Dont, aki már számolgatta, mennyivel több fejadag jut neki nélkülük.

A folyosón Tom leteszi a madárdobozt a padlóra, a fal mellé. Aztán mindannyian bemennek az étkezőbe. Felix hoz egy kis vizet Tomnak és Julesnak. Amikor már előttük vannak a poharak, elmesélik, mi történt velük odakint.

huszonhárom

Amint bezárul mögötte az ajtó, Tom sokkal nagyobb ijedséget érez, mint gondolta volna.

A lények idekint közelebb vannak.

Amikor kiérünk az utcára, gondolja, *messzebb a háztól, vajon ránk támadnak majd?*

Elképzeli, ahogy hideg kezek zárulnak az övére. Elmetszik a torkát. Eltörik a nyakát. Elpusztítják az agyát.

De Tom nagyon is tisztában van vele, hogy egyetlen híradás sem szólt fizikai támadásról.

Ezt kell észben tartani, dönti el magában még mindig a verandán állva. Mélyebbre kényszeríti elméjében a gondolatot, hagyja, hogy megtalálja a gyökereit, és lassan, nagyokat lélegzik. Közben más dolgok is felszínre törnek benne.

Mint a szabadság féktelen, kissé vakmerő érzése.

Tom *volt* már idekint, amióta megérkezett a házba. Épp olyan gyakran hozott vizet a kútból, mint bárki más. Vitte a szart és a hugyot az árkokba. De ez most más. A *levegő* is másnak tűnik. Mielőtt Julesszal megegyeznének, hogy elindulnak, hideg fuvallat söpör végig mellettük. Felkúszik Tom nyakáig. Át a könyökén. Az ajkán. Ez az egyik legkülönösebb érzés, amelyet valaha tapasztalt. Megnyugtatja. Ahogy élénk képzeletében minden fa és utcatábla mögött lények várakoznak, a tiszta, nyílt levegő könnyelműséget plántál belé.

Még ha csak egy pillanatra is.

– Készen állsz, Jules? – kérdezi.

– Igen.

Mintha csak tényleg vakok lennének, úgy tapogatják a talajt maguk előtt a seprűikkel. Lelépnek a verandáról. Egy méter, és Tom már nem érez betont a lába alatt. A ház mintha eltűnt volna, ahogy a füvön jár. *Kihajózott.* Sebezhető.

Egy pillanatig nem is biztos benne, hogy képes végigcsinálni.

Úgyhogy a lányára gondol.

Robin. Csak szerzek magunknak pár kutyát.

Ez jó. Segít.

A seprűvel kitapint valamit, ami a járdaszegélynek tűnik, és Tom rálép az utcai betonra. Itt megáll, letérdel, és a kert sarkát keresi. Megtalálja. Elővesz a hátizsákjából egy kis fakarót, és beleszúrja a talajba.

– Jules, megjelöltem a gyepünket. Jól jöhet majd, amikor keressük a visszaúton.

Amikor feláll és megfordul, keményen beleütközik egy autó motorházába.

– Tom – szólal meg Jules. – Jól vagy?

Tom kiegyenesedik.

– Igen. Csak azt hiszem, belesétáltam Cheryl Wagoneerébe. Faburkolatot érzek.

Jules csizmáinak és seprűnyelének hangja elnavigálja Tomot a kocsitól.

Tom tudja, hogy más körülmények között, ha a nap a szemébe tűzne, és nem állná útját sem

szemfedő, sem sisak, most egy barack- és narancsszínű foltokban ázó környéken haladna át. Látná, ahogy a színek váltakoznak a felhőkkel és a fák meg a tetők vetette árnyékokkal. De ma csak a feketéseket látja. És valahol ebben a feketeségben elképzeli a lányát, Robint. Kicsi, ártatlan, briliáns. Bátorítja őt, hogy menjen, *menj, apu,* távolabb a háztól, olyasmik felé, amik segíthetnek a még bent lévőkön.

– A picsába! – kiált fel Jules, és Tom hallja, ahogy elesik.

– *Jules!*

Tom mozdulatlanná dermed.

– Jules, mi történt?

– Megbotlottam valamiben. Érzed? Mintha egy bőrönd lenne.

Tom a seprűnyéllel végigkopogtatja a helyet. A nyél megakad valamiben. Tom odamászik hozzá. Leteszi a nyelet maga mellé a forró járdára, és mindkét kezével kitapogatja az utca közepén fekvő valamit. Nem telik sok időbe, hogy rájöjjön, mi az.

– Ez egy holttest, Jules.

Tom hallja, ahogy a társa feláll.

– Azt hiszem, egy nő – teszi hozzá, majd gyorsan elkapja a kezét az arctól.

Feláll, és mennek tovább.

Minden olyan hirtelennek tűnik. Túl gyorsan történnek a dolgok. A régi világban órákba telt volna, hogy feldolgozza magában, hogy egy holttestet talált az utcán.

Most csak folytatják az utat.

Átvágnak egy pázsiton, amíg bele nem botlanak néhány bokorba. Mögöttük egy ház áll.

– Ide – mondja Jules. – Itt egy ablak. Egy ablaküveget érzek.

Tom követi Jules hangját, és csatlakozik hozzá. Addig tapogatják a ház falát, amíg rá nem lelnek a bejárati ajtóra. Jules kopog. Beköszön. Ismét kopog. Várnak. Tom is megszólal. Aggódik, hogy ebben a néma világban idevonzhat valamit a hangja. De nincs más választása. Elmagyarázza a potenciális lakóknak, hogy nem akarnak bántani senkit, csak készleteket

keresnek, bármit, ami segíthet. Jules ismét bekopog. Ismét várnak. Bentről semmi mozgás nem hallatszik.

– Menjünk be – javasolja Jules.

– Rendben.

Visszasétálnak az ablakhoz. Tom elővesz a hátizsákjából egy kis törölközőt, és az ökle köré csavarja. Átüti vele az üveget. A keze nem találkozik takaróval. Sem kartonpapírral. Sem fával. Vagyis bárki is élt itt, nem védte magát.

Talán elhagyták a várost, mielőtt rosszra fordultak a dolgok. Talán biztonságban vannak valahol máshol.

Tom bekiabál a házba a nyitott ablakon át.

– Van itt valaki?

Mivel nem kap választ, Jules kisöpri az ablakból a szilánkokat, majd segít Tomnak átmászni rajta. Bent Tom felborít valamit, ami súlyos puffanással esik a földre. Jules átmászik utána az ablakon.

Aztán zenét hallanak, egy zongorából, ebből a szobából szól.

Tom felemeli a seprűnyelet, hogy megvédje magát, de Jules leinti.

– Én voltam, Tom. Bocsánat, a seprűmet hozzácsaptam a zongorához.

Tom nagyot sóhajt. Csendben vannak, amíg lenyugszik.

– Nem nyithatjuk ki a szemünket idebent – jegyzi meg halkan Jules.

– Tudom. Huzat van. Egy másik ablaknak is nyitva kell lennie.

Annyira szeretné, hogy kinyithassa a szemét. De a ház nem biztonságos.

– De ha már itt vagyunk, vigyük el, amit tudunk – mondja Tom.

Ám a földszinten szinte semmi sincs, aminek hasznát vehetnék.

A konyhában átkutatják a szekrényeket. Tom addig matat egy polcon, amíg elemeket nem talál. Kis gyertyákat. Tollakat. Szól róluk Julesnak, ahogy elteszi őket a hátizsákjába.

– Menjünk tovább – mondja végül.

– És az emelet?

– Nem tetszik nekem ez a hely. Különben is, ha lenne itt étel, azt idelent találtuk volna.

A seprűnyelekkel megkeresik a bejárati ajtót, kinyitják, és kilépnek a külvilágba. Nem sétálnak vissza az utcára, inkább átvágnak a pázsiton a szomszéd házhoz, eggyel távolabb a sajátjuktól.

A második verandán végigcsinálják ugyanazt a rutint. Kopognak. Bejelentik magukat. És várnak. Amikor nem hallanak mozgást, betörik az ablakot. Ezúttal Jules csinálja.

Ökle belecsapódik valamilyen gyenge védelmező rétegbe. Úgy érzi, karton.

– Lehet, hogy valaki van odabent – suttogja.

Várnak, hogy érkezik-e reakció az általuk csapott zajra. Semmi. Tom bekiabál. Elmondja, hogy szomszédok, és hogy állatokat keresnek, amelyekért cserébe menedéket tudnak nyújtani. Semmi válasz. Jules eltávolítja az ablakból a szilánkokat, és átsegíti rajta Tomot.

Bent visszaállítják a kartont.

A seprűkkel átkutatják a helyet. Ez órákba telik. Vállt vállnak vetve köröznek a nyelekkel.

Tom megy elöl, és közli az irányt Julesszal. Amikor végeznek, amikor biztosak benne, hogy a ház üres, az ablakok fedettek, az ajtók pedig zártak, Tom biztonságosnak nyilvánítja a házat.

Mindketten értik, hogy minek kell most következnie.

Eltávolítják a sisakjukat és a szemfedőiket, és kinyitják a szemüket. Immár hosszú hónapok óta csak a házuk belsejét látták, semmi mást.

Jules teszi meg először. Tom hallja, ahogy kicsatolja a sisakját. Ő is így tesz. Miután feltolta a szemfedőt a homlokára, Tom csukott szemmel Jules felé fordul.

– Kész?

– Kész.

Kinyitják a szemüket. Egyszer, gyerekkorában Tom egy barátjával besurrant egy szomszéd házába egy nyitva hagyott hátsó ajtón. Nem volt semmi különös tervük, csak látni akarták, hogy meg tudják-e csinálni. De nagyobb megmérettetésnek bizonyult, mint amire számítottak, mert kénytelenek voltak elbújni a spájzban, és

kivárni, amíg az egész család végzett a vacsorával. Amikor végre kijutottak a házból, a barátja megkérdezte tőle, hogy milyen érzés volt.

– Mocskos – válaszolta akkor.

Most ugyanilyen érzés nyitott szemmel állni egy idegen otthonában.

Ez nem az ő házuk. Mégis itt vannak. Ezek nem az ő dolgaik. Bár lehetnének azok. Egy család élt itt. Volt gyerekük is, Tom talál egy-két játékot. Egy fényképről kiderül, hogy egy fiú volt. Szép haja és fiatal mosolya Robinra emlékezteti őt. Bizonyos szempontból minden, amit Tom látott, amióta Robin meghalt, a kislányára emlékezteti őt. És ahogy itt áll egy idegen otthonában, elképzeli, hogy milyen életet élhettek egykor. A gyerek elmeséli anyának és apának, hogy mit hallott az iskolában. Az apa elolvassa az újságban az első híreket. Az anya behívja a kertből a gyereket. Mind együtt, ijedten nézik a kanapén a híreket, és az apa átnyúl a fia fölött, és megfogja az anya kezét.

Robin.

Háziállatnak semmi nyoma. Semmi itt felejtett rágócsont. Semmi macskaalom. És nincs kutyaszag. De Tomnak az emberek hiánya jár a fejében.

– Tom – szólítja meg Jules. – Nézz szét az emeleten. Az alsó szint az enyém.

– Oké.

A lépcső alján Tom megáll, és felnéz. Előveszi a szemfedőjét a zsebéből, és újra ráköti a fejére. Hiába vizsgálták át a házat, Tom képtelen nyitott szemmel felmenni a lépcsőn.

Vajon elég alapos kutatást végeztek?

A seprűnyél segítségével mássza meg a lépcsőt. A válla a fölötte lévő fényképeket súrolja. George otthoni falon lógó fotója jut az eszébe. Megbotlik az egyik lépcsőfokban, és előrezuhan. Keze alatt szőnyeget érez. Feláll. Még több lépcsőfok. Annyi, amennyi már lehetetlennek tűnik, mintha már a ház tetején is át kellett volna sétálnia.

Tapogatózása végül jelzi, hogy elérte a lépcső tetejét. De annyira erre koncentrál, hogy megint

megbotlik, és ezúttal egy falnak esik neki. Idefönt néma csend van. Letérdel, és leteszi maga mellé a seprűnyelet. Zseblámpa után turkál a hátizsákjában. Megtalálja. Feláll, és a seprű segítségével tájékozódik. Ahogy jobbra fordul, a csuklója valami hidegbe és keménybe ütközik. Megáll, és kitapintja. Valamilyen üveg, gondolja. Egy váza. Rossz szagot érez. Korábban ezt nem tapasztalta. Keze száraz, halott levelekre talál. Ahogy lassan végigfogdossa a szárakat, rájön, hogy virágokról van szó. Talán rózsákról. Rég elhervadtak. Balra fordul. A halott virágok szaga elillan, és valami erősebb lép a helyére.

Megáll a folyosón. Hogy nem vették észre Julesszal ezt a szagot korábban?

– Hahó?

Nincs válasz. Tom szabad kezével elfedi az orrát és a száját. A bűz elviselhetetlen. Folytatja útját a folyosón. Jobbra talál egy ajtót, és belép rajta egy helyiségbe. Egy fürdőszobába. A nyél kopog a csempéken. A használaton kívüli vízvezetékek nyirkos, penészes szagot árasztanak

magukból. Tom megbökdösi a zuhanyzófüggönyt, és ellenőrzi a kádat is. Aztán megtalálja a gyógyszeres szekrényt. Zsebre vágja a benne tárolt kis dobozokat. Letérdel, és átkutatja a mosdókagyló alatti szekrényt. Hangot hall maga mögött, mire megfordul.

A fürdőkáddal szemben áll.

Az előbb ellenőrizted. Nem volt benne semmi.

Egyik keze a szekrényen nyugszik, a másikkal lassan felemeli a seprűnyelet. Vakon kitartja maga elé.

– Van valaki idebent?

Előreóvakodik a kád felé.

Meglendíti a seprűnyelet. Aztán még kétszer.

Forog a gyomra. A hőség. A szag.

Tom előreugrik, és vadul meglengeti a nyelet a kádban. A plafont is ellenőrzi fölötte. Aztán visszalép, és a padlón keresgél a nyéllel, amely bele is ütközik valamibe, és ugyanazt a hangot adja ki, amit az előbb, a szekrény előtt térdelve hallott.

Gyorsan megtalálja a forrását, egy műanyagpalackot. Üres.

Tom felsóhajt.

Kimegy a fürdőszobából, és folytatja útját a folyosón. Gyorsan eléri a következő ajtót. Ez már zárva van. Jules lenti kutatásának tompa hangjait hallja. Tom felsóhajt, és kinyitja az ajtót. Bent hideg van. A seprűn keresztül érzi, hogy van valami előtte. Kitapintja, és rájön, hogy egy matrac az. Egy kis ágy. A szemét sem kell kinyitnia, hogy tudja, ez a fiú szobája. Bezárja az ajtót, a nyéllel átvizsgálja az helyiséget, majd felkapcsolja a villanyt.

Aztán leveszi a szemfedőt, és kinyitja a szemét. A falról zászlók lógnak. Helyi sportcsapatokról. Egy az állatkertről. Az ágyneműt Formula–1-versenyautók képei díszítik. A levegő fülledt. Használatlan. Mivel működik az elektromosság, visszateszi a zseblámpát a táskájába. Egy gyors kutatással megbizonyosodik róla, hogy nincs itt semmi használható. Eszébe jut Robin hálószobája.

Becsukja a szemét, és kimegy.

Továbbhalad a folyosón, és a szag közben egyre szörnyűbbé válik. Muszáj folyamatosan eltakarnia a száját. A folyosó végén falba ütközik. Ahogy megfordul, a seprűnyél egy ajtón koppan mögötte. Tom mozdulatlanná dermed, ahogy az ajtó lassan kinyílik.

Átvizsgáltátok Julesszal ezt a szobát? ÁTVIZSGÁLTÁTOK?!

– Hahó?

Nincs válasz. Tom lassan belép. Felkapcsolja a lámpát, és a falat tapogatva ablakokat keres. Kettőt talál. Mindkettőt fával erősítették meg. A szoba nagy.

Ez a szülők hálószobája.

Átvág rajta. A szag itt olyannyira erős, hogy szinte fizikailag jelenlévőnek tűnik, mintha akár meg is érinthetné. A seprűnyéllel rábukkan egy beépített szekrényre. Ruhák. Kabátok. Felmerül benne, hogy elvihetne néhányat. Elvégre nemsokára szembe kell nézniük a téllel.

Megfordul, és egy kis ajtót talál. Egy második fürdőszoba. Itt is átkutatja a gyógyszeres szekrényeket és a fiókokat. Még több gyógyszeres doboz. Fogkrémek. Fogkefék. Ablakot keres, és talál is egyet. Fával van befedve. A seprűnyél segítségével kinavigál a fürdőből, és bezárja maga mögött az ajtót.

Gondolván, hogy ellenőrizte az ablakokat, gondolván, hogy biztonságban van, a szekrény mellett állva Tom kinyitja a szemét.

Egy gyerek ül az ágyon, és egyenesen őt nézi.

Tom becsukja a szemét.

Így néznek ki a lények?

Nem voltál biztonságban! NEM VOLTÁL BIZTONSÁGBAN!

Zakatol a szíve. Mit látott? Egy arcot. Egy idős arcot? Nem, egy fiatalt. Fiatalt? De bomlottat. Szólni akar Julesnak, de minél tovább tartja csukva a szemét, annál tisztábbá válik a kép.

A fiú az. A fiú a lenti fényképekről.

Újra kinyitja a szemét.

A fiú öltönyt visel. A sötét fejtámlának támasztva ül, feje természetellenesen fordul Tom felé. Szeme nyitva. Álla leesve. Keze az ölében.

Itt éheztél, gondolja Tom. *A szüleid hálószobájában.*

Ahogy eltakart orral és szájjal közelebb lép hozzá, Tom összehasonlítja őt a lenti képekkel. A fiú mumifikáltnak tűnik. Összementnek.

Mióta vagy halott? Mennyire jártam közel hozzá, hogy kivihesselek innen?

Belebámul a fiú halott szemébe.

Robin, gondolja. *Annyira sajnálom.*

– Tom – kiált föl odalent Jules.

Tom megfordul.

Kimegy a szobából a folyosóra.

– Jules! Jól vagy?

– Igen! Igen! Gyere gyorsan! Találtam egy kutyát!

Tom őrlődik magában. A benne lévő apa nem akarja itt hagyni ezt a fiút. Robin egy sírban fekszik, egy rég hátrahagyott ház mögött.

– Ha tudtam volna, hogy itt vagy – mondja Tom, visszafordulva a hálószoba felé –, hamarabb jövök.

Aztán a lépcsőhöz siet.

Jules talált egy kutyát.

Lent találkozik a férfival, de még mielőtt megemlíthetné neki a fiút, az már indul is át a konyhán, és közben a kutyáról beszél. A pincelépcső tetején Jules előremutat, és azt mondja Tomnak, hogy meressze a szemét. Alaposan.

A lépcső lábánál a szülők fekszenek a hátukon. Úgy vannak öltözve, mintha templomba készültek volna. Ruhájuk meg van szaggatva a vállluknál. Az anya mellkasán egy notesz papírdarabja hever. Valaki ezt írta rá filccel: NyuGvÓdJ bÉkEbn.

– Az előbb találtam meg a fiút, aki ezt írta – közli Tom. – A fiút, aki idefektette őket.

– Biztosan éheztek – jegyzi meg Jules. – Semmilyen étel nincs a házban. Fogalmam sincs, a gyerek hogyan maradhatott egyáltalán életben.

Jules most a szülőkön túlra mutat. Tom leguggol, és kiszúrja a ruhafogasról lógó szőrmekabátok közé befészkelődött huskyt.

Szinte csont és bőr. Tom biztos benne, hogy a halott szülőkből táplálkozott.

Jules kivesz a hátizsákjából egy kis húst, letör belőle egy darabot, és odadobja a kutya elé. Az óvatosan, lassan jön ki búvóhelyéről. Aztán felfalja a húst.

– Vajon barátságos? – kérdezi halkan Tom.

– Arra gondoltam, hogy egy kutya gyorsan összebarátkozik azokkal, akik etetik.

Jules óvatosan ledob a lépcsőn még két húsdarabot. Bátorítóan szól a kutyához.

De a meggyőzésén dolgozni kell. Az pedig *időbe* telik.

A nap további részét a házban töltik. Jules a hús segítségével ismerkedik a kutyával. Tom közben átkutatja ugyanazokat a helyeket, amelyeken a társa már végigment. Nagyon kevés dolog van, amire még szükségük lenne otthon, és az ételen kívül telefonkönyvet sem talál.

Jules, aki Tomnál sokkal jobban ismeri a kutyákat, azt mondja, még nem indulhatnak el. A kutya viselkedése túl kiszámíthatatlan, még nem bízik benne.

Tom azon a tizenkét órán belüli visszatérésen gondolkodik, amit a lakótársaiknak ígért. Úgy látszik, ketyeg az óra.

Jules végül szól Tomnak, hogy a kutya készen áll a ház elhagyására.

– Akkor menjünk. Menet közben kell foglalkoznunk vele. Nem alhatunk itt, ebben a halálszagban.

Jules egyetért, de csak több próbálkozás után tudja pórázra kötni a kutyát. Még több idő telik el. Amikor Jules végre sikerrel jár, Tom már arra jutott, hogy a pokolba a tizenkét órával. Egyetlen délutánjukba került, hogy találjanak egy kutyát, ki tudja, mit hoz nekik a holnap reggel.

De az óra attól még *nagyon* is ketyeg.

Az előszobában megkötik a szemfedőjüket, és felveszik a sisakjukat. Aztán Tom kinyitja a bejárati ajtót, és elhagyják a házat. Tom ezúttal is a

seprűnyelet használja, Jules viszont már a kutyát. A husky liheg.

Ismét átmennek egy pázsiton, még távolabbra Malorie-tól, Dontól, Cheryltől, Felixtől és Olympiától, és megérkeznek egy másik házhoz.

Tom azt reméli, hogy ebben tölthetik az éjszakát. Már ha az ablakok védettnek bizonyulnak, ha a szobák átkutatásával elégedettek lesznek, és ha nem fogadja őket hullaszag.

huszonnégy

A Malorie vállában hasogató fájdalom olyan valóságos, olyan kiterjedt, hogy az agyában valósággal látja a körvonalait. Látja, ahogy a vállával együtt mozog. Ez nem éles kín, nem olyan, mint amikor a seb keletkezett. Ez most mély és tompa és lüktető. Inkább az elmúlás néma színeiben játszik, és nem egy hirtelen, tarka robbanás. Elképzeli, hogyan festhet mostanra a csónak alja. Húgy. Víz. Vér. A gyerekek megkérdezték, jól van-e. Azt válaszolta, igen. De felismerik a hazugságot. Malorie jóval többet tanított nekik a szavaknál.

Most éppen nem sír, de korábban már volt rá példa. Néma könnyek gyűltek a szemfedője

mögé. Számára némák. De a gyerekek jól kiválasztják maguknak a hangokat a csendből.

Jól van, srácok, mondta annak idején, ahogy a konyhaasztal körül ültek. *Csukjátok be a szemeteket.*

Megtették.

Mit csinálok?

Mosolyogsz.

Így van, Lány. Honnan tudtad?

Máshogy lélegzel, amikor mosolyogsz, anyu.

És a következő nap ismét megpróbálták.

Sírsz, anyu!

Így van. És miért sírnék?

Mert szomorú vagy.

Nem csak ezért.

Félsz!

Így van. Próbálkozzunk mással.

A víz most egyre hidegebb. Malorie minden kínzó evezőcsapással érzi magán a permetét.

– Anyu – szólal meg a Fiú.

– Mi az?

Azonnal fülelni kezd a környező hangokra.

– Jól vagy?

– Ezt már kérdezted.

– De nem úgy hangzik, mintha jól lennél.

– Mondtam, hogy jól vagyok. Tehát úgy is van. Ne kérdőjelezd meg, amit mondok.

– De máshogy lélegzel – szól közbe a Lány.

És tényleg. Ő is tudja. *Nehezen lélegzem,* gondolja.

– Csak az evezés miatt van – hazudja.

Hányszor kérdőjelezte meg anyai kötelességét, miközben hallgatózó gépekké képezte a gyerekeit? Olykor egyenesen borzalmas volt látni a fejlődésüket. Mintha két mutáns gyereket kellett volna nevelnie. Kis szörnyetegeket. Újfajta lényeket, amelyek képesek meghallani egy mosolyt. Képesek közölni vele, hogy fél, még mielőtt ennek ő maga tudatában lenne.

A vállseb súlyos. És Malorie már évek óta tart egy efféle sebesülés elszenvedésétől. Akadtak más alkalmak is. Majdnem tragédiák. Leesett a pincelépcsőn, amikor a gyerekek kétévesek voltak. Megbotlott vízhordás közben, és beverte a

fejét egy kőbe. Egyszer azt hitte, hogy eltört a csuklója. Volt, hogy letört egy darab a fogából. Már alig emlékszik, hogyan nézett ki a lába horzsolások nélkül. És most a válla húsát mintha lehámozták volna a testéről. Meg akarja állítani a csónakot. Fel akar keresni egy kórházat. Végig akar rohanni az utcákon, azt kiabálva, hogy *Orvost, orvost, ORVOST, VAGY MEG FOGOK HALNI, ÉS NÉLKÜLEM A GYEREKEIM IS MEGHALNAK!!*

– Anyu – szólal meg a Lány.

– Mi az?

– Rossz irányba tartunk?

– Micsoda?

Ahogy egyre inkább kimerült, túlságosan az erősebb karjára hagyatkozott, így most már az árral szemben evez. És még csak észre sem vette.

Hirtelen a Fiú kezét érzi magán. Malorie először hátrahőköl, de aztán megérti. A Fiú ujjai az övéire tapadnak, és onnantól együtt mozognak, mintha a kút kurbliját tekernék.

Ebben a hideg, fájdalommal teli a világban a Fiú, miután meghallotta a küszködését, úgy döntött, hogy segít neki az evezésben.

huszonöt

A husky Tom kezét nyalogatja. Jules a férfi balján horkol a ház nappalijának szőnyeges padlóján. Mögötte egy hatalmas, néma tévé pihen egy tölgyasztalon. A falnál lemezekkel teli dobozok sorakoznak. Lámpák. Egy egyszerű kanapé. Egy kőkandalló. Fölötte egy nagy, tengerpartot ábrázoló festmény tölti ki az üres teret. Tom úgy nézi, Michigan északi részét ábrázolhatja. Fölötte egy poros ventilátor lóg mozdulatlanul a plafonról.

A kutya azért nyalogatja a kezét, mert ő és Jules előző este chipset lakomáztak.

Ez a ház gyümölcsözőbbnek bizonyult, mint a legutóbbi. Elalvás előtt találtak pár konzervélelmiszert, némi papírt, két pár gyerekcsizmát,

két kis kabátot és egy masszív műanyagvödröt. De telefonkönyvet ezúttal sem. Úgy látszik, a modern világban, ahol mindenkinek mobil lapul a zsebében, már nincs helye a telefonkönyveknek.

Minden jel arra mutat, hogy a lakók saját akaratukból hagyták el a várost. Tom és Jules útmutatót találtak egy kis texasi városba, a mexikói határ mellett. Válságkezelő túlélő kézikönyvet, benne tollal aláhúzott részekkel. Hosszú eszközlistát, rajta benzinnel és autóalkatrészekkel. A számlákból kiderült, hogy vettek tíz zseblámpát, három horgászbotot, hat kést, palackozott vizet, propángázt, konzerv mogyorót, három hálózsákot, egy generátort, egy íjat, étolajat, benzint és tűzifát. Ahogy a kutya a kezét nyalogatja, Tom Texasra gondol.

– Rémálmok – szólal meg Jules.

Tom frissen ébredt barátjára néz.

– Azt álmodtam, hogy nem találunk vissza a házhoz – folytatja Jules. – Hogy sosem látom újra Victort.

– Emlékezz a karóra, amelyet beleszúrtunk a pázsitunkba – jegyzi meg Tom.

– Nem felejtettem el – bólint Jules. – Azt álmodtam, hogy valaki elvitte.

Jules felkel, és mogyorót reggelizik Tommal. A husky egy konzerv tonhalat kap.

– Menjünk át az úton – javasolja Tom.

Jules egyetért. Összeszedelőzködnek, és hamarosan elindulnak.

Kint felváltja a fűt a beton. Ismét az utcán járnak. A nap forrón tűz. Jólesik nekik a friss levegő. Tom ezt hangosan is megjegyezné, de Jules hirtelen megszólal.

– *Ez* meg mi?

Tom vakon megfordul.

– Micsoda?

– Egy cölöp, Tom. Mintha… szerintem ez egy *sátor*.

– Az utca közepén?

– Igen. A *mi* utcánk közepén.

Tom odamegy Juleshoz. A seprű sörtéjével talál valamit, ami mintha fémből lenne. Óvatosan kinyúl a sötétségbe, és megérinti.

– Nem értem – mondja.

Leteszi a seprűt, és mindkét kezével tapogatózni kezd a ponyván, a feje fölött. Egy utcai vásárra emlékezteti, amelyre egyszer elvitte a lányát. Az utakat nagy, narancsszínű útjelző kúpok zárták le, mögöttük művészek százai árulták festményeiket, szobraikat, rajzaikat. Egymás mellett sorakoztak, túl sokan voltak ahhoz, hogy meg lehessen számolni őket. Mindegyikük a petyhüdt vászonsátor alatt árulta a portékáját.

Tom belép a ponyva alá. Seprűjével széles köröket ír le maga fölött a levegőben. Nincs itt semmi, csak a négy cölöp, amely aládúcolja a ponyvát.

Katonai, gondolja Tom. Messze van ez egy utcai vásártól.

Gyerekként Tom anyja gyakran dicsekedett a barátainak, hogy a fia „egyetlen problémát sem hajlandó megoldatlanul hagyni”. *Megpróbál*

rájönni a nyitjára, mondta. *Semmi sincs a házban, ami ne érdekelné őt.* Tom emlékszik, hogyan mosolyogtak az anyja barátai az ilyen megjegyzéseket hallva. *Játékok?,* mondta az anyja. *Tomnak nem kellenek játékok. Neki a faágak a játékszerei. A videó mögötti kábelek. Az ablakok működése.* Így írták őt le másoknak. *Az a fajta fickó, aki tudni akarja, hogyan működnek a dolgok. Kérdezd meg Tomot. Ha még nem tudja, akkor megtanulja. Mindent megjavít. Mindent.* De Tom számára ez a viselkedés nem volt figyelemreméltó. Addig nem, amíg meg nem született Robin. Akkor aztán legyőzte őt a gyereknek a dolgok működése iránti kíváncsisága. Most, a sátor alatt állva Tom nem tudja, hogy a gyerekre hasonlít, aki meg akarja érteni a sátrat, vagy inkább az apára, aki azt tanácsolja neki, hogy ne piszkálja.

Tom és Jules vakon, perceken át vizsgálgatják a sátrat.

– Talán hasznát vennénk – elmélkedik Tom, de Jules addigra már távolabbról szólítja őt.

Tom átvág az utcán, és követi Jules hangját egy újabb pázsitig.

Ez az első ház, amelynek az ajtaja nincs kulcsra zárva. Megegyeznek, hogy ebben nem veszik le a szemfedőjüket. Belépnek.

A ház huzatos. Tudják, hogy nyitva vannak az ablakok, ellenőrizniük sem kell. Tom seprűje jelzi, hogy az első szoba tele van dobozokkal. Ezek az emberek éppen készültek elmenni, gondolja.

– Jules – szólal meg. – Nézd át ezeket. Én beljebb fogok keresni.

Máris eltelt huszonnégy óra, amióta elhagyták a saját házukat.

Tom most lassan sétál a szőnyegen egy idegen házában. Egy kanapét talál. Egy széket. Egy tévét. Már alig hallja Julest és a huskyt. A nyitott ablakokon befúj a szél. Tom egy asztalhoz lép. Végigtapogatja a felszínét, és az ujjai rábukkannak valamire.

Egy tál, gondolja.

Ahogy felemeli, valami ráesik az asztallapra. Megkeresi, és érzi, hogy olyasvalami, amire nem számított.

Mint egy fagylaltadagoló kanál, csak kisebb.

Tom végigfuttatja rajta az ujjait. Van benne valami sűrű anyag.

Beleremeg a felfedezésbe. Nem jégkrémet talált. Egyszer már tapintott ilyet.

A fürdőkád szélén. Robin kis csuklójánál. Pont ilyen volt a vér. Sűrű. Halott. Robin vére.

Reszketve közelebb emeli magához a tálat, és leteszi az adagolót. Lassan belecsúsztatja ujjait a tál sima, kerámia belsejébe, amíg ki nem tapintja a tartalmát. Összerezzen, és a szőnyeges padlóra ejti a tálat.

– Tom?

Tom eleinte nem válaszol. *Ehhez* hasonlót is érintett már meg korábban.

Robin hozta haza iskolából, biológiaóráról. Egy egycentesekkel teli, nyitott kávédobozban tartotta. Tom akkor találta meg, amikor Robin iskolában volt, ő meg a *szag* forrását kereste.

Tudta, hogy megtalálta, amikor a doboz peremén belül, egy rakás érme tetején megpillantott egy kis, elszíneződött labdát. Ösztönösen megfogta. Szétbuggyant az ujjai között.

Egy disznó szeme volt. Egy felboncolt disznóé. Robin említette, hogy ezzel foglalkoztak az órán.

– Tom? Mi történt?

Jules szólít téged. Válaszolj neki.

– Tom?

– Semmi baj, Jules! Csak elejtettem valamit.

Hátrál, ki akar jutni ebből a szobából, és a kezével meglök valamit.

Ezt az érzést is ismeri.

Ez egy váll, gondolja. *Egy holttest van az asztal melletti székben.*

Tom elképzeli. Ott ül. Szem nélkül.

Egy darabig képtelen megmozdulni. Arra fordítja a fejét, ahol a test van.

Aztán kisiet a szobából.

– Jules, tűnjünk el innen.

– Mi történt?

Tom elmondja neki. Perceken belül elhagyják a házat. Elhatározzák, hogy hazaindulnak. Egy kutya elég. A sátor és a tál tartalma után egyikük sem akar tovább idekint tartózkodni.

Átvágnak egy gyepen. Aztán egy kocsibejárón. Aztán kettőn. A kutya úgy húzza maga után Julest, hogy Tom alig bír lépést tartani velük. Úgy érzi, mintha kezdene elveszni a szemfedő sötétségében. Jules után kiált.

– Itt vagyok! – szól vissza a társa.

Tom követi a hangot, és beéri őt.

– Tom, a kutyát nagyon izgatja ez a garázs.

Még mindig remegve a házbeli felfedezéstől, lelke mélyén pedig az út közepén állított sátor értelmetlenségétől rettegve, Tom azt mondja, hogy inkább folytassák az útjukat hazafelé. De Jules tudni akarja, mi keltette fel ennyire a kutya figyelmét.

– Tom, ez egy külső garázs – mondja. – A kutya pedig úgy viselkedik, mintha valami élő lenne odabent.

Az oldalajtó zárva. Jules csak egyetlen ablakot talál, azt betöri. Közli Tommal, hogy kartonnal van védve. Elég kicsi az ablak, de egyiküknek akkor is be kellene mennie. Jules azt mondja, majd ő. Tom azt mondja, akkor ő is bemegy. Hozzákötik a kutyát egy ereszcsatornához, és mindketten átmásznak az ablakon.

Amikor beérnek, valami rájuk mordul.

Tom visszafordul az ablak felé. Jules így szól:

– Szerintem ez egy másik kutya.

Tom szerint is. A szíve gyorsan kalapál, úgy véli, túlságosan is gyorsan, ahogy ott áll, egyik kezével az ablak párkányán, készen rá, hogy visszamásszon.

– Ezt nem hiszem el – mondja Jules.

– Mit?

– Egy másik husky.

– *Micsoda?* Honnan tudod?

– Onnan, hogy a képét tapogatom.

Tom kicsit ellazul az ablaknál. Hallja, hogy a kutya eszik. Jules adott neki valamit.

Aztán Tom könyökénél megszólal egy másik hang.

Először gyereknevetésnek tűnik. Aztán dalnak.

Tom végül beazonosítja a csiripelés összetéveszthetetlen hangját.

Madarak.

Tom óvatosan elhátrál. A csiripelés elhalkul. Tom előrelép. A csiripelés hangosabbá válik.

Hát persze, gondolja Tom, és azt az izgatottságot érzi, amelyben a házat elhagyva reménykedett.

Miközben Jules halkan a kutyához beszél, Tom olyan közel áll a madarakhoz, hogy a rikoltásuk már elviselhetetlen. Kitapogat egy polcot.

– Tom – szólal meg Jules a sötétségből. – Légy óvatos…

– Egy dobozban vannak – mondja Tom.

– Mi?

– Egy olyan sráccal nőttem fel, akinek az apja vadász volt. Az ő madarai ugyanilyen hangot

adtak ki. Minél közelebb érsz hozzájuk, annál hangosabbak.

Tom keze a dobozon nyugszik.

Gondolkodik.

– Jules, menjünk haza.

– Kéne még egy kis idő a kutyával.

– Majd otthon. Ha gond lesz velük, bezárhatjuk őket egy szobába. De megtaláltuk, amit kerestünk. Menjünk haza.

Jules pórázra köti a második huskyt. Könnyebben megy, mint az elsővel. Ahogy az oldalajtón elhagyják a garázst, Jules azt kérdezi Tomtól:

– Hozod a madarakat?

– Igen. Van egy ötletem.

Kint fogják az első huskyt is, és megindulnak hazafelé. Jules megy a második kutyával, Tom az elsővel. Átvágnak a pázsitokon és kocsibe-járókon, amíg meg nem érkeznek az előző nap földbe szúrt karóhoz.

A verandán, mielőtt kopogna az ajtón, Tom hallja vitatkozni odabent a lakótársait. Majd mintha hangot hallana mögüle az utcáról.

Megfordul.

Vár.

Azon tűnődik, milyen közel lehet ide a sátor.

Aztán kopog.

Bent megszakad a vita. Felix kikiált az ajtón. Tom válaszol neki:

– Felix! Tom vagyok!

huszonhat

Ki kell majd nyitnod a szemed…

– Enned kell, Lány – nyögi ki Malorie erőtlen hangon.

A Fiú már evett mogyorót a csomagból. A Lány nem hajlandó rá.

– Ha nem eszel – fenyegetőzik Malorie két grimasz között –, megállítom a csónakot, és itt hagylak egyedül.

Malorie érzi a Lány kezét a hátán. Abbahagyja az evezést, és kivesz neki pár mogyorót a csomagból. Még ez is fájdalmat okoz a vállának.

De a kínon túl ott lebeg egy gondolat. Egy olyan tény, amellyel Malorie nem akar szembenézni.

Igen, a világ a szemfedője mögött beteges szürkében játszik. Igen, aggódik, hogy elveszítheti az eszméletét. De számtalan félelmén és problémáján egy sokkal sötétebb realitás kígyózik át. Megjelenik, lebeg, aztán földet ér képzeletének frontvonalán.

Valami, amitől egész reggel védte, rejtegette magát.

De már évek óta ez állt minden döntése mögött.

Azt mondod magadnak, azért vártál négy évet, mert féltél örökre elhagyni a házat. Azt mondod magadnak, azért vártál négy évet, mert előbb fel akartad készíteni a gyerekeket. De ez nem igaz. Azért vártál négy évet, mert itt, ezen az úton, ezen a folyón, ahol őrültek és farkasok lófrálnak, és ahol lények is lehetnek a közelben, MA meg kell tenned valamit, amit több mint négy éve nem tettél meg a külvilágban.

Ma ki kell nyitnod a szemed.

Idekint.

Ez igaz. Tudja. Úgy érzi, mintha már egy örökkévalóság óta tudná. És mitől fél jobban? A lehetőségtől, hogy egy lény kerül a látómezejébe? Vagy a színek forgatagának felfoghatatlan robbanásától?

Hogyan festhet a világ manapság? Fel fogod egyáltalán ismerni?

Talán szürke? Mi van, ha megőrültek a fák? A virágok, a nádak, az *ég?* Mi van, ha az egész világ megőrült? Ha harcban áll önmagával? Megtagadhatja a Föld a saját óceánjait? Megerősödött a szél. Talán látott valamit? Talán a szél is megtébolyodott?

Gondolkodj, mondaná Tom. *Teszed, amit tenned kell. Evezel. Csak evezz tovább. Ez mind azt jelenti, hogy végig fogod csinálni. Ki kell majd nyitnod a szemed. Meg tudod tenni. Mert muszáj.*

Tom. Tom. Tom. Tom. Tom.

Jobban hiányzik neki most, mint valaha.

Még ebben az újabb világban, itt, a folyón, ahogy fúj a szél, hideg víz csobban a nadrágjára,

vadállatok kószálnak a parton, a teste megtört, az elméje pedig a szürkeség fogságában vergődik, még itt is Tom jelent neki valami fényt, valami megnyugtatót, valami jót.

– Eszem – közli a Lány.

Ez is jó. Malorie új erőt talál magában, hogy folytassa.

– Helyes – mondja zihálva.

Újabb mozgás a baljukon elterülő fák között. Állatnak hangzik. De a hajós férfi is lehet. Vagy egy lény. Vagy akár egy tucat. Vagy a csónak megzavart egy falkányi, halra vadászó, éhes medvét?

Malorie *megsebesült.* Ez a szó folyton visszatér hozzá. Mintha egy forgóajtóban rekedt volna. Akárcsak Tom. Akárcsak a szürke színek a szemfedője mögött. Akárcsak a folyó és az új világ zajai. A válla. A *sebe.* Megtörtént az, amire figyelmeztették volna, ha lettek volna körülötte emberek, hogy figyelmeztessék.

Utazz le a folyón, ha muszáj, de ne felejtsd el, hogy megsérülhetsz.

Hát, nem tudom, jó ötlet-e. Megsérülhetsz.

Túl veszélyes. Mi lesz a gyerekekkel, ha megsérülsz odakint?

Az már az állatok világa, Malorie. Ne menj ki. Ne menj a folyóra.

Megsérülhetsz.

Sérülés.

SÉRÜLÉS.

SÉRÜLÉS!

Shannon. Gondolj Shannonra. Kapaszkodj belé.

Megpróbálja. Egy emlék küzdi be magát sötét gondolatai tömegébe. Emlékszik, ahogy Shannonnal egy domboldalon fekszenek. Napos időben. Malorie a kis karjával védte a szemét a fénytől. Az égre mutatott.

Ott van Allan Harrison!, mondta egy osztálytársukra utalva. *Az a felhő ott úgy néz ki, mint Allan Harrison.*

Felnevetett.

Melyik?

Az ott! Nem látod?

Shannon mellé fészkelődött, és a feje közvetlenül Malorie-é mellé került.

Igen! Haha! Már én is látom! És azt nézd! Az meg olyan, mint Susan Ruth!

A nővérek órákon át feküdtek ott, és arcokat olvastak ki a felhőkből. Elég volt egy orr is. Egy fül. Az egyik tetejének mintha olyasmi fürtjei lettek volna, mint Emily Holtnak.

Emlékszel még az égre?, kérdezi magát, ahogy, hihetetlen módon, továbbra is evez. *Olyan kék volt. A nap pedig olyan sárga, akár egy gyerek rajzán. A fű meg zöld, Shannon arca pedig sápadt, sima, fehér. Akárcsak a kezed, amellyel a felhőkre mutogattál. Bárhová néztél is aznap, minden színekben pompázott.*

– Anyu? – kérdezi a Fiú. – Anyu, te sírsz?

Amikor majd kinyitod a szemed, Malorie, mindezt újra fogod látni. Az egész világ feltárul előtted. Évek óta csak falakat és takarókat látsz. Lépcsőket és szőnyeget. Foltokat és vízzel teli vödröket. Kötelet, késeket, fejszét, csirkehálót, vezetékeket és kanalakat. Konzervdobozokat,

gyertyákat és székeket. Kazettákat, elemeket, fát és vakolatot. Évek óta csak a lakótársaid és a gyerekeid arcát láthattad. Ugyanazokat a színeket. Ugyanazokat a színeket. Ugyanazokat a színeket éveken át. ÉVEKEN ÁT. Készen állsz? És mitől félsz jobban? A lényektől vagy saját magadtól, ahogy millionyi látvány és szín emléke készül lerohanni téged? Mitől félsz jobban?

Malorie most már nagyon lassan evez. Fele-olyan sebességgel haladnak, mint tíz perccel ezelőtt. A víz, a húgy és a vér a bokájánál tocsog. A parton állatok, vagy őrültek, vagy lények kószálnak. A szél hideg. Tom nincs itt. Shannon nincs itt. A szemfedő mögötti világ pörögni kezd, akár a lefolyóba tartó, sűrű sár.

Elhányja magát.

Az utolsó pillanatban azon aggódik, hogy mi van, ha valami tényleg szörnyű dolog történik vele. Ha elájul. Mi lesz akkor a gyerekekkel? Rendben lesznek, ha anyu elveszíti az eszméletét?

És ennyi.

Malorie keze lehull az evezőről. Lelki szemei előtt látja, ahogy Tom figyeli őt. A lények is figyelik őt.

Aztán, ahogy a Fiú kérdez tőle valamit, Malorie, a kis hajó kapitánya elájul.

huszonhét

Malorie felébred kisbabás álmából. Vagy kora reggel van, vagy késő este, gondolja. A ház csendes. Minél előrehaladottabb a terhessége, annál élénkebbé válik számára a realitás. A *Várandósan* és a *Végre… Egy baba!* is említést tesz az otthoni szülésről. Természetesen meg lehet oldani professzionális segítség nélkül is, de mindkét könyv óva int ettől. Tisztaság, írják. *Megjósolhatatlan körülmények.* Olympia utálja ezeket a részeket, de Malorie tudja, hogy el kell olvasniuk.

A fájdalom, amelyről édesanyád és minden édesanya beszélt, egy nap ugyanúgy megtalál majd téged is: ez a gyerekszülés. Ezt csak egy nő képes megtapasztalni, és ez minden nőt összeköt.

Ez a pillanat közeleg. Most. És ki lesz itt vele, amikor megérkezik? A régi világban könnyű lett volna megválaszolni a kérdést. Természetesen Shannon. Anya és apa. Barátok. Egy nővér, aki biztatná, hogy jól csinálja. Az asztalon virágok állnának. A lepedőknek friss illatuk lenne. Olyanok vennék körül, akik már segédkeztek szülésnél, és úgy tennének, mintha csak egy pisztáciát kellene kivenniük a héjából. És éppen a nyugalmuk csitítaná le Malorie felkorbácsolódott idegeit.

De ez a válasz már nem érvényes többé. Malorie szülése most olyasminek tűnik, mint egy nőstény farkasé: brutálisnak, keménynek, embertelennek. Nem lesz orvosa. Sem nővére.

Sem gyógyszere. Ó, pedig úgy elképzelte, hogy majd tudni fogja, mit kell tennie! Hogy majd mennyire felkészült lesz! Magazinokból, weboldalakból, videókból, a szülésznőjétől kapott tanácsokból, más anyák történeteiből. Ám most ezek egyike sem áll rendelkezésére. *Egyik sem!* Nem egy kórházban fog megszülni, hanem itt, ebben a házban. *Ennek a háznak* az egyik

szobájában! És a legtöbb, amire számíthat, az, hogy Tom segít neki, Olympia pedig szörnyülködő tekintettel fogja a kezét. Az ablakokon takarók lesznek. A segge alatt talán egy póló. És zavaros kútvizet fog inni.

És ennyi. Ilyen körülmények közt zajlik majd le.

A hátára fordul. Nehezen és lassan lélegezve nézi a plafont. Behunyja a szemét, aztán újra kinyitja. Végig tudja csinálni? *Képes rá?*

Kénytelen lesz. Úgyhogy ismételgetni kezdi a mantráit, szavakkal próbálja felkészíteni magát.

Lényegében nem számít, hogy egy kórházban kerül rá sor, vagy a konyhapadlón. A tested tudja, mit kell tennie. A tested tudja, mit kell tennie. A tested tudja, mit kell tennie.

A születendő bébi az egyetlen és minden, ami számít.

Hirtelen, mintha csak Malorie majdani gyerekének hangját imitálnák, madarak turbékolása hallatszik a bejárati ajtón túl. Megszakítja gondolatait, és a hang felé fordul. Ahogy

lassan felül az ágyán, kopogást hall a földszintről.

Mozdulatlanná dermed.

Az ajtó felől jön? Tom lenne az? Valaki kiment?

Ismét meghallja a kopogást, és csodálkozva felül. Kezét a hasára teszi, hallgatózik.

Megint a kopogás.

Malorie lassan felkel az ágyról, és átvág a szobán. Az ajtónál megáll, és egyik kezével a hasán, a másikkal pedig az ajtófélfán hegyezi a fülét.

Újabb kopogás. Ezúttal hangosabb.

A lépcsőhöz sétál, és ott ismét megáll.

Ki lehet az?

Fázik a pizsamája alatt. A baba mocorog. Malorie kicsit szédül. A madarak még mindig zajonganak.

Az egyik lakótárs lenne?

Visszamegy a hálószobájába, és felkap egy zseblámpát. Benéz Olympia szobájába, és az ágyára világít. A nő alszik. A folyosó végén lévő

szobában látja, hogy Cheryl is az ágyában fekszik.

Malorie lassan lesétál a lépcsőn a nappaliba.

Tom.

Tom a szőnyegen alszik. Felix a kanapén.

– Tom – böki meg Malorie a férfi vállát. – Tom, ébredj.

Tom a hasára fordul, aztán hirtelen felnéz Malorie-ra.

– Tom – szólítja meg ismét.

– Minden rendben?

– Valaki kopog a bejárati ajtón.

– Micsoda? Most?

– Ebben a pillanatban.

Újabb kopogás. Tom az előszoba felé fordul.

– A francba. Mennyi az idő?

– Nem tudom. Késő van.

– Oké.

Tom gyorsan felkel. Megáll, mintha csak megpróbálna teljesen felébredni, és a padlón hagyni az alvást. Fel van öltözve. Az alvóhelye

mellett Malorie egy új sisak durva kezdeményeit látja. Tom felkapcsolja a nappali lámpáját.

Együtt közelítik meg a bejárati ajtót. Tom megáll az előszobában. Újabb kopogás érkezik.

– Hahó? – szól be egy férfihang.

Malorie megragadja Tom karját. Tom felkapcsolja az előszoba világítását.

– Hahó? – ismétli meg a férfi.

Ezt újabb kopogás követi.

– Be kell jutnom! – mondja a férfi. – Nincs hová mennem. Helló?

Tom végül odalép az ajtóhoz. Malorie mozgást vesz észre az előszoba végében. Don az.

– Mi az? – kérdezi.

– Valaki az ajtónk előtt áll – válaszolja Tom.

Don csak félig van ébren, zavartnak tűnik. Aztán felcsattan:

– Na, és most mit fogsz csinálni?

Újabb kopogás.

– Be kell jutnom valahova – mondja a hang. – Nem bírom tovább egyedül idekint.

– Beszélek vele – jelenti ki Tom.

– Nem egy kibaszott hotel vagyunk, Tom – fakad ki Don.

– Csak beszélek vele.

Aztán Don megindul feléjük. Malorie hangokat hall az emeletről.

– Ha van valaki odabent, én…

– Ki vagy te? – kérdezi Tom.

Egy pillanatig csend van. Aztán:

– Ó, hála Istennek, hogy van itt valaki. Gary vagyok.

– Lehet, hogy rossz ember – jegyzi meg Don. – Lehet, hogy *őrült.*

Felix és Cheryl bukkannak fel az előszobában. Mindketten kimerültnek tűnnek. Már Jules is itt van, a kutyák mögötte sorakoznak.

– Mi a helyzet, Tom?

– Hé, Gary – szól ki az ajtón Tom. – Mesélj nekünk magadról egy kicsit, oké?

A madarak turbékolnak.

– Ki az? – kérdezi Felix.

– Gary vagyok, negyvenhat éves. Barna szakállam van. Már nagyon régóta nem nyitottam ki a szemem.

– Nem tetszik a hangja – jegyzi meg Cheryl.

Közben Olympia is megérkezett.

– Miért vagy odakint? – kérdezi Tom.

– El kellett jönnöm a házból, ahol eddig voltam – válaszolja Gary. – Nem tetszettek az ottani emberek. Problémássá vált a helyzet.

– Az meg mi a francot jelent? – kiált ki Don.

Gary egy pillanatig hallgat, majd:

– Elszabadult az erőszak.

– Nekem ennyi nem elég – mondja Don a többieknek. – Ne nyissuk ki az ajtót.

– Gary, mióta vagy odakint? – kérdezi Tom.

– Azt hiszem, két napja. Lehet, hogy már inkább három.

– Hol aludtál?

– Pázsitokon. Bokrok alatt.

– A picsába – szólal meg Cheryl.

– Figyelj – mondja Gary. – Éhes vagyok. Egyedül vagyok. És nagyon félek. Értem, hogy

miért vagy ilyen elővigyázatos, de nem tudom, hova máshova mehetnék.

– Próbálkoztál más házakkal? – kérdezi Tom.

– Igen! Órák óta kopogok. Te vagy az első, aki válaszol.

– Honnan tudta, hogy itt vagyunk? – kérdezi Malorie a többiektől.

– Talán nem tudta – válaszolja Tom.

– Elég sokáig kopogott. *Tudta,* hogy itt vagyunk.

Tom Donhoz fordul. Némán kéri a véleményét.

– Kizárt dolog.

Tom most már izzad.

– Tudom, hogy be *akarod* engedni – folytatja Don dühösen. – Azt reméled, hogy tud valami újat mondani.

– Igaz – bólint Tom. – Remélem, hogy vannak ötletei. De arról se feledkezzünk meg, hogy szüksége van a segítségünkre.

– Ja. Hát, szerintem meg akár hét ember is lehet odakint, akik csak arra várnak, hogy elvágják a torkunkat.

– *Úristen* – fakad ki Olympia.

– Jules és én odakint voltunk két nappal ezelőtt – mondja Tom. – Igaza van, a többi ház a közelben mind üres.

– Akkor miért nem alszik az egyikben?

– Nem tudom, Don. Mert nincs mit ennie?

– Ti ketten ugyanakkor voltatok kint. Hogyhogy nem hallott meg benneteket?

– A fenébe – csattan fel Tom. – Fogalmam sincs, mit mondhatnék erre. Lehet, hogy egy utcával arrébb volt.

– Azokat a házakat nem vizsgáltátok át. Honnan tudod, hogy igazat beszél?

– Engedjük be – szól közbe Jules.

Don ránéz.

– Itt nem így mennek a dolgok, ember.

– Akkor szavazzunk.

– Ó, a picsába már – füstölög Don. – Ha egyikünk nem akarja kinyitni az ajtót, akkor nem kellene kinyitnunk azt a kibaszott ajtót.

Malorie a verandán álló férfire gondol. Elképzeli őt csukott szemekkel. Remegve.

A madarak még mindig turbékolnak.

– Helló? – szól be Gary ismét. Elveszettnek és türelmetlennek hangzik.

– Itt vagyok, Gary – válaszolja Tom. – Sajnálom, még nem beszéltük meg a dolgot. – Aztán a többiekhez fordul. – Szavazzunk.

– Igen – mondja Felix.

Jules bólint.

– Sajnálom – szólal meg Cheryl. – De nem.

Tom Olympiához fordul. Ő is a fejét rázza.

– Utálom, hogy ezt kell tennem veled, Malorie – néz rá Tom. – De eddig döntetlen. Mit tegyünk?

Malorie nem akar válaszolni. Nem akarja ezt a hatalmat. Nem akarja, hogy rajta múljon ennek az idegennek a sorsa.

– Lehet, hogy segítségre van szüksége – bukik ki belőle, de szinte azonnal megbánja a szavait.

Tom az ajtóhoz fordul. Don elkapja a csuklóját.

– Nem akarom, hogy kinyisd az ajtót – sziszegi.

– Don – szabadítja ki Tom a kezét. – Szavaztunk. Be fogjuk engedni, ahogy Olympiát és Malorie-t is beengedtük. Ahogy George is beengedett téged és engem.

Malorie úgy érzi, Don nagyon sokáig mered Tom szemébe. Lehet, hogy ezúttal tényleg verekedés lesz?

– Jól figyelj rám – szólal meg végül Don. – Ha ebből valami baj lesz, ha egy kibaszott szavazás miatt veszélybe kerül az életem, én nem fogok megállni segíteni nektek, amikor elhúzok ebből a házból.

– Don – mondja Tom.

– Helló? – kiált be Gary.

– Tartsd csukva a szemed! – szól ki hozzá Tom. – Beengedünk.

Tom keze már a kilincsen.

– Jules, Felix, használjátok a seprűket. Cheryl, Malorie, kerüljetek közel hozzá, tapogassátok körbe. Oké? És most mindenki csukja be a szemét.

Malorie hallja, ahogy a sötétségben kinyílik az ajtó.

Csend van. Aztán Gary megszólal.

– Kinyitottátok már? – kérdezi türelmetlenül.

– *Siess* – utasítja Tom.

Malorie mozgolódást hall. A bejárati ajtó bezáródik. Malorie előrelép.

– Tartsd csukva a szemed, Gary – utasítja a férfit.

Megkeresi őt, és ujjaival megtapogatja az arcát. Érzi az orrát, az arcélét és a szemét. Megérinti a vállát, és megfogja az egyik kezét.

– Ez új nekem – mondja Gary. – Mit kerestek…

– Cssss!

Kitapintja mindkét kezét, és megszámolja az ujjait. Érzi a körmeit és az enyhe szőrt a kézfején.

– Rendben – szólal meg Felix. – Azt hiszem, egyedül van.

– Igen – erősíti meg Jules. – Egyedül van.

Malorie kinyitja a szemét.

Egy nála sokkal idősebb, barna szakállas férfit lát, aki fekete pulóvert visel a gyapjúzakója alatt. Úgy bűzlik, mintha heteket töltött volna odakint.

– Köszönöm – hálálkodik kifulladtan.

Egy ideig senki sem válaszol neki. Csak nézik őt.

Oldalra fésült haja kócos. Öregebb és testesebb, mint bármelyikük. Kezében barna aktatáskát tart.

– Abban mi van? – kérdezi Don.

Gary a táskára pillant, mintha meg is feledkezett volna róla.

– A cuccaim – válaszolja. – Dolgok, amiket összeszedtem, mielőtt eljöttem a másik házból.

– Milyen dolgok? – Don nem tágít.

Gary egyszerre megértően és meglepetten nyitja ki a táskát. Megmutatja a lakótársaknak a tartalmát. Papírok. Fogkefék. Egy póló. Egy óra.

Don biccent.

Ahogy Gary becsukja a táskát, észreveszi Malorie hasát.

– Ó, egek. Már nem sok idő, ugye?

– Nem – feleli ridegen, nem tudván, bízhatnak-e ebben az emberben.

– A madarak mire valók?

– Figyelmeztetésre – mondja Tom.

– Hát persze. Mint a kanárik a bányákban. Nagyon okos gondolat. Hallottam őket, ahogy közeledtem.

Tom beljebb invitálja Garyt. A kutyák megszagolják. Tom egy fotelre mutat a nappaliban.

– Ma éjjel aludhatsz ezen. Lehajtható a támlája. Éhes vagy?

– Igen – sóhajt fel Gary megkönnyebbülten.

Tom átvezeti a konyhán az étkezőbe.

– A pincében tartjuk a konzervételeket. Hozok neked valamit. Tom némán int Malorie-nak, hogy kövesse őt a konyhába.

– Én egy darabig fenn maradok vele – közli Tom. – Aludj, ha akarsz. Mindenki kimerült. De

semmi gond. Hozok neki egy kis ételt meg vizet, és holnap beszélünk vele. Mindannyian.

– Kizárt, hogy le tudjak most feküdni – rázza a fejét Malorie.

Tom fáradtan elmosolyodik.

– Oké.

Lemegy a pincébe, Malorie pedig csatlakozik a többiekhez az étkezőben. Tom konzerv barackbefőttel tér vissza.

– Sosem gondoltam volna, hogy egy nap a konzervnyitó lesz a világ legértékesebb eszköze – jegyzi meg Gary.

Mindenki az étkezőben van. Tom kérdéseket tesz fel Garynek. Hogyan tudott életben maradni odakint? Hol aludt? Az nyilvánvaló, hogy teljesen ki van merülve. Azt mondja, aludni szeretne. Végül a lakótársak egyenként visszavonulnak a hálószobáikba, Donnal az élen. Ahogy Tom visszasétál Garyvel a nappaliba, Malorie és Olympia felállnak az asztaltól. A lépcsőn Olympia megfogja Malorie kezét.

– Malorie, nem bánnád, ha veled aludnék ma éjjel?

Malorie ránéz.

– Nem. Egyáltalán nem bánnám.

huszonnyolc

A következő reggel Malorie felkel és felöltözik. Úgy hallja, mindenki odalent van.

– Volt áramotok is? – kérdi éppen Felix, amikor Malorie belép a nappaliba.

Gary a kanapén ül, és Malorie láttán elmosolyodik.

– Ez az angyal volt – mutat a kezével Malorie-ra –, aki megtapogatta az arcomat, amikor bejöttem az ajtón. Be kell valljam, az emberi érintéstől majdnem elsírtam magam.

Malorie megállapítja magában, hogy úgy beszél, akár egy színész. Színpadias frazírozással.

– Szóval tényleg szavazás döntött a sorsomról? – kérdezi Gary.

– Tényleg – feleli Tom.

Gary bólint.

– A házban, amelyből jövök, nyoma sem volt efféle udvariaskodásnak. Ha valaki előállt egy ötlettel, azt véghezvitte, méghozzá meglehetősen nyomatékosan, akár egyetértettek vele a többiek, akár nem. Üdítő érzés olyan emberekkel találkozni, akik megőriztek valamennyit az előző életünk civilizáltságából.

– Én nemmel szavaztam – vág közbe hirtelen Don.

– Valóban? – kérdezi Gary.

– Igen, valóban. Hét ember bőven elég egy fedél alatt.

– Megértem.

Az egyik husky feláll, odamegy Garyhez, aki megvakarja a füle tövét.

Tom magyarázni kezdi neki mindazt, amit egykor Malorie-nak is elmagyarázott. A vízerőművet. A készleteket a pincében. A telefonkönyv hiányát. George halálát. Egy idő után Gary korábbi lakótársáról kezd mesélni. Egy

„problémás emberről”, aki egyáltalán nem hitte el, hogy a lények ártalmasak.

– Szerinte az emberek reakciója ezekre a lényekre pszichoszomatikus volt. Vagyis mindazt az őrülethisztériát véletlenül sem maguk a lények okozták, hanem inkább az őket meglátó, mindent túlreagáló emberek.

Őrülethisztéria, gondolja Malorie. Vajon ez a könnyelmű szó tényleg Gary volt lakótársától származik?

Vagy magától Garytől?

– Szívesen mesélek az előző helyen történtekről – folytatja Gary. – De figyelmeztetlek benneteket, sötét dolgokról lesz szó.

Malorie hallani akarja. Mind hallani akarják. Gary végigsimít a haján. Aztán belekezd a sztoriba.

– Mi nem egy hirdetésre válaszolva érkeztünk, és nem voltunk olyan fiatalok, mint ti. Nem járt át bennünket semmiféle közösségi érzés, nem volt tisztességes csoportdinamikánk. A testvéremnek, Duncannek van egy barátja, aki

nagyon komolyan vette az Orosz Jelentést. A korai hívők egyike volt. Illett az összeesküvés-elméleteibe meg a paranoiájába, hogy a kormány vagy *valaki más* a bőrünkre pályázik. Ami engem illet, néha még *most sem* tudom elhinni ezt az egészet. És ugyan ki hibáztatna érte? Túl vagyok a negyvenen. Annyira hozzászoktam az előző életemhez, hogy elképzelni sem tudtam semmi ilyesmit. Küzdöttem az elfogadása ellen. De Kirk, a testvérem barátja a kezdetektől fogva biztos volt a történtekben. Úgy tűnt, semmi sem ingathatja meg a hitében. Egy délután Duncan felhívott, és azt mondta, hogy Kirk szerint össze kellene gyűlnünk valahol egypár napra, vagy amíg többet nem tudunk erről a „dologról".

– „Milyen dologról?" – kérdeztem tőle.

– „Gary, tele van vele a tévé."

– „Milyen dologról, Duncan? Ami Oroszországban történt? Nem mondhatod komolyan."

– „Ugyan már – győzködött Duncan. – Elsörözgetünk, pizzát zabálunk, és megnyugtatjuk kicsit. Nincs mit veszítened."

Mondtam neki, hogy kösz, nem. Semmi kedvem nem volt ott üldögélni az őrült Kirkkel, és hallgatni, ahogy szenzációhajhász híreket elemezget. Nemsokára mégis ott kötöttem ki.

Ahogy mindenki más az országban, én is figyelemmel kísértem a híradásokat, és kezdtek aggasztani. Túl sok lett belőlük. De ostoba módon még mindig igyekeztem fenntartani a szkepticizmusomat. Mert efféle dolgok egyszerűen nem történhetnek. De aztán láttam egy hírt, amely végül tettekre kényszerített. A hírt az alaszkai nővérekről. Talán csodálkoztok, miért tartott ilyen sokáig, hogy elfogadjam a helyzetet. Az az alaszkai dolog relatíve későn történt, ugyanakkor az már egy amerikai esemény volt, és én elég lokálpatrióta vagyok ahhoz, hogy csak akkor kezdjek el aggódni, ha hazai terepen történik valami. Láthatóan még a riportert is felzaklatta, amiről a kamerába kellett beszélnie. Igen, még a hírt szállító férfi is remegett az adás alatt.

Ismeritek a sztorit. A nő látta, hogy két idős szomszédja, két nővér, elhagyják a házukat.

Feltételezte, hogy a napi sétájukra indulnak. Három órával később hallotta a rádióban, hogy a kórház előtti kövezeten guggolnak, és az elhaladó embereket próbálják megharapni. A nő odavezetett, gondolván, hogy mindenki másnál jobban ismeri a nővéreket, így valószínűleg tud majd segíteni. De nem így alakult. És a CNN fotóin jól látszott, hogy a nő letépett arca ott hever a járdán a véres koponyája mellett. Mögötte a két idős nő feküdt, ahogy a rendőrség agyonlőtte őket. Ezek a képek felzaklattak. Ezek átlagemberek voltak, egy átlagos környéken.

Kirk úgy vélte, az alaszkai incidens igazolta paranoid fantáziáit. Én viszont növekvő félelmeim ellenére sem álltam készen arra, hogy az általam ismert világot lecseréljem az ő milíciaszerűen elképzelt életére. Készséggel betakartam az ablakokat, bezártam az ajtókat és elrejtőztem, de Kirk közben már terveket készített, hogyan szálljon szembe azzal, ami szerinte egy „invázió” volt – hogy földönkívüli vagy valamilyen más invázióra gondolt, az sosem

derült ki. Úgy emlegette a fegyvereket, felszereléseket és pisztolyokat, mint egy veterán katona. Persze nem volt az; soha semmire nem jelentkezett önként egész életében.

Gary kicsit elhallgat. Mintha tűnődne valamin.

– A ház hamarosan nyüzsögni kezdett a militáns férfiaktól. Kirk élvezte új tábornoki pozícióját, én meg csak csendben figyeltem a sok bohóckodást. Gyakran mondogattam Duncannek, hogy tartsa magát távol Kirktől. Egy olyasvalaki, mint ő, hajlamos veszélybe sodorni a barátait. Az emberek egyre többet veszekedtek, ahogy fűtötte őket a fantáziájuk, hogy legyőzzék Kirk „invázriójának" gonosztevőit. Napok teltek el, de semmi sem lett a nagy terveikből, hogy majd megvédik a várost, elpusztítják a globális őrület forrását, és bevonulnak a történelemkönyvbe, mint az a csoport, amelyik megoldotta a „nagy problémát". De volt ott velünk valaki, aki tényleg a hitének megfelelően cselekedett. Franknek hívták, és úgy gondolta, hogy a lények, amelyek ellen Kirk fegyverkezett, egyáltalán nem jelentenek

fenyegetést. Ennek ellenére ő is eljött a házba, mert bevallotta, hogy fél a törvénytelen cselekedetek hullámától, ami elkerülhetetlenül végigsöpör majd az országon.

Miközben Kirk az értelmetlen napi hadgyakorlatokat tervezte, Frank zárkózottá vált, alig hagyta el második emeleti hálószobáját. És azzal töltötte az idejét, hogy írt. Írt éjjel és nappal, tollal, ceruzával, filccel és szemceruzával. Egy nap, ahogy a felső folyosón sétáltam, hallottam valamit kiszűrődni az ajtaja mögül. Tomboló, dühös, nehézkes, szűnni nem akaró hang volt. Résnyire nyitottam az ajtót, és az asztal fölé görnyedve találtam Franket, ahogy firkálgatása közben a „kultuszokba merült, túlérzékeny” társadalomról suttog. Fogalmam sem volt, mit ír, de tudni akartam.

Beszéltem róla Duncannel. A bátyám arcát röhejes álcázó festék borította. Addigra teljesen megfertőzték őt Kirk őrültségei. Nem hitte el, hogy Frank veszélyt jelent a számunkra. Pont Frank, aki olyan kifejezésekkel dobálózott, mint

„tömeghisztéria” és „pszichoszomatikus bálványimádás”, miközben Kirk és a többiek fegyver nélkül céllövészetet mímeltek a pincében. Franket mindenki leírta mint haszontalan pacifistát.

Gary ismét végigsimít a haján.

– Elhatároztam, hogy kiderítem, mire készül Frank a szobájában. Kerestem az alkalmat, hogy elolvashassam a titkos jegyzeteit.

Szerintetek mi történik egy eleve őrült emberrel, ha meglátja odakint azokat a lényeket? Talán nem lesz rá semmilyen hatással, tekintve, hogy az elméje máris sérült. Vagy talán az őrülete a téboly egy újabb, magasabb fokára lép? Talán a mentális betegségben szenvedők öröklik majd ezt az új világot, mert a meglévőnél nagyobb kár már úgysem érheti az agyukat. Én sem tudom jobban, mint ti.

Gary kortyol egy kis vizet a poharából.

– Hamarosan eljött az én pillanatom. Kirk és a többiek a pincében tartózkodtak, Frank meg a kádban. Úgy döntöttem, gyorsan

körbeszaglászok. Bementem a szobájába, és megtaláltam az írásait az asztalfiókban. Nem volt egyszerű a dolog, mert addigra már féltem a fickótól. Lehet, hogy a többiek csak legyintettek rá, és nevetségesnek találták, de én gyanítottam, hogy a felszín alatt brutális gondolatok rejlenek. Olvasni kezdtem, és a szavak lassan maguk alá temettek. Bármilyen rég kezdett is írni Frank, lehetetlennek tűnt, hogy máris ennyi mindent papírra vethetett. *Tucatnyi* különböző színű notesz volt tele az irományaival, mindegyik dühödtebb az előzőnél. Dőlt betűs rímek és nagy, aláhúzott kifejezések váltakoztak, és mind azt bizonygatták, hogy nem kell félni a lényektől. Frank úgy utalt ránk, többiekre, mint „alacsony értelmi képességűekre”, akiket „ki kell irtani”. Tényleg veszélyes volt. Hirtelen meghallottam, hogy megmoccan a kádban, és kisiettem a szobájából. Talán Duncan mégsem tévedett akkorát, amikor összeállt Kirkkel. Azok a noteszek világossá tették számomra, hogy

vannak, akik sokkal rosszabbul reagálnak erre az új világra, mint ő.

Gary felsóhajt. Kézfejével letörli a száját.

– Amikor másnap reggel felébredtünk, a sötétítő függönyöket leszaggatták az ablakokról.

Cheryl összerezzen.

– Az ajtók pedig tárva-nyitva álltak.

Don mondani kezd valamit.

– Frank pedig eltűnt. Magával vitte a jegyzeteit.

– Azt a kurva – szólal meg Felix.

Gary bólint.

– Megsérült valaki? – érdeklődik Tom.

Gary szeme könnybe lábad, de összeszedi magát.

– Nem. Senki. És biztos vagyok benne, hogy Frank ezt is bevéste a jegyzeteibe.

Malorie megérinti a pocakját.

– Miért jöttél el a házból? – kérdezi Don türelmetlenül.

– Azért, mert Kirk és a többiek egyre többet beszéltek arról, hogy levadásszák Franket. Meg akarták ölni azért, amit tett.

A szobára csend borul.

– Tudtam, hogy ki kell jutnom onnan. Annak a háznak befellegzett. Fertőzötté vált. A tiétek, amennyire látom, nem. És ezért – néz Gary Malorie-ra – köszönöm, hogy beengedtetek.

– Nem én engedtelek be – mondja Malorie. – Hanem mi, mindannyian.

Miféle ember hagyja hátra a testvérét? gondolja közben.

Donra néz. Cherylre. Olympiára. Vajon Gary története megenyhítette azokat, akik a beengedése ellen szavaztak? Vagy csak igazolta a félelmeiket?

Őrülethisztéria.

Tom és Felix további kérdéseket tesznek fel Garynek. Jules is beszáll a társalgásba, Cheryl viszont kimegy a szobából. Don pedig, akinek mindenhez van hozzáfűznivalója, alig szólal meg. Csak bámul.

Szakadék nő a lakótársak között, gondolja Malorie.

Hogy mikor kezdődött, az nem számít. De most már látható. Gary behozott magával egy aktatáskát. Egy történetet. És valahogy szétválasztotta őket.

huszonkilenc

Malorie becsukott szemmel ébred. Már nem olyan nehézkes, mint korábban. Érkezik a tudatosság. A hangok, az érzések és az élet illatai. Meg a látvány. Malorie még csukott szeme ellenére is tudja, hogy *vannak* látnivalók. Barackot és sárgát lát, a húsig hatoló távoli napfény színeit. Szeme sarkában szürkeség.

Úgy hallja, a külvilágban van. Hideg levegőt érez az arcán. Az ajkai repedezettek. A torka száraz. Mikor ivott utoljára? A testének nincs baja. Kipihent. Valahonnan a nyaka bal oldala felől tompa lüktetést érez. A válla. Kezét a homlokára teszi. Ahogy ujjai az arcához érnek, rájön, hogy nedvesek és piszkosak. Sőt, az egész háta nedves. Az inge teljesen átázott.

Fent egy madár dalol. Malorie továbbra is csukott szemmel odafordul.

A gyerekek nehezen lélegeznek. Mintha dolgoznának.

Rajzolnak? Építenek valamit? Játszanak?

Malorie felül.

– Fiú?

Az első gondolata olyan, akár valami vicc. Képtelenség. Tévedés. De aztán rájön, hogy nagyon is helyes.

Azért lélegeznek nehezen, mert eveznek.

– *Fiú!* – kiált Malorie. Rémes a hangja. Mintha fából lenne a torka.

– Anyu!

– Mi a helyzet?

A csónak. A csónak. A csónak. A folyón vagy. Elájultál. ELÁJULTÁL.

Béna vállával áthajol a peremen, és belenyúl a folyóba, hogy a szájához emeljen egy kis vizet. Aztán már térden áll a csónak oldalánál, és gyorsan adagolja magába a folyadékot. Nehezen

lélegzik, de a szürkeség eltűnt. A teste egy kicsit jobb állapotba került.

A gyerekekhez fordul.

– Mennyi idő telt el? *Mennyi idő?*

– Elaludtál, anyu – válaszolja a Lány.

– Rémálmaid voltak – teszi hozzá a Fiú.

– Sírtál.

Malorie elméje túl gyorsan száguld. Vajon lemaradt valamiről?

– *Mennyi idő?* – kiált fel újra.

– Nem sok – nyugtatja a Fiú.

– Rajtatok van a szemfedő? *Válaszoljatok már!*

– Igen – mondják mindketten.

– Egyszer elakadt a csónak – közli a Lány.

Úristen, gondolja Malorie.

Lecsillapítja magát annyira, hogy meg tudja kérdezni:

– És hogyan tudtunk újra elindulni?

Megtalálja a Lány kis testét. Végigsimít a karján egészen a kezéig. Aztán átnyúl a csónakon, és megérinti a Fiút.

Egy-egy lapátot használnak. Együtt eveznek.

– Megoldottuk, anyu! – feleli a Lány.

Malorie térden áll. Rájön, hogy iszonyúan bűzlik. Mint egy bár. Mint egy fürdőszoba.

Mint a hányás.

– Kiszabadítottuk a csónakot – teszi hozzá a Fiú.

Malorie most ott van mellette. Remegő kezét az övére helyezi.

– Megsérültem – mondja hangosan.

– Mi? – kérdezi a Fiú.

– Szeretném, ha visszamennél a helyedre, ahol azelőtt voltál, hogy anyu elaludt. Most rögtön.

A gyerekek abbahagyják az evezést. A Lány nekinyomódik, ahogy megindul a hátsó pad felé. Malorie segít neki.

Aztán visszaül a középső padra.

A válla még mindig lüktet, de már kevésbé, mint korábban. Pihenésre volt szüksége. Nem engedélyezett pihenést a testének. Ezért az elvette magától.

Ébredő elméjének ködében Malorie egyre jobban fázik, és egyre jobban fél. Mi lesz, ha újra megtörténik?

Elhagyták már a helyet, ahová utaznak?

Ismét kézbe veszi a lapátot, sóhajt egy nagyot, és evezni kezd.

Aztán meg sírni. Sír, amiért elájult. Sír, mert megtámadta egy farkas. Sír egy csomó mindenért, összeszámolni sem képes. De tudja, hogy részben azért is sír, mert kiderült, hogy a gyerekek képesek önállóan életben maradni, még ha csak rövid ideig is.

Jól felkészítetted őket, mereng. A gondolat, amelyet gyakran rondának érez, most büszkeséggel tölti el.

– Fiú – mondja a könnyeivel küszködve. – Szeretném, ha újra nagyon figyelnél, rendben?

– Figyelek, anyu!

– És te, Lány, te is nagyon figyelj.

– Én is figyelek!

Lehetséges, gondolja Malorie, *hogy megúsztuk? Lehetséges, hogy elájultál, és úgy*

ébredtél fel, hogy még mindig minden rendben van?

Képtelenségnek tűnik. Nem passzol az új világ szabályaihoz. Valami van velük idekint ezen a folyón. Őrültek. Bestiák. Lények. Mennyit kellett volna aludnia ahhoz, hogy becsalogassa őket a csónakba?

Hála az égnek, ismét tud evezni. De bármi ólálkodik is körülöttük, most mintha közelebb lenne.

– Sajnálom – nyögi ki sírva evezés közben.

Lába húgyban, vízben, vérben, hányásban ázik. De a teste kipihent. E kíméletlen világ kegyetlen törvényei ellenére is jutott neki valahogy egy kis pihenő.

A megkönnyebbülés érzése egy evezőcsapás idejéig tart ki. Aztán Malorie ismét éberré válik, és megtelik félelemmel.

harminc

Cheryl dühös.

Malorie hallja, ahogy Felixszel tárgyal a folyosóvégi szobában. A többiek lent vannak a földszinten. Gary a kemény fapadló ellenére az étkezőben aludt. Két héttel ezelőtti megérkezése óta Don meglehetősen a szívébe zárta őt. Malorie nem tudja, mit gondoljon erről. Don valószínűleg most is vele van.

A folyosó végén Cheryl izgatottan suttog. Rémültnek tűnik. Mintha mindenki az lenne. A szokásosnál is jobban. A hangulat, amelyet egykor nagy erőkkel támogatott Tom optimizmusa, napról napra egyre komorabb. Néha, gondolja Malorie, még a félelemnél is mélyebbre hatol. Mint most, Cheryl hangjában. Malorie-ban

felmerül, hogy csatlakozzon hozzájuk, talán hogy megnyugtassa Cherylt, de elveti az ötletet.

– Azért csinálom ezt mindennap, Felix, mert szeretem csinálni. Ez a dolgom. És az a pár odakint töltött perc fontos nekem. Emlékeztet rá, hogy egyszer volt igazi munkám. Amiért felkeltem reggel. Amire büszke voltam. A madarak etetése az egyetlen, ami emlékeztet a régi életemre.

– És lehetőség arra, hogy odakint lehess.

– És lehetőséget arra, hogy odakint lehessek, igen.

Cheryl próbál uralkodni a hangján, majd folytatja.

Közli Felixszel, hogy odakint van, és mindjárt megeteti a madarakat. A falat tapogatja, hogy megtalálja a dobozt. Jobb kezében konzervből származó almaszeleteket tart. A bejárati ajtó bezárult mögötte. Jules bent várakozik. Cheryl szemfedőben, lassan, a háznak támaszkodva halad. A téglák felülete durva az ujjai alatt. Hamarosan megérinti a faborítást, amelyből egy kampó nyúlik ki. Azon lógnak a madarak.

Már turbékolnak. Mindig turbékolnak, amikor ilyen közel kerül hozzájuk. Cheryl örömmel jelentkezett az etetésükre, amikor a dolog felmerült. Azóta mindennap kijön hozzájuk. Kicsit úgy érzi, mintha ezek a madarak a sajátjai lennének. Beszél hozzájuk, mesél nekik a házban zajló banális eseményekről. Édes válaszuk hasonló megnyugvást jelent számára, mint egykor a zene. Mondta is Felixnek, hogy az énekük hangereje alapján meg tudja becsülni, épp milyen közel van a dobozhoz.

De most valami más is megüti a fülét a madarak turbékolása mellett.

Az ajtóhoz vezető úton egy „félbehagyott lépést” hall. Csak így tudja leírni Felixnek. Mintha valaki éppen sétált volna, aztán hirtelen megállt a következő lépés előtt.

Cheryl, aki mindig rendkívül éber, amikor a madarakat eteti, döbbenten veszi tudomásul, hogy reszket. Megszólal:

– Van ott valaki?

Nem kap választ.

Megfordul a fejében, hogy visszamegy a bejárati ajtóhoz. Megmondja a többieknek, hogy túlságosan megijedt, és ma nem tudja végigcsinálni az etetést.

Aztán inkább csak vár.

És nem hall további hangokat.

A dobozban hangoskodnak a madarak. Idegesen megszólítja őket.

– Hé-hé, srácok. Hé-hé.

Hangjának remegése megijeszti. Ösztönösen leszegi a fejét, és védekezésképp felemeli az almát tartó kezét, mintha valami készülne megérinteni az arcát. Tesz egy lépést előre. Aztán még egyet. Végül eléri a dobozt. Néha, meséli Felixnek, az út a bejárati ajtó és a doboz között olyan, mintha az űrben lebegne. Kötél nélkül.

Ma elképzelhetetlenül távol érzi magát a földtől.

– Hé-hé – mondja, ahogy résnyire nyitja a doboz fedelét, és bepotyogtat a madaraknak pár almaszeletet. Normál esetben ezután hallja a kis

lábacskák trappolását, ahogy az étel felé igyekeznek. De ma nem.

– Egyetek, srácok! Nem vagytok éhesek?

Ismét résnyire nyitja a fedelet, és bedobja a maradék szeleteket is. Mindig ez a kedvenc része, mondja Felixnek. Amikor lezárja a fedelet, a dobozhoz tapasztja a fülét, és hallgatja a kis testek zaját evés közben.

De most nem kezdenek enni. Helyette izgatottan turbékolnak.

– Hé-hé. – Cheryl próbálja elűzni a remegést a hangjából. – Egyetek, srácok.

Elhajol a doboztól, gondolván, hogy a jelenléte ma valamiért félénkséget kelt bennük. És akkor felsikít.

Valami hozzáért a vállához.

Vakon megpördül, és mindkét karjával tébolyultan kalimpál. Egyik sem ütközik bele semmibe.

Nem tudja megmozdítani a lábát. Nem tud berohanni a házba. Valami megérintette a vállát, és nem tudja, mi volt az.

A madarak már nem hangosak és édesek. Pontosan annak hangzanak, aminek Tom szánta őket.

Riasztónak.

– *Ki van ott?*

Fél, hogy valaki válaszolni fog. Nem akarja, hogy választ kapjon.

Úgy dönt, felsikolt. Az egyik lakótársa majd kijön érte. Visszahúzza a Földre. Ám amikor lép egyet, levél morzsolódik össze a cipője alatt. Tébolyultan próbál visszaemlékezni az első alkalomra, amikor megérkezett a házhoz, és szemügyre vette azt a kocsija ablakából. Volt itt egy fa? Itt, a bejáratnál?

Volt?

Talán csak egy lehulló levél súrolta az előbb.

Olyan könnyű lenne megbizonyosodni róla. Ha csak egy pillanatra kinyithatná a szemét, azonnal tudná, hogy egyedül van-e vagy sem. Látná, hogy csak egy falevél ért hozzá. Semmi más.

De nem teheti.

Remegve a háznak veti a hátát, és lassan a bejárati ajtó felé araszol a fal mentén. A legapróbb zajok hallatán is jobbra-balra kapkodja a fejét. Egy madár fenn, az égben. Falevelek susogása az utca túloldaláról. Egy kis, meleg széllökés. Végre megérzi a kezével a téglákat, és izzadva odasiet az ajtóhoz.

– Jesszus – mondja Felix. – Gondolod, tényleg csak egy levél volt?

Cheryl hallgat. Malorie beljebb hajol a folyosóról.

– Igen – válaszolja hirtelen Cheryl. – Az lehetett. Most, hogy visszagondolok, pontosan az lehetett.

Malorie visszalép a hálószobájába, és leül az ágyra.

Felix története a kútról és a kinti zajokról. Victor megugatja a letakart ablakokat. Cheryl és a madarak.

Lehetséges, mereng Malorie, hogy a kinti világ, és mindaz, ami elől itt rejtőznek, egyre közelebb kerül hozzájuk?

harmincegy

Malorie úgy érzi, Gary érkezése óta teljesen megváltozott a ház. Megosztottá vált. Kis változás ez, de a jelenlegi körülmények közt minden változás jelentős.

És Don aggasztja a leginkább.

Amikor Tom, Jules és Felix a nappaliban beszélgetnek, Don általában az étkezőben ül Garyvel. Nagyon felkeltette az érdeklődését az az ember, aki letépte a sötétítőket, és kinyitotta az ajtókat. Ahogy Malorie a konyhában mossa a ruhákat, félig elhasználva közben az utolsó előtti adag mosószert, egyszerre két beszélgetést is hallgat. Amíg Tom és Jules hosszú ujjú ingekből készítenek kutyapórázokat, addig Gary Frank gondolkodásmódját magyarázza Donnak. Mindig

Frank gondolkodásmódjáról van szó. Arról sohasem, hogy maga Gary mit gondol.

– Nem hiszem, hogy arról lenne szó, hogy az egyik ember jobban felkészült, mint a másik – veti fel Gary. – Inkább olyan ez, mint egy 3D-s film. A közönség először azt hiszi, hogy a tárgyak tényleg feléjük repülnek, és védekezésképp feltartják a kezüket. De az intelligensebbek, akik tisztában vannak a környezetükkel, végig tudják, hogy biztonságban vannak.

Don viszonya Garyhez száznyolcvan fokos fordulatot vett. Malorie úgy hiszi, tanúja volt ennek a változásnak.

Hé, nem hiszem, hogy az az elmélet bármivel rosszabb, mint a miénk, mondta neki egyszer Don.

– Nehéz ügy – nyilatkozik most –, mert már nem kapunk új híreket.

– Pontosan.

Igen, Don, aki Gary beengedése ellen szavazott, most az egyetlen lakótárs, aki egész nap ott ül mellette, és beszél. És beszél. És beszél.

Szkeptikus, gondolja Malorie. *Mert ilyen a természete. És kellett neki valaki, aki megérti ezt. Csak ez számít. Ő más, mint te, hát nem érted?*

Ám ezek a gondolatok sehogy sem akarnak gyökeret ereszteni. Akárhonnan nézi, Gary és Don hisztériáról beszélnek, meg arról, hogy a lények nem árthatnak olyasvalakinek, aki felkészült a látványukra. Malorie tudja, hogy Don már régóta sokkal jobban fél az emberektől, mint a lényektől. De azért becsukja a szemét, amikor kinyílik a bejárati ajtó, és nem néz ki az ablakon. Sosem *tette fel* az életét arra a gondolatra, hogy a lények nem képesek bántani minket. Lehetséges, hogy olyasvalaki, mint Gary végül ráveszi erre?

Beszélni akar Tommal. Félre akarja vonni, és meg akarja kérni őt, hogy vessen véget ennek. Vagy legalább beszéljen velük. Talán az ő szavai jó irányba befolyásolnák a beszélgetésüket. Talán azoktól biztonságosabbá válna.

Igen, beszélnie kell Tommal Donról.

Megosztottság.

Zaklatottan átvág a konyhán, és belép a nappaliba. Tom és Felix egy padlón kiterített térképet tanulmányoznak. Távolságokat méricskélnek a térkép által használt arányok alapján. Jules parancsokat tanít a kutyáknak.

Állj. Indulj.

– Le kell mérnünk, hogy milyen a *te* egy átlagos lépésed – mondja Felix.

– Ti meg mit terveztek? – kérdezi Malorie.

Tom felé fordul.

– Távolságokat. Hogy hány lépéssel teszek meg egy kilométert.

Felix egy mérőszalaggal matat Tom lábánál.

– Ha séta közben zenét hallgatok – folytatja Tom –, akkor lépkedhetek annak ritmusára. Így az itt mért lépéseim közel lesznek azokhoz, amiket majd odakint teszek.

– Akár a táncban – jegyzi meg Felix.

Malorie Olympiára néz, aki a konyhában mosogat. Malorie csatlakozik hozzá, és folytatja a ruhák tisztítását. A négy hónapi bezártság alatt

Olympia ragyogása kissé megfakult. A bőre sápadt, a szeme mélyebben ül.

– Aggódsz? – kérdezi hirtelen.

– Miért?

– Hogy túléljük-e.

– Mit?

– A szülést.

Malorie szeretné megnyugtatni, hogy minden rendben lesz, de nehezen találja a szavakat. Don jár a fejében.

– Mindig is akartam gyereket – meséli Olympia. – Olyan izgatott voltam, amikor megtudtam, hogy terhes vagyok. Úgy éreztem, kiteljesedett az életem, érted?

Malorie éppenséggel másképp érzett, de mégis azt válaszolja, hogy igen, érti.

– Jaj, Malorie, ki fog segédkezni a szülésünknél?

Malorie nem tudja.

– A lakótársaink. Nem látom be, miért ne…

– De Tom még sosem csinált ilyet!

– Nem. De apa volt.

Olympia a vödörben elmerült kezét bámulja.

– Megmondom, mi lesz – mondja Malorie tréfálkozva. – Majd mi segédkezünk egymás szülésénél.

– Egymás szülésénél! – ismétli Olympia, és végre elmosolyodik. – Malorie, lehetetlen egy alak vagy!

Gary lép be a konyhába. Vesz egy pohár vizet a pulton álló vödörből. Aztán még egyet. Malorie tudja, hogy Donnak viszi. Ahogy Gary távozik, hirtelen zene csendül fel a nappaliból. Malorie előrehajol, hogy belásson a helyiségbe. Tom feltartja a kis elemes rádiót. George egyik kazettája szól belőle. Felix négykézláb méregeti Tom lépéseit, ahogy a férfi a dal ritmusára sétál a szobában.

– Mit csinálnak? – kérdezi Olympia.

– Azt hiszem, hogy el akarnak menni valahova – válaszolja Malorie. – Azon dolgoznak, hogy minél zökkenőmentesebben tudjanak haladni odakint.

Malorie csendben az étkező ajtajába áll. Bekukucskálva látja, ahogy Don és Gary neki háttal ülve, halkan beszélgetnek.

Ismét átvág a konyhán. Amikor a nappaliba ér, Tom éppen mosolyog. Mindkét kezében egy pórázt tart, a huskyk a farkukat csóválva játszanak velük.

Malorie képtelen elűzni a fejéből a kontrasztot a nappaliban zajló, élettel teli, haladó szellemiségű események és az étkezőbeli, suttogó összeesküvés-hangulat között.

Újra mosogatni kezd a konyhában. Olympia beszél hozzá, de Malorie gondolatai máshol járnak. Ha kicsit előrehajol, látja Gary vállát. Előtte, a falnak támasztva pihen az egyetlen dolog, amelyet magával hozott a külvilágból.

Az aktatáskája.

Megmutatta nekik a tartalmát, miután beengedték. Don kérte meg rá. Malorie azon gondolkodik, elég alaposan megnézte-e. Megnézte-e bárki a többiek közül elég alaposan?

– És állj! – mondja Tom. Malorie odanéz, és a konyhaajtóban látja a férfit és a kutyákat. Mindkét husky leül. Tom nyers hússal jutalmazza őket.

Malorie tovább mosogat. Az aktatáska jár a fejében.

harminckettő

Tudta, hogy eljön ez a nap. Hogyne tudta volna? Minden jel erre utalt, amióta Tom és Jules visszatértek a kutyákkal. Napi tíz-tizenkét órában képezték őket. Először a házban, aztán az udvaron. Vakvezető kutyák. Odakint, a dobozban lévő madarak riasztóként működtek. Ahogy Tom előre megmondta. A madarak turbékoltak, amikor Gary megérkezett. Énekeltek, amikor Cheryl etette őket. Így aztán csak idő kérdése volt, hogy Tom bejelentse, a vakvezető kutyákkal ismét kimerészkedik az új világba.

De ezúttal még rosszabb lesz. Mert ezúttal messzebbre megy.

Amikor egy tömböt jártak be, két napig voltak távol. Mikor látjuk őket újra, ha elmennek öt kilométer távolságra?

Öt kilométer. Ennyire van innen Tom háza. És Tom oda akar menni.

– Az az egyetlen hely, amivel kapcsolatban teljesen biztos lehetek – magyarázta. – Sokféle készletem van ott, amire szükségünk lehet. Sebtapaszok. Hintőpor. Aszpirin. Kötszerek.

Malorie kicsit fellelkesült a gyógyszerek említésére. De Tom túl sokáig akar odakint lenni ahhoz, hogy támogassa az ötletét.

– Ne aggódj – mondta neki Felix aznap éjjel. – Alaposan megterveztünk mindent. Tom és Jules egy dal ritmusára fognak sétálni. Egyetlen daléra. A címe *Halfway to Paradise,* egy Tony Light nevű fickó énekli. Magukkal viszik a rádiót, és újra meg újra lejátsszák, miközben követik a kijelölt útvonalat. Tudjuk, hogy pontosan hány lépést kell megtenniük az adott irányokban, végig, a teljes távon.

– Szóval az a tervetek, hogy odatáncoltok? – kérdezte Gary. – Milyen bájos.

– Nem táncolunk – csattant fel Tom agresszíven. – Sétálunk, hogy segítséget szerezzünk.

– Tom, gyakorolhatsz, amennyit akarsz, de ha a lépéseitek csak pár centivel lesznek hosszabbak odakint, máris letértek az útról – jegyezte meg Cheryl. – Eltévedtek. És akkor hogy a picsába fogtok visszatalálni? Nem fog sikerülni.

– De igen – vetette ellen Tom.

– És nem leszünk tehetetlenek akkor sem, ha eltévednénk – tette hozzá Jules. – Szükségünk van azokra a készletekre. Te ezt mindenkinél jobban tudod, Cheryl. Az utolsó leltárt te csináltad.

Igen, ez a nap vészesen közelgett. De attól Malorie-nak még egyáltalán nem tetszik.

– Tom – húzta félre a férfit reggel, közvetlenül azelőtt, hogy Julesszal útra keltek. – Nem igazán hiszem, hogy ez a ház túléli, ha nem térsz vissza.

– Visszatérünk.

– Tudom, hogy hiszel benne, hogy így lesz – mondta Malorie. – De szerintem nem vagy tisztában vele, mekkora szüksége van rád ennek a háznak.

– Malorie, a háznak mindnyájunkra szüksége van – válaszolta Tom, miközben Jules szólt neki, hogy indulhatnak.

– Tom…

– Ne izgasd fel magad, mint a múltkor. Inkább gondolj arra, hogy legutóbb is visszatértünk. Most is így lesz. És ezúttal viselkedj vezetőként, Malorie. Segíts nekik, ha félnek.

– Tom.

– Szükséged van a gyógyszerre, Malorie. A sterilizációhoz. Nemsokára megszülsz.

Nyilvánvalóvá vált, hogy Tomnak küldetése van, és felkészült rá, hogy a házbeli életkörülmények javítása érdekében újra és újra kockára tegye az életét.

Legutóbb gyerekcipőkkel jöttek vissza, emlékeztette magát.

És most is erre emlékezteti magát. Most, hogy Tom és Jules elmentek egy öt kilométeres útra a világ valaha volt legveszélyesebb környezetében.

Ma reggel távoztak. Felix még egyszer átnézte velük a térképet. Gary bátorította őket. [1]

Olympiától kaptak egy Petoskey követ__ azzal, hogy neki mindig szerencsét hozott. Malorie azonban egy szót sem szólt. Ahogy a bejárati ajtó másodszor is kizárta Tomot, nem mondott neki semmit. Nem ölelte meg. Nem köszönt el tőle.

Ezt most, mindössze néhány órával a távozásuk után, már bánja.

De az a pár szó, amelyet Tom mondott neki, mielőtt elment, megtette a hatását. A háznak szüksége van egy vezető elmére az ő hiányában. Valakire, aki a rengeteg aggodalom, a sok-sok jól megalapozott félelem közepette is képes nyugodt maradni.

Nem lesz könnyű dolga. A lakótársak nincsenek túl optimista hangulatban.

Cheryl megjegyzi, hogy egy lénnyel való találkozás valószínűsége nyilvánvalóan sokkal nagyobb egy öt kilométeres úton, mint egy két-blokknyi körsétán. Mindenkit emlékeztet rá, hogy fogalmuk sincs, milyen hatással vannak a lények az állatokra. Mi lesz Tommal és Julesszal, ha ezúttal a huskyk látnak meg valamit? Megeszik őket a kutyák? Vagy valami még rosszabb történik?

Nem Cheryl az egyetlen, aki komor lehetőségeket mérlegel.

Don azt javasolja, hogy készüljön fel egy második csapat is, arra az esetre, ha Tom és Jules nem térnének vissza. *Ételre van szükségünk,* mondja. *Akár visszatérnek, akár nem.*

Olympia azt mondja, fáj a feje. Szerinte ez azt jelenti, hogy nagy vihar közeleg. Márpedig a vihar felrúghatja Felix méréseit, ha Tomnak és Julesnak fedezéket kell keresnie.

Cheryl egyetért.

Don a pincébe megy, hogy „saját kezűleg” végezzen leltárt, és végiggondolja, mire van pontosan szükségük, és hol szerezhetnék meg.

Olympia villámlásról és szabad ég alatt kószálásról elmélkedik.

Cheryl Felixszel vitatkozik a térképről. Szerinte a térképek már nem jók semmire.

Don az alvóhelyekről beszél.

Olympia egy tornádóról mesél, amelyet gyerekkorában látott.

Cheryl és Felix vitája fokozatosan felforrósodik.

Olympián lassan úrrá lesz a hisztéria.

Don kezd bedühödni.

Amikor Malorie-nak elege lesz a növekvő pánikból, végre megszólal.

– Elég, figyeljetek rám! Van mit csinálnunk, itt, ebben a házban. Vacsorát kell készítenünk. A szaros vödröt egész nap nem vitte ki senki. A pincében jobban el lehetne rendezni a dolgokat, mint ahogy most vannak. Felix, te és én átnézhetnénk az udvart szerszámok után, hátha eddig

elkerülte a figyelmünket valami. Valami, amit használhatnánk. Cheryl, meg kellene etetned a madarakat. Gary, Don, próbáljatok telefonálni. Hívjatok fel minden elképzelhető számkombinációt. Ki tudja, kit sikerülhet elérni. Olympia, nagy segítség lenne, ha kimosnád az ágyneműket. Egy hete csináltuk utoljára, de amilyen keveset mi magunk mosakszunk, épp az olyan apró dolgok teszik elviselhetőbbé a helyzetet, mint a tiszta lepedők.

A lakótársak úgy néznek Malorie-ra, akár egy idegenre. Egy pillanatig szégyelli magát, amiért a sarkára állt. De aztán kiderül, hogy jól tette.

Gary némán a telefonhoz sétál. Cheryl a pince felé indul.

Nemsokára megszülsz, figyelmeztette Tom, mielőtt távozott.

Ez jár a fejében, ahogy a lakótársak nekilátnak a tennivalóiknak, Malorie és Felix pedig mennek a szemfedőjükért. Meg az, hogy mi mindennel térhet majd vissza Tom és Jules. Vajon

hozhatnak valamit, bármit, ami jobb életet biztosíthat a gyereke számára?

Malorie reméli, és felköti magára a szemfedőt.

harminchárom

A folyó négyfelé ágazik majd, mondta az öregember. *Neked jobbról a második ág kell. Úgyhogy nem tapadhatsz csak úgy hozzá a jobb oldali parthoz, mert nem ilyen egyszerű a dolog. Kénytelen leszel kinyitni a szemed.*

Malorie evez.

És hogy honnan fogod tudni, mikor jön el ennek az ideje?, folytatta az öregember. *Onnan, hogy hallani fogsz egy felvételt. Egy hangot. Nem üldögélhetünk egész nap a folyó mellett. Túl veszélyes. Ezért van ott egy hangszórónk. A felvétel folyamatosan ismétlődik. Meg fogod hallani, mert elég hangos. És tiszta. És amikor meghallod, akkor ki kell nyitnod a szemed.*

A fájdalom hullámokban ostromolja a vállát. Amikor hallják a nyögéseit, a gyerekek felajánlják, hogy segítenek.

A gyerekekkel töltött első évében folyton Tom hangját hallotta. Számtalan ötlete maradt megvalósítatlan. Malorie-nak rengeteg ideje volt, így sokukat kipróbálta.

Be kellene mikrofonoznunk az udvart, mondta egyszer Tom.

Az ötlet lényege az volt, hogy a madaras riasztórendszert erősítőkkel fejlesszék fel. És a két csecsemővel egyedül maradt Malorie-nak kellettek azok a mikrofonok.

De hogyan szerezze meg őket? Hogyan szerezzen mikrofonokat, erősítőket, kábeleket?

Elautózhatnánk valahová, mondta egyszer Tom.

Ez őrültség, válaszolta Don.

Nem, nem az. Lassan vezetnénk. Az utcák üresek. Mi a legrosszabb, amit történhet?

Malorie-nak evezés közben eszébe jut az a meghatározó pillanat, amikor meglátta a többiek

arcát a fürdőszoba tükrében. Olympiáét. Tomét. Shannonét. Mind kérlelték őt, hogy hagyja el a házat, hogy tegyen valamit a gyerekek biztonsága érdekében. Tudta, hogy neki kell vállalnia a kockázatot, Tom és Jules már nem voltak ott, hogy megtegyék helyette.

Tom hangja. Mindig Tom hangja. A fejében. A szobában. A tükörben.

Szerelj lökhárítókat Cheryl Wagoneere köré. Fesd feketére az ablakokat. Ne aggódj amiatt, hogy nekimész-e valaminek. Csak menj. Vezess óránként nyolc-tíz kilométeres sebességgel. Most már kisbabák vannak veled a házban, Malorie. Tudnod kell, hogy van-e valami odakint. Van-e valami a közelben. A mikrofonokkal tudni fogod.

Kiment a konyhába, ahol a térképet tanulmányozta, amellyel Felix, Jules és Tom az utóbbi házához vezető utat tervezte meg. Még mindig rajta voltak a jegyzeteik. Felix számításai. Malorie is elvégezte a sajátjait.

Kellett neki Tom továbbfejlesztett riasztórendszere. Szüksége volt rá. De újonnan jött

elszántsága ellenére még mindig nem tudta, hová menjen.

Később, aznap este, amíg a kisbabák aludtak, leült a konyhaasztalhoz, és próbálta felidézni azt, amikor először idejött. Alig egy éve történt. Akkoriban a hirdetésben talált cím járt a fejében. De mi minden mellett jött el útközben?

Igyekezett visszaemlékezni.

Volt egy mosoda.

Helyes. És még?

A kirakatok üresen álltak. Úgy nézett ki az egész, mint egy kísértetváros, és aggódtál, hogy a hirdetést feladó emberek talán már nincsenek is itt. Felmerült benned, hogy vagy megőrültek, vagy bepakoltak a kocsijukba, és elmentek jó messzire.

Jól van. És még?

Egy pékség.

Jó. És még?

És még?

Igen.

Egy bár.

Jó. Mi állt a hirdetményén?

Nem tudom. Nevetséges kérdés!

Nem emlékszel arra a szomorúságra, amikor megláttad a nevet? Milyen nevet?

A zenekar nevét?

A zenekarét?

Láttad egy zenekar nevét, amelynek két héttel azelőtt kellett volna fellépnie. Mi volt az?

Sosem fog eszembe jutni.

Jó, de az érzésre emlékszel?

Nem.

De igen. Emlékezz, mit éreztél.

Szomorú voltam. Féltem.

Mit csináltak odabent az emberek?

Mi?

A bárban. Mit csináltak?

Nem tudom. Ittak. Ettek.

Igen. És még?

Táncoltak?

Táncoltak.

Igen.

És?

És mi?

Hogyan táncoltak?

Nem tudom.

Mire táncoltak?

Zenére. A zenekar zenéjére táncoltak.

Malorie a homlokához kapott, és elmosolyodott.

Hát persze. A zenekar zenéjére táncoltak.

És a zenekarnak mikrofonokra volt szüksége. Erősítőkre volt szüksége.

Tom ötletei szellemekként kóvályogtak a házban.

Ahogyan mi csináltuk, mondaná Tom. *Mint amikor Jules és én tettünk egy kört a környező házak körül. Akkoriban te nem vehettél részt ilyen tevékenységekben, Malorie, de most már megteheted. Jules és én összeszedtünk két kutyát, és arra használtuk őket, hogy elvezessenek minket a házamhoz. Gondolj bele, Malorie. Ez mind szép sorban történt, az egyik lépés tette lehetővé a másikat. Mert nem maradtunk nyugton. Mert*

kockázatot vállaltunk. És most neked is ezt kell tenned. Fesd feketére a szélvédőt.

Don nevetett, amikor Tom felvetette a vakon vezetést.

Malorie mégis pontosan ezt tette.

Victor a segítségére lehetne. Jules korábban nem engedte, hogy ilyesmire használják. De Malorie-nak most már két újszülöttről kellett gondoskodnia. A szabályok megváltoztak. A teste még mindig sajgott a szüléstől. A hátizmai még mindig feszültek voltak. Ha hirtelen mozdult meg, olyan érzése támadt, mintha a lágyéka szét akarna szakadni. Könnyen kifulladt. Sosem jutott hozzá az újdonsült anya jól megérdemelt pihenéséhez.

Victor, gondolta akkor, *majd megvéd.*

A pincében tárolt festékkel feketére mázolta a kocsi ablakait. Az üveg belsejére zoknikat és pulóvereket tapasztott. A garázsban talált faragasztóval és a pincéből hozott ragasztósza-laggal takarókat és matracokat illesztett a lökhárítókhoz. Mindezt az utcán csinálta végig.

Szemfedőben. Elviselve közben egy újdonsült anya fájdalmait, és büntetve teste minden egyes mozdulatáért.

El kell hagynia a gyerekeket. Egyedül kell mennie.

Négyszáz métert fog vezetni az egykori érkezésével ellenkező irányban. Utána balra fordul, és megy hat és fél kilométert. Aztán jobbra, és még négyet. Ott kell megtalálnia a bárt. Visz magával ételt Victornak. Amikor eljön az ideje, a kutya majd visszavezeti őt az autóhoz, vissza az ételhez.

Az óránként nyolc-tíz kilométeres sebesség jól hangzott. Biztonságosnak.

De amikor először megpróbálkozott vele, rájött, milyen nehéz dolga lesz.

A vakon vezetés minden elővigyázatossága ellenére is borzalmas élmény volt. A Wagoneer brutálisan rázkódott, ahogy áthajtott valamiken, amiket sosem lesz képes beazonosítani. Hússzor ment neki a járdaszegélynek. Kétszer villanyoszlopokba hajtott bele. Egyszer egy parkoló

autóba. Végig színtiszta, rettenetes feszültséget érzett. A kerékfordulat-számláló minden kattanásakor ütközésre, sérülésre számított. Tragédiára. Mire hazaért, teljesen készen voltak az idegei. Nem ért el semmit, és kételkedett benne, hogy meg meri-e majd próbálni újra.

De megpróbálta. És a kilencedik alkalommal rátalált a keresett helyre az addigra alaposan megrongálódott Wagoneerrel.

A mosodát hetedszerre találta meg. Mivel emlékezett rá az első idevezető útjáról, volt bátorsága hozzá, hogy újra és újra próbálkozzon. Szemfedőben, félelemmel eltelve lépett be egy csizmaboltba, egy kávézóba, egy fagyizóba és egy színházba. Cipőjét egy irodai előcsarnok márványpadlóján hallotta visszhangozni. Lelökött a polcról egy sor üdvözlőkártyát. És még mindig nem találta meg a bárt. Aztán a kilencedik délutánon belépett egy nyitott faajtón, és rögtön tudta, hogy megérkezett.

Sosem örült még ennyire a megsavanyodott gyümölcs, az áporodott füst és sör szagának. Letérdelt, és átölelte Victor nyakát.

– Megtaláltuk!

A teste sajgott. Az agya zúgott. A nyelve kiszáradt. A hasát olyannak képzelte el, mint egy leeresztett lufit.

De megérkezett.

Sokáig keresgélte a bárpultot. Székekbe ütközött, beleverte a könyökét egy oszlopba. Egyszer elbotlott, de egy asztal megmentette az eleséstől. Sokáig próbálta az ujjaival felfedezni a környezetét. Vajon ez itt a konyha? Vajon ezt itt italkeverésre használták? Victor megrántotta a pórázt, mire Malorie megfordult, és a hasával valami keménybe ütközött. A pult. Hozzákötözte Victort valamihez, ami talán egy acélszék lehet-ett, majd beállt a pult mögé, és végigtapogatta az üvegeket. Minden mozdulata arra emlékeztette, hogy nemrég szült. Egyik palackot a másik után emelte az orrához. Whisky. Valami barackos. Valami citromos. Vodka. Gin. És végre rum.

Ezzel próbálták egyszer feldobni az éjszakát a lakótársai, aznap, amikor Olympia megérkezett.

Jó érzés volt a kezében tartani. Mintha ezer évet várt volna rá.

Megkerülte a bárpultot, megkereste a széket, majd leült rá, és inni kezdte a rumot.

Az alkohol szétáradt benne. Egy pillanatra még a fájdalmait is eltompította.

Tudta, hogy ebben az ő kis saját sötétségében akár egy lény is ülhetne ott mellette. Talán tele van velük a hely. Hárman ülnek minden asztalnál, és némán figyelik őt. Nézik a megtört, szemfedős nőt és a vakvezető kutyáját. De ott és akkor ez egyszerűen nem érdekelte.

– Victor – szólalt meg –, kérsz egy kicsit? Iszol belőle?

Istenem, milyen jó érzés volt.

Újra meghúzta az üveget, és felidézte, milyen csodálatos tudott is lenni egy bár délutánonként Felejtsd el a gyerekeket, felejtsd el a házat, felejts el mindent.

– Victor, ez tényleg nagyon finom.

De már érezte, hogy a kutya figyelmét lekötötte valami. Rángatta a székhez kötözött pórázát.

Malorie ivott még néhány kortyot. És akkor Victor felnyüszített.

– Mi az, Victor?

A kutya most már egyre erősebben rángatta a pórázt. Nyüszített, nem pedig morgott. Malorie hallgatta. Victor túlságosan idegesnek tűnt. Malorie felállt, eloldotta a pórázát, és hagyta, hogy mutassa neki az utat.

– Hová megyünk, Victor?

Tudta, hogy a bejárati ajtóhoz húzza vissza, amelyen bejöttek. Útközben asztaloknak ütköztek neki. Victor lábai megcsusszantak a padlón, Malorie pedig beverte a sípcsontját egy székbe.

A szag itt erősebb volt. A bár szaga. És valami másé.

– Victor?

Megálltak. Aztán a kutya kaparni kezdett valamit a padlón.

Egy egér, gondolta Malorie. *Biztos egy csomó van idebent.*

Körben végighúzta a padlón a cipőjét, amíg neki nem ütközött valami kicsinek és keménynek. Félrehúzta Victort, és óvatosan megtapogatta a padlót.

A babákra gondolt, és hogy meghalnának nélküle.

– Mi az, Victor?

Valamilyen gyűrűt talált. Mintha acél lett volna. Egy kis kötél lógott rajta. Ahogy vakon vizsgálgatta, Malorie végül rájött, mi az. Felállt.

– Egy pinceajtó, Victor.

A kutya erősen lihegett.

– Hagyjuk a fenébe. Össze kell szednünk pár dolgot.

De Victor megint a pórázát rángatta.

Lehet, hogy emberek vannak odalent, gondolta Malorie. *Rejtőzködnek. A pincében élnek. Emberek, akik segíthetnének felnevelni a kisbabákat.*

– Hahó! – kiáltott le, ám nem kapott választ.

Izzadság csöppent le a szemfedője alól. Victor karmai a fát kaparták. Ahogy Malorie lehajolt, és felhúzta a pinceajtót, úgy érezte, mintha ketté akarna törni a teste.

A felszabaduló szag fullasztó volt, és Malorie rögtön érezte visszajönni a rumot, majd ott helyben el is hányta magát.

– Victor – mondta öklendezve. – Valami rohad odalent. *Valami*...

És akkor megtapasztalta az igazi, sokkoló félelmet. Nem azt, amelyet egy befeketített ablakú autót vezető nő érez, hanem azt a fajtát, ami egy szemfedős embert kerít hatalmába, amikor hirtelen ráébred, hogy valaki más is van vele a helyiségben.

Az ajtó felé kapott, attól tartva, hogy belezuhan a pincébe, és találkozik odalent valamivel, bármi legyen is az. A bűz nem romlott ételtől származott. Nem állott piától.

– Victor!

A kutya csak rángatta őt, mindenképpen el akarta érni a szag forrását.

– Victor! *Gyere már!*

De Victor nem adta fel.

Ilyen egy sír szaga. Ilyen a halál szaga.

Malorie gyorsan, nagy fájdalmak közepette kihúzta Victort a szobából, vissza a bárba, és keresett egy oszlopot. Talált egy fából készültet. Odakötözte hozzá a pórázt, majd letérdelt a kutyához, kezébe vette a pofáját, és könyörgött neki, hogy nyugodjon meg.

– Vissza kell mennünk a babákhoz – mondta neki. – Le *kell* higgadnod.

De maga Malorie is nyugtatásra szorult volna.

Sosem tudtuk meg, milyen hatással vannak a lények az állatokra. Sosem derült ki.

Vakon visszafordult a pincébe vezető folyosó felé.

– Victor. – Könnyek szöktek a szemébe. – Mit láttál odalent?

A kutya mozdulatlanul állt. Erősen lihegett. Túl erősen.

– Victor?

Felállt, és ellépett a közeléből.

– Victor. Csak idejövök. Keresek pár mikrofont.

Egy része haldoklani kezdett. Úgy érezte, mintha ő lenne az, aki megőrül. Jules jutott eszébe. Jules, aki jobban szerette ezt a kutyát, mint saját magát.

Ez a kutya volt az utolsó kapcsolata a lakótársaival.

Megkínzott morgás szökött ki Victorból. Malorie sosem hallott ilyen hangot tőle. Vagy bármilyen kutyától a Földön.

– Victor. Sajnálom, hogy idejöttünk. Annyira sajnálom.

A kutya brutális erővel mozdult meg, és Malorie biztos volt benne, hogy elszabadult. A faoszlop meghasadt.

Victor ugatott.

Malorie nekihátrált valamilyen emelvénynek a megfáradt térde mögött.

– Victor, ne! *Kérlek!* Annyira sajnálom!

A kutya valósággal dobálta magát, és nekiütődött egy asztalnak.

– Istenem! VICTOR! *Ne* morogj már! *Elég! Kérlek!*

De Victor nem tudta abbahagyni.

Malorie kitapogatta maga mögött az emelvényt. Felmászott rá, de nem mert hátat fordítani annak, amit Victor meglátott. Összekuporodva és reszketve hallgatta a kutya megtébolyodását. A vizelését. A fogai csattanását, ahogy az üres levegőbe kap.

Malorie felsikoltott. Ösztönösen valami fegyvert keresett, és a keze ügyébe akadt egy kis acélrúd.

Lassan felállt, közben végigtapogatta az acélt.

Victor a levegőt harapdálta. Ismét csattant az állkapcsa. Mintha törnének a fogai.

Az acélrúd tetején Malorie kis, körkörös, hosszúkás tárgyat tapintott ki. A végén mintha valamilyen acélháló lett volna.

Izgatottan kapkodott levegő után.

A színpadon állt, és épp azt tartotta a kezében, amiért idejöttek. Egy mikrofont.

Hallotta elreccsenni Victor csontját. Hallotta szakadni a bundáját és a húsát.

– *Victor!*

Zsebre vágta a mikrofont, és térdre hullott.

Meg kell ölnöm, gondolta.

De képtelen volt megtenni.

Tébolyultan kutatta át a színpadot. Mögötte Victor mintha a saját lábát marcangolta volna.

A tested megtört. Victor haldoklik. De otthon két kisbaba fekszik a dobozában. Szükségük van rád, Malorie. Szükségük van rád szükségük van rád szükségük van rád.

Könnyek itatták át a szemfedőt, és csöpögtek ki belőle. Összefüggéstelenül, kapkodva lélegzett. Térden állva követett egy kábelt egy kis, négyszögletű tárgyhoz a színpad végén. Talált még három zsinórt, azok még három mikrofonhoz vezettek.

Victor olyan hangokat adott ki, amilyeneket egyetlen kutyának sem lenne szabad. Szinte már emberinek tűnt a kétségbeesése. Malorie összegyűjtött mindent, amit tudott.

Kicsi, kézben hordozható erősítőket. Mikrofonokat. Zsinórokat. Állványt.

– Sajnálom, Victor. Annyira sajnálom, Victor! Sajnálom!

Amikor felállt, azt hitte, a teste feladja. Úgy érezte, ha egy picivel kevesebb ereje lenne, itt helyben összeesne, és többet nem is kelne föl. De sikerült feltápászkodnia. Ahogy Victor tovább küszködött, Malorie hátát a falnak vetve igyekezett kijutni. Végre lelépett a színpadról.

Victor látott valamit. Hol lehetett az most?

Képtelen volt visszatartani a könnyeket, de közben egy erősebb érzés tartotta a markában: egyfajta csodálatos nyugalom. Az anyaság. Mintha saját maga számára is idegen lenne, és csak a babák kedvéért létezne.

Átvágott a báron, és közben annyira közel került Victorhoz, hogy a kutya egy része nekidörzsölődött a lábának. Az oldala? Az orra? Vajon így búcsúzott tőle? Vagy csak a nyelvét nyújtotta ki?

Folytatta az útját, és végül visszajutott oda, ahonnan bejöttek. A nyitott pinceajtó a közelben volt. De nem tudta, pontosan hol.

– HAGYJ BÉKÉN! HAGYJ ENGEM BÉKÉN!

Ahogy a felszerelést cipelte, egyszer csak eltűnt a talaj Malorie lába alól.

Elvesztette az egyensúlyát.

Majdnem elesett.

De még időben kiegyenesedett.

Ahogy sikoltva kimenekült a bárból, a hangja teljesen idegen volt a számára.

A nap égette a bőrét.

A lehető leggyorsabban igyekezett a kocsi felé.

Gondolatai kaotikusak voltak. Minden túl gyorsan történt. Lecsúszott a lába a betonjárdáról, és nekiment az autónak. Őrült gyorsasággal pakolta be a felszereléseket a kocsiba. Amikor végre beült a volán mögé, elsírta magát.

Ez a kegyetlenség. Ez a világ. Victor.

A kulcs az indítóban volt, és már nyúlt érte, hogy elfordítsa.

Aztán mozdulatlanná dermedt. Izzadságtól csatakos fekete haja a szemfedőjére lógott.

Mekkora volt az esélye annak, hogy valami bejutott a kocsiba? Mekkora volt az esélye annak, hogy valami itt ül mellette az anyósülésen?

Ha most itt van vele valami, akkor azt egyenesen elviszi a gyerekeihez.

Ahhoz, hogy hazajuss, mondta magában (még a képzeletbeli hangja is megremegett; még a képzeletbeli hangjában is sírás bujkált), *mindenképpen figyelned kell a kerékfordulat-számlálót.*

Vakon hadonászni kezdett maga körül a kocsiban, a karja vadul nekicsapódott a műszerfalnak, a tetőnek, az ablakoknak.

Letépte magáról a szemfedőt.

Csak a fekete szélvédőt látta. Egyedül volt.

A kerékfordulat-számlálóval visszavezetett négy kilométert, aztán hat és felet Schillinghamig, majd négyszáz métert hazáig, beleütközve közben minden padkába és útjelző táblába.

Óránként mindössze nyolc kilométeres sebességgel haladt. Egy örökkévalóságnak tűnt.

Leparkolt, és összeszedte a zsákmányát. Bent, miután bezárta maga mögött az ajtót, kinyitotta a szemét, és berohant a gyerekei szobájába.

Ébren voltak. Kivörösödött arccal sírtak. Éheztek.

Sokkal később reszketve feküdt a nyirkos konyhapadlón. A melléje pakolt mikrofonokat és erősítőket bámulta, és közben azok a hangok jártak a fejében, amelyeket Victor adott ki magából.

A kutyák nem immúnisak. A kutyák megőrülhetnek. A kutyák nem immúnisak.

És valahányszor azt hitte, hogy abbahagyja végre a sírást, újra folyni kezdtek a könnyei.

harmincnégy

Malorie az emeleti fürdőszobában van. Későre jár, a ház csendes. A többiek alszanak.

Malorie-nak Gary aktatáskája jár a fejében.

Tom arra biztatta, hogy a távollétében viselkedjen vezetőként. De az az aktatáska zavarja őt. Mint Don hirtelen támadt érdeklődése Gary iránt. Mint minden, amit Gary a maga pompázatos, művi módján mond.

Csúnya dolog szaglászni. Amikor emberek arra kényszerülnek, hogy együtt legyenek, a magánélet értéke felbecsülhetetlenné válik. De hát nem ez a kötelessége? Nem az a dolga, hogy Tom távollétében megbizonyosodjon megérzései helyességéről?

Malorie a folyosó felé fülel. A házban semmi mozgás. Kilép a fürdőből, Cheryl szobájában látja a nő alvó alakját. Bekukkant Olympiához is, hallja halk horkolását. Malorie csendben, kezével a korláton megy le a lépcsőn.

A konyhába érve felkapcsolja a tűzhely fölötti lámpát. Fénye tompa és lágyan duruzsol. De ennyi is elég. A nappaliba lépve találkozik a tekintete Victoréval. Felix a kanapén alszik. Tom helye a padlón üres.

Átvág a konyhán, és megérkezik az étkezőbe. A tűzhely enyhe fénye éppen elég ahhoz, hogy lássa Garyt. Háttal a padlón fekve alszik.

Legalábbis úgy tűnik.

Az aktatáska a falnak van támasztva, alig karnyújtásnyira Garytől.

Malorie óvatosan átlopakodik az étkezőn. Padlódeszkák nyikorognak a súlya alatt. Megáll, és rámered a férfi szakállas, lélegző szájára. Egy kicsit zihál, lassan és egyenletesen. Malorie visszatartja a lélegzetét, megtesz egy utolsó lépést,

és újra megáll. Most Gary fölött áll, és mozdulatlanul figyeli őt.

Letérdel.

Gary felhorkan. Malorie szíve nagyot dobban. Kivár.

Hogy elérje az aktatáskát, át kell nyúlnia Gary mellkasa fölött. Karja centikre feszül a szunyókáló férfi ingétől. Amikor az ujjai rákulcsolódnak a táska fogantyújára, Gary ismét felhorkan. Malorie ránéz.

A férfi egyenesen visszabámul rá.

Malorie mozdulatlanná dermed. Alaposan megnézi Gary mindkét szemét.

Halkan felsóhajt. A férfi mindkét szeme csukva. Csak az árnyékok játszottak vele.

Gyorsan felkapja a táskát, feláll, és elhagyja a szobát.

A pinceajtónál megáll, és hallgatózik. Az étkezőből semmilyen mozgás nem hallatszik. A pinceajtó csendben és lassan nyílik, de a zsanérok nyikorgását nem tudja leplezni. Hangosabbnak

tűnik, mint általában. Mintha az egész ház nyílna ki lassan, csikorogva.

Amikor már épp elég hely van számára, Malorie becsusszan a résen. A ház ismét csendes.

Lassan lépked a lépcsőn, le a földes padlóra.

Ideges. Túl sokáig tart megtalálni a villanykörte zsinórját. Végül a helyiséget éles, sárga fény árasztja el. Túlságosan is éles. Olyan éles, hogy úgy érzi, akár a két emelettel feljebb alvó Cherylt is felébresztheti.

A pincét fürkészi, és vár.

Csak a saját, nehézkes légzését hallja. Semmi mást.

Mindene sajog. Pihenésre lenne szüksége. De most azonnal látni akarja, hogy mit hozott magával Gary.

Leül a faszékre.

Kinyitja az aktatáskát.

Belül egy elhasznált fogkefét talál.

Zoknikat.

Pólókat.

Egy inget.

Dezodort.

És papírokat. Egy noteszt.

Malorie a pince plafonjára néz. Lépések után hallgatózik. Egy sincs. Kihúzza a noteszt a ruhák alól, és leteszi a táskát a földre.

A notesz fedele kék és tiszta. A szélei nincsenek meggörbülve. Mintha Gary igyekezett volna a lehető legjobb állapotban tartani, óvni.

Kinyitja.

És olvasni kezdi.

A kézírás olyan precíz, hogy egészen megijeszti. Annyira pontos, gondos munka. Bárki írta is, szenvedéllyel tette. És büszkeséggel. Ahogy végiglapozza a noteszt, látja, hogy néhány mondatot hagyományosan, balról jobbra írtak, másokat viszont fordítva, jobbról balra. Megint mások, a füzet hátrébb lévő lapjain fent kezdődnek, és lefelé haladnak. A végére a mondatok már csinos spirálba rendeződnek, és tökéletes precizitással alkotnak furcsa, szavakból álló mintákat és dizájnokat.

Az emberi felfogóképesség plafonjának ismerete egyenlő a lények teljes hatalmának megismerésével. Ha minden a megértés függvénye, akkor egy találkozás eredményében nyilvánvalóan nagy eltérés mutatkozhat két különböző ember esetében. Az én plafonom más, mint a tiéd. Nagyon más, mint ennek a háznak a majmaié. A többiek, amennyire felemészti őket a kontrollálatlan hisztéria, sokkal inkább hajlamosak megadni magukat a lények diktálta törvényszerűségeknek. Más szóval, ezek az együgyű emberkék az ő gyermeki intellektusukkal nem fognak életben maradni. Ellenben olyasvalaki, mint én, nos, én már bizonyítottam az álláspontomat.

Malorie lapoz.

Miféle ember reszket, amikor eljön a világvége? Amikor a testvérei ölik egymást, amikor a külvárosi Amerikát megfertőzi a gyilkolás réme… Miféle ember rejtőzik takarók és szemfedők mögé? A válasz az, hogy a LEGTÖBB ember. Azt mondták nekik, hogy megőrülnek, ha nem így tesznek. Így hát meg is őrülnek.

Malorie a pincelépcsőre pillant. A tűzhely lámpája átszűrődik az ajtó alatti keskeny résen. Eszébe jut, hogy le kellett volna kapcsolnia. Felmerül benne, hogy visszamegy, és megteszi most. Aztán lapoz egyet.

Mi tesszük ezt magunkkal mi tesszük ezt magunkkal MI TESSZÜK EZT magunkkal. Más szóval (jól jegyezd meg!): AZ EMBER MAGA A LÉNY, AMELYTŐL RETTEG.

Ez Frank notesze. De miért van Garynél?

Természetesen azért, mert ő írta.

Mert, mint azt Malorie most már tudja, nem Frank szaggatta le a sötétítőket Gary régi házában.

Hanem Gary.

Malorie zakatoló szívvel feláll.

Tom nincs itt. Tom öt kilométernyire van innen.

A pinceajtó alatti rést bámulja. Fény a tűzhelyből. Várja, hogy hirtelen cipők takarják el. A polcokat fürkészi, fegyvert keres. Ha Gary lejön ide, mivel szállhat szembe vele?

De semmi sem takarja ki a fényt, így Malorie közelebb emeli az arcához a noteszt. És tovább olvas.

Racionálisan gondolkodva, és hogy bebizonyítsam nekik az igazamat, nincs más választásom. Ezerszer is leírom ezt, hogy meggyőzzem magam. Kétezerszer. Háromezerszer. Ezek az emberek elzárkóznak az egyenes beszédtől. Csakis bizonyítékok fogják meggyőzni őket. De hogyan bizonyíthatom be nekik? Hogyan érhetem el, hogy higgyenek nekem?

Le fogom szedni a sötétítőket, és kinyitom az ajtókat.

A margón számozott jegyzetek sorakoznak, és ugyanezek a számok gondosan be vannak vésve a lap tetejére is. Ez itt a 2343. jegyzet. Ez itt a 2344. Folyamatosan, vég nélkül, kíméletlenül.

Malorie lapoz.

Zajt hall fentről.

Az ajtóra néz. Fél pislogni, fél megmozdulni. Vár, és az ajtót bámulja.

Így veszi kezébe az aktatáskát, és csúsztatja vissza a noteszt Gary holmija alá. Jól tette vissza? Így hevert ott, amikor kivette?

Nem tudja. *Nem tudja.*

Bezárja az aktatáskát, és meghúzza a villanykörte zsinórját.

Lehunyja a szemét, érzi a talpa alatt a föld hidegét. Kinyitja a szemét. A teljes sötétséget csak a pinceajtó alatti fénycsík töri meg.

Malorie figyel és vár.

Átvág a pincén, óvatosan megindul a lépcsőn, és az ajtóhoz tapasztja a fülét, miközben a szeme kezd hozzászokni a sötétséghez.

Szabálytalanul veszi a levegőt, hallgatózik. A ház ismét csendes.

Gary a konyha túlsó végén áll, és a pinceajtót figyeli. Ha kinyitod, vele találod szembe magad.

Vár. És vár. És nem hall semmit.

Kinyitja az ajtót. A zsanérok nyikorognak.

Malorie az aktatáskával a kezében fürkészi a konyhát. A csend túl hangos.

De nincs itt senki. Nem vár rá senki.

Kezével a hasán átpréselődik a nyíláson, majd becsukja maga mögött az ajtót.

A nappaliba néz. Az étkezőbe.

A nappaliba.

Az étkezőbe.

Lábujjhegyen lopakodik át a konyhán, és végre belép az étkezőbe.

Gary még mindig a hátán fekszik. A mellkasa egyenletesen emelkedik és süllyed. Halkan sóhajtozik.

Malorie közelebb lép. Gary megmozdul. Malorie vár.

Megmozdult…

Csak a karja volt.

Malorie a férfit figyeli, egyenesen az arcát és zárt szemét bámulja. Gyorsan letérdel mellé, csak centikre a bőrétől, és nekitámasztja a táskát a falnak.

Ezzel az oldalával állt kifelé?

Otthagyja. Feláll, és kisiet a szobából. A konyhafény ragyogásában valaki egyenesen a szemébe néz.

Malorie megdermed.

Olympia az.

– Te meg *mit* csinálsz? – suttogja.

– Semmit – válaszolja Malorie visszafojtott lélegzettel. – Azt hittem, bent hagytam valamit.

– Szörnyű álmom volt – mondja neki Olympia. Malorie odasétál hozzá, a vállára teszi a kezét, és odavezeti a lépcsőhöz. Együtt mennek fel rajta. Odafent Malorie visszapillant a lépcsőre.

– El kell mondanom Tomnak.

– Az álmomat?

Malorie Olympiára néz, és megrázza a fejét.

– Nem. Nem. Sajnálom. Nem.

– Malorie?

– Igen?

– Jól vagy?

– Szükségem van Tomra, Olympia.

– Hát, ő elment.

Malorie a lépcső alját bámulja. A tűzhely lámpája még mindig ég. Elég fény jut a nappali

bejáratára, hogy ha valaki az étkezőből belép a konyhába, meglássa odavetülő árnyékát.

Malorie mozdulatlanul mered a fényre. Vár. Várja az árnyékot. Biztos benne, hogy mindjárt felbukkan.

Ahogy figyel, az jár a fejében, amit Olympia mondott.

Tom elment.

Úgy gondol a házra, mint egy nagy dobozra. Ki akar jutni belőle. Tom és Jules odakint vannak, miközben mégis *ennek* a doboznak a foglyai. Az egész bolygó bezárkózott. A világ egy olyan kartondobozban sínylődik, mint amilyenben a madarak az ajtón túl. Malorie tudja, hogy Tom a fedél nyitját keresi. A kiutat keresi. Ám Malorie azon tűnődik, nincs-e a fedél fölött egy második fedél, afölött pedig egy harmadik.

Bezárva, gondolja. *Örökre.*

harmincöt

Tom és Jules egy hete indultak el öt kilométeres útjukra a huskykkal. Malorie semmi másra nem vágyik jobban, mint hogy visszajöjjenek. Hallani akarja a kopogásukat az ajtón, érezni akarja a felbukkanásuk utáni megkönnyebbülést. Hallani akarja, hogy mit tapasztaltak odakint, és látni, mit hoztak magukkal. El akarja mondani Tomnak, hogy mit olvasott a pincében.

Tegnap éjjel nem tudott újra elaludni. Hálószobája sötétjében folyton Gary notesze körül forogtak a gondolatai. Most az előszobában van. Mintha rejtőzködne a többiek elől.

Felixnek nem árulhatja el. Csinálna valamit. Mondana valamit. Malorie erre az esetre itt

akarja tudni Tomot és Julest. Felixnek szüksége lesz rájuk.

Ki tudja, mire képes Gary. *Ki tudja, mit tett máris*.

Cherylnek sem beszélhet róla. Túl tüzes és erős. Könnyen dühbe gurul. Még Felixnél is gyorsabban sarkallná tettekre magát.

Olympia csak még jobban félne.

Garyvel nem beszélhet. Kizárt dolog. Tom nélkül soha.

Úgy érzi viszont, hogy változékony szimpátiája és kiszámíthatatlan hangulatingadozásai ellenére Donnal beszélhetne.

Ő alapvetően jó ember, gondolja. Mindig is az volt.

Most már hetek óta Gary Don rossz szelleme. Donnak *szüksége volt* valaki hozzá hasonlóra ebben a házban. Valakire, aki úgy látja a világot, mint ő. De nem lehet, hogy Don szkepticizmusa ebben az esetben pont hasznosnak bizonyulna? Miután annyit beszélt Garyvel, csak felmerült benne, hogy valami nem stimmel vele, nem igaz?

Gary karnyújtásnyira alszik a táskájától. Fontos neki. Fontosak neki a benne lévő gondolatok, és hisz is bennük.

Minden olyan durva ebben a világban, gondolja Malorie, de semmi sem annyira, mint Gary noteszének felfedezése Tom távollétében.

Lehet, hogy sokáig távol lesz.

Hagyd abba.

Örökre.

Hagyd abba.

Lehet, hogy meghalt. Akár azonnal is megölhették odakint, rögtön az ajtón túl. Lehet, hogy a férfi, akire vársz, már egy hete holtan fekszik a szomszéd ház gyepén.

Nem. Vissza fog térni.

Talán.

Biztos.

Talán.

Megtervezték az utat Felixszel.

Ugyan mit tud Felix?

Együtt csinálták. Tom nem vállalta volna a kockázatot, ha nem lát rá esélyt, hogy biztonságban visszatérjenek.

Emlékszel a videóra, amelyet George megnézett? Tom sokban hasonlít George-ra.

HAGYD ABBA!

Pedig igen. Tom bálványozta őt. És mi a helyzet a kutyákkal?

Nem tudjuk, hogy a lények hatása kiterjed-e a kutyákra.

Nem. De kiterjedhet. Van fogalmad róla, mi történne akkor? Ha egy kutya teljesen megtébolyodna?

Kérlek, ne!

Ezek szükséges gondolatok. Szükséges elképzelések. Lehet, hogy Tom nem tér vissza.

De visszatér, és akkor…

És ha nem tér vissza, akkor el kell mondanod valaki másnak.

Tom visszajön.

Már eltelt egy hét.

VISSZA FOG JÖNNI!

Garynek nem szólhatsz. Először valaki mással kell beszélned.

Donnal.

Nem. Nem. Nem vele. Felixszel. Don megölne téged.

Micsoda?

Don megváltozott, Malorie. Már nem ugyanaz az ember. Ne légy ilyen naiv.

Sosem bánta minket.

De igen. Nagyon is. Fogná a kerti fejszét, és mindnyájatoknak nekiesne vele.

ELÉG!

Őt nem érdekli az élet. Azt tanácsolta, hogy vakítsd meg a gyerekedet, Malorie.

Nem bántana minket.

De igen. Beszélj Felixszel.

Felix mindenki másnak elmondaná.

Kérd meg, hogy ne tegye. Beszélj Felixszel. Lehet, hogy Tom nem jön vissza.

Malorie kilép az előszobából. Cheryl és Gary a konyhában tartózkodnak. Gary az asztalnál ül, körtedarabokat kotor ki egy konzervdobozból.

– Szép napot – mondja a maga sajátos módján, mintha a délután szépsége is az ő felelőssége lenne.

Malorie úgy érzi, a férfi átlát rajta. Úgy érzi, tudja.

Ébren volt ébren volt ébren volt.

– Szép napot – köszön vissza neki, majd otthagyja, és bemegy a nappaliba.

Felix a telefon mellett ül, a térképet kiterítette maga elé a kisasztalra.

– Nem értem – szólal meg zavartan. Felix nem fest valami jól. Alig evett mostanában. Az ígéretei, amelyeket Malorie-nak tett egy hete, már nem jelentenek semmit.

– Túl sok idő telt el, Malorie. Tudom, hogy Tom talpraesett ember… de akkor is túl sok idő telt el.

– Valami másra kell gondolnod – kukucskál be a sarkon Cheryl. – De komolyan, Felix. Gondolj valami másra. Vagy csak sétálj ki szemfedő nélkül. Így is, úgy is őrületbe kergeted magad.

Felix hangosan felsóhajt, és végigsimít a haján.

Malorie tudja, hogy nem mondhatja el Felixnek. Kezd valami kiveszni belőle. Valami máris kiveszett belőle. Fakó a tekintete. Lassan eltűnik belőle az értelem, a gondolat. Az erő.

Malorie szó nélkül otthagyja. A folyosón elmegy Don mellett. A felfedezett szavak életre kelnek benne. Majdnem megszólal.

Don, nem bízhatsz Garyben. Veszélyes. Frank notesze ott van nála, az aktatáskájában.

Micsoda?

Hallottad.

Kutakodtál? Gary dolgai között keresgéltél?

Igen.

Miért nekem mondod el mindezt?

Mert valakinek muszáj, Don. Megérted, ugye?

Miért nem kérdezted meg Garyt? Hé, Gary!

Nem. Nem mondhatja el Donnak. Donból is kiveszett valami. Erőszakossá válhat. Akárcsak Gary.

Csak egyszer lökjenek meg, gondolja, *és már el is veszíted a babát.*

Elképzeli Garyt a pincelépcső tetején állva. Saját összetört, véres, összekuporodott testét pedig a lépcső alján heverve.

Szóval szeretsz a pincében olvasgatni, MI?? Akkor dögölj meg odalent a gyerekeddel együtt.

Malorie hallja, hogy a többiek a nappaliban vannak.

Az a terve, hogy mindannyiuknak elmondja.

Amikor belép a szobába, úgy érzi, mintha a teste jégből lenne. És olvadna. Mintha a közelgő események elviselhetetlen nyomása alatt darabok szakadnának le belőle.

Cheryl és Olympia a kanapén ülnek. Felix a telefon mellett. Don az egyik fotelt foglalta el. Gary állva nézi az eltakart ablakokat.

Ahogy Malorie szólásra nyitja a száját, Gary lassan hátranéz rá a válla fölött, és találkozik a tekintetük.

– Malorie – szólal meg kihívó hangon mondani akarsz valamit? Malorie-ban hirtelen és

teljes egyértelműséggel tudatosul, hogy mindenki rá bámul. Arra várnak, hogy beszéljen.

– Igen, Gary – feleli. – Akarok.

– Mit? – kérdezi Don.

A szavak a torkán akadnak. Úgy araszolnak felfelé, akár egy százlábú lábai, az ajkai felé törve próbálnak kiszabadulni végre.

– Emlékszik még valaki Gary…

Elhallgat. Ő és a többiek is a takarók felé fordulnak.

A madarak turbékolnak.

– Ez Tom – mondja kétségbeesetten Felix. – *Biztosan* Tom!

Gary ismét Malorie szemébe néz. Valaki kopog a bejárati ajtón.

A lakótársak gyorsan reagálnak. Felix az ajtóhoz rohan. Malorie és Gary a helyükön maradnak.

Tudja tudja tudja tudja tudja.

Mire meghallja Tom hangját, Malorie már reszket a félelemtől.

Tudja.

Aztán Tom hangját hallva Gary otthagyja őt, és az előszobába indul. Amikor túl vannak a szükséges kérdéseken és válaszokon, és mindenki behunyta a szemét, Malorie hallja a bejárati ajtó nyílását. Hideg levegő áramlik be, és vele annak tudata, hogy milyen közel került Malorie ahhoz, hogy Tom nélkül szembesítse Garyt az írásaival.

Kutyák tappancsai lépkednek az előszoba padlóján. És bakancsok. Valami nekiütődik az ajtókeretnek. A bejárati ajtó gyorsan bezáródik. A falakat végigsimító seprűk hangját hallani. Aztán Tom megszólal. A hangja maga a megváltás.

– Úgy volt, hogy felhívlak benneteket a házamból. De nem működött az a kurva telefon.

– Tom – mondja Felix mániákusan, de gyengén. – Tudtam, hogy visszajöttök. Tudtam!

Amikor Malorie kinyitja a szemét, meg is feledkezik Garyről. Már nem az aktatáskájában rejtőző, tökéletes precizitással írt oldalakat látja maga előtt.

Csak az számít neki, hogy Tom és Jules ismét itthon vannak.

– Kifosztottunk egy élelmiszerboltot – meséli Tom. Szavai hihetetlenül hangzanak. – Valaki már megelőzött minket, de így is sok jó dolgot szereztünk.

Fáradtnak, de rendben lévőnek tűnik.

– A kutyák beváltak – folytatja büszkén és boldogan. – Vezettek minket. De hoztam valamit a házamból, ami reményeim szerint még nagyobb segítségünkre lesz.

Felix segít levenni a hátizsákját. Tom kinyitja, és elővesz belőle valamit. Hagyja, hogy lezuhanjon az előszoba padlójára.

Egy telefonkönyv.

– Fel fogunk hívni minden telefonszámot ebből a könyvből – közli. – Minden egyes számot. És valaki biztosan fogadni fogja a hívásunkat.

És ezzel Tom ezt az egyszerű telefonkönyvet jelzőfénnyé alakította.

– Most pedig – teszi hozzá – együnk.

A többiek izgatottan készülődnek az étkezőben. Olympia előveszi az edényeket. Felix vizet tölt a poharakba egy vödörből.

Tom visszajött.

Jules visszajött.

– Malorie! – kiált oda neki Olympia. – Rákkonzervet eszünk!

Malorie, aki mintha két világ közt ragadt volna, belép a konyhába, hogy segítsen feltálalni a vacsorát.

harminchat

Valaki követi őket.

Semmi értelme azt kérdezgetnie magától, hogy mennyit kell még menniük. Nem tudja, mikor hallja majd meg az érkezésüket jelző hangfelvételt. Azt sem tudja, hogy létezik-e még egyáltalán. Ez most csak az evezésről és a kitartásról szól.

Egy órája elhaladtak valami zaj mellett, amit mintha egymással harcoló oroszlánok csaptak volna. Állati üvöltéseket hallottak. Ragadozó madarak fenyegető sikoltásait az égből. Valamik morgását és fújtatását a fák közül. A folyó sodrása most erősebb. Malorie-nak eszébe jut a sátor, amelyet Tom és Jules talált az utcán, nem sokkal a házuk előtt. Bár semmi keresnivalója

nem lenne ezen a folyón, elképzelhető, hogy mégis találjanak itt valami ilyesmit? Beleütközhetnek egybe… akár *most rögtön?*

Idekint, gondolja, bármi lehetséges.

De most valami sokkal konkrétabb fejlemény aggasztja.

Valaki követi őket. Igen, a Fiú is hallotta.

Egy fantomvisszhang. Egy másik, az övékéhez idomuló evezés.

Ki követheti őket? És ha ártani akar neki és gyerekeinek, miért nem akkor tette, amikor elveszítette az eszméletét?

Vagy csak valaki más lenne az, aki szintén az otthonából menekül?

– Fiú – szólal meg halkan. – Mit tudsz mondani nekem róla?

A Fiú hallgatózik.

– Nem tudom, anyu.

Mintha szégyellné magát.

– Még mindig mögöttünk van?

– Nem tudom!

– *Figyelj.*

Malorie-ban felmerül, hogy megállítja a csónakot. Megfordítja. Hogy szembenézzenek a mögülük érkező zajjal.

A felvétel folyamatosan ismétlődik. Meg fogod hallani, mert elég hangos. És tiszta. És amikor meghallod, akkor ki kell nyitnod a szemed.

Mi követi őket?

– Fiú. Mit tudsz mondani nekem róla? – ismétli meg a kérdést. Malorie abbahagyja az evezést. A víz csobog körülöttük.

– Nem tudom, mi az – válaszolja a Fiú.

Malorie tovább vár. A jobb oldali parton egy kutya ugat. Egy második ugatás válaszol rá.

Vadkutyák, gondolja Malorie. *Újabb farkasok.*

Ismét evezni kezd. Ismét megkérdezi a Fiút, hogy mit hall.

– Sajnálom, anyu! – kiáltja. Hangját megtörik a könnyek. Szégyelli magát.

Nem tudja.

Évek teltek el azóta, hogy a Fiú utoljára nem tudott beazonosítani egy hangot. Bármit hall is,

soha életében nem hallotta korábban. Malorie azért bízik benne, hogy így is tud segíteni neki.

– Milyen messze van? – kérdezi.

De a Fiú sír.

– Nem tudom!

– *Halkabban!* – sziszeg rá.

Valami felmordul a bal oldali parton. Úgy hangzik, mint egy disznó. Aztán egy másik. És még egy.

Túl keskenynek érzi a folyót. A partokat túl közelinek.

Tényleg követi őket valami?

Malorie evez.

harminchét

Először azóta, hogy megérkezett a házba, Malorie tud valamit, amit a többiek nem.

Tom és Jules az imént tértek vissza. Amint a lakótársak a vacsorához készülődtek, Tom levitt a pincébe egy rakás új konzervet. Malorie odalent találkozott vele. Talán Gary azért tartotta meg a noteszt, mert tanulmányozni akarta Frank írását. Vagy ő maga írta. Tomnak mindenesetre értesülnie kell erről. Azonnal.

A pince fényében a férfi fáradtan, de győzedelmesen festett. Szép haja bekoszolódott. Arcvonásai idősebbnek tűntek most, mint amikor Malorie először jött le vele a pincébe. Lefogyott. Módszeresen elővette a konzerveket a saját és Jules hátizsákjából, és mindet felpakolta a

polcokra. Amikor arról kezdett beszélni, hogy milyen volt az élelmiszerboltban a rengeteg megrohadt étel között, Malorie érezte, hogy itt a lehetőség.

De ebben a pillanatban kinyílt a pinceajtó.

Gary volt az.

– Szívesen segítek, ha tudok – szólt le Tomnak a lépcső tetejéről.

– Rendben, akkor gyere.

Amikor Gary lejött a lépcsőn, Malorie elhagyta a pincét.

Most mindenki az ebédlőasztalnál ül, Malorie pedig még mindig a lehetőségét keresi.

Tom és Jules ráérősen mesélgetik az elmúlt hét eseményeit. A tények elképesztőek, ám Malorie-nak kizárólag Gary jár a fejében. Igyekszik természetesen viselkedni. Figyelni a beszélgetésre. Minden egyes eltelt perc azok számát gyarapítja, amelyekben Tom nem tudja, hogy Gary veszélyt jelenthet rájuk.

Szinte már olyan érzés fogja el, mintha ő és a többiek lennének a betolakodók Gary területén.

Mintha Gary és Don lennének olyan kedvesek meghívni őket az *ő* étkezőjükbe, a kedvenc helyükre, ahol elsuttogott szavakkal kommunikálnak egymással. Azok ketten annyi időt töltöttek itt, hogy érezni a szagukat. Vajon akkor is csatlakoztak volna a többiekhez, ha a nappaliban szolgálják fel a vacsorát? Malorie szinte biztos benne, hogy nem.

Ahogy Tom leírja az öt kilométeres, szemfedőben megtett utat, Gary nyájas, beszédes és kíváncsi. És valahányszor szóra nyitja a száját, Malorie rá akar üvölteni, hogy hallgasson. *Először vallj színt,* mondaná legszívesebben.

De inkább kivár.

– Szóval akkor most már ki mered jelenteni – kérdezi Gary rákkal teli szájjal –, hogy a lények nincsenek hatással az állatokra?

– Nem, azt azért nem mondanám. Még nem. Lehetséges, hogy egyszerűen nem jutottunk a közelébe semminek, amit megláthattak volna.

– Ez azért nem túl valószínű – jegyzi meg Gary.

Malorie majdnem felüvölt.

Ekkor Tom bejelenti, hogy van egy másik meglepetése is.

– A hátizsákod igazi mikulásputtony – mosolyog Gary.

Amikor Tom visszajön, kis, barna dobozt tart a kezében. Elővesz belőle nyolc biciklidudát.

– Ezeket az élelmiszerboltból hoztuk – magyarázza. – A játéksorról.

Kiosztja a dudákat.

– Az enyémen rajta van a nevem – jegyzi meg Olympia.

– Mindenkién rajta van. Szemfedőben, filccel írtam rájuk.

– Mire valók? – kérdezi Felix.

– Lassan egyre több időt kell majd odakint töltenünk – válaszolja Tom. – Ezekkel jelezhetünk egymásnak.

Gary hirtelen megszólaltatja a dudáját. Olyan hangja van, mint egy libának. Aztán meg már egy egész csorda libának, merthogy mindenki követi Gary példáját.

A Felix szeme alatti karikák megnyúlnak, ahogy elmosolyodik.

– *Ez* pedig itt a nagy finálé – jelenti be Tom, és elővesz a hátizsákjából egy palackot. Rum van benne.

– Tom! – kiált fel Olympia.

– Valójában ezért akartam visszamenni a házamba – viccelődik.

Hallva a többiek nevetését, és látva mosolyukat, Malorie besokall.

Feláll, és mindkét tenyerével rácsap az asztalra.

– Átkutattam Gary aktatáskáját – mondja. – Megtaláltam a noteszt, amelyről beszélt. Azt, amelyik a leszaggatott takarókról szól. Amelyikről azt mondta, hogy Frank magával vitte.

A szoba elcsendesedik. Mindenki őt nézi. Arca kivörösödik a melegtől. Izzadságcseppek jelennek meg a homloka fölött.

Tom, kezében a rumos palackkal, Malorie-t tanulmányozza. Aztán lassan Garyhez fordul.

– Gary?

Gary az asztalt bámulja maga előtt.

Húzza az időt, gondolja Malorie. *A geciláda húzza az időt, amíg kitalál valamit.*

– Nos – szólal meg. – Nem is tudom, mit mondjak.

– Te átkutattad valaki más holmiját? – áll fel Cheryl.

– Igen. Így van. És tudom, hogy ez ellenkezik a ház szabályzatával. De most arról kell beszélnünk, amit találtam.

A szoba ismét elcsendesedik. Malorie még mindig áll. Tele van feszültséggel.

– Gary? – fordul a férfihoz Jules.

Gary hátradől a székében. Nagyot sóhajt. Karba fonja a kezét. Aztán leengedi. Komoly képet vág. Irritáltat. Aztán elvigyorodik. Feláll, elmegy az aktatáskáért, és visszaérve leteszi az asztalra.

A többiek mind a táskát bámulják, de Malorie Gary arcát figyeli.

A férfi kinyitja a táskát, és előveszi belőle a noteszt.

– Igen – mondja. – *Tényleg* nálam van. Nálam van Frank notesza.

– Franké? – ismétli Malorie.

– Igen – fordul felé Gary, majd megőrizve színpadias, úriemberes beszédét, hozzáteszi: – Te kis kíváncsi.

Hirtelen mindenki egyszerre kezd el beszélni. Felix a noteszt kéri. Cheryl tudni akarja, mit talált benne Malorie. Don Malorie-ra mutatva kiabál.

A káosz közepette Gary továbbra is Malorie-t nézi, és így szól:

– Te paranoiás, vemhes *kurva.*

Jules azonnal nekiesik. A kutyák ugatnak. Tom a két férfi közé ugrik. Kiabál, hogy mindenki hallgasson. Mindenki hallgasson. Malorie meg sem mozdul. Garyt bámulja.

Jules megnyugszik.

– Ezt *most rögtön* meg kell magyaráznia – robban ki Donból, ahogy talpra ugrik, és dühösen Malorie-ra mutat.

Tom is ránéz.

– Malorie?

– Nem bízom benne.

A lakótársak várják a folytatást.

– Mi van a noteszben? – kérdezi Olympia.

– Olympia! – fakad ki Malorie. – Ott van az a szar *előtted.* Olvasd el magad.

De Felix már kézbe vette.

– Miért tartasz magadnál egy szuvenírt olyas-valakitől, aki veszélybe sodorta az életedet? – követel választ Garytől.

– *Pontosan* ezért tartom magamnál. Meg akartam érteni Franket. Hetekig éltem vele egy fedél alatt, és sosem merült fel bennem, hogy képes lenne megölni minket. Talán figyelmeztetésképp tartottam magamnál, hogy biztos legyek benne, nem kezdek el úgy gondolkodni, mint ő. És hogy biztos legyek benne, ti sem.

Malorie bőszen rázza a fejét.

– Azt mondtad, Frank magával vitte a noteszét.

Gary belekezd a válaszába, de aztán félbesza-kítja magát.

– Erre nincs kielégítő válaszom – mondja végül. – Valószínűleg úgy gondoltam, megrémisztene benneteket, ha tudnátok, hogy nálam van. Gondoljatok, amit akartok, de jobban örülnék, ha bíznátok bennem. Tekintettel a körülményekre, nem hibáztatlak, amiért átkutattad egy idegen holmiját, de legalább azt engedd meg, hogy megvédjem magam.

Most Tom olvassa a jegyzeteket. A tekintete végigsiklik a szavakon.

Ezután a notesz Donhoz kerül. Dühös arckifejezése lassan zavarodottá válik.

Aztán Malorie, mint aki tudatára ébredt annak, hogy ez az egész túl nagyra dagadt már ahhoz, hogy bármiféle szavazással dönthessenek róla, Garyre mutat, és így szól:

– Nem maradhatsz itt tovább. El kell *menned.*

– Malorie – szólal meg Don nem túl nagy meggyőződéssel. – Ugyan már. Épp próbálja megmagyarázni a dolgot.

– Don, neked teljesen elment az a kibaszott eszed? – fakadt ki Felix.

Don, kezében a notesszel, Garyhez fordul.

– Gary, meg kell értened, hogy ez milyen rossz fényt vet rád.

– Meg is értem. Persze hogy megértem.

– Szóval ez nem a te írásod? Be tudod bizonyítani?

Gary elővesz egy tollat a táskából, és leírja a nevét a notesz egyik lapjára.

Tom megnézi magának.

– Gary – mondja. – Beszélnem kell a többiekkel. Ülj csak itt, ha akarsz. Úgyis hallanál minket a másik szobában.

– Értem – bólint Gary. – Te vagy a hajó kapitánya. Ahogy akarod.

Malorie legszívesebben megütné.

– Rendben. Most akkor mit tegyünk? – kérdezi nyugodtan Tom a többiektől.

– Mennie kell – vágja rá azonnal Cheryl.

Aztán Tom megkezdi a szavazást.

– Jules?

– Nem maradhat, Tom.

– Felix?

– Szeretnék nemet mondani. Szeretném azt mondani, hogy nem küldhetünk el valakit csak úgy, hogy odakint boldoguljon egyedül. De egyszerűen nincs semmi elfogadható oka, hogy nála legyen az a notesz.

– Tom – szólal meg Don. – Most nem olyas-valakinek a kiküldéséről szavazunk, aki ki akar menni. Arról szavazunk, hogy valakit *rákényszerítsünk,* hogy hagyja el a házat. Tényleg azt akarod, hogy a te lelkeden száradjon a dolog?

Tom Olympiához fordul.

– Olympia?

– Tom – szól közbe Don.

– Te már szavaztál, Don.

– Senkit sem kényszeríthetünk rá, hogy ki-menjen, Tom.

A notesz nyitva hever az asztalon. A szavak rendkívüli precizitással vannak belevésve.

– Sajnálom, Don.

Don reménykedve fordul Olympiához.

De ő nem válaszol. És ha tenné, sem számítana már. A ház meghozta döntését.

Gary feláll. Visszateszi a noteszét a táskájába. A széke mögé áll, és felszegi az állát. Sóhajt egy nagyot, majd bólint.

– Tom, esetleg megkaphatnám az egyik sisakodat? A szomszédodként kérem.

– Persze – mondja Tom halkan.

Aztán Tom kimegy a szobából, majd egy sisakkal és némi étellel jön vissza. Mindet átadja Garynek.

– Szóval így működik? – kérdezi Gary, ahogy felcsatolja a pántot a sisakra.

– Ez szörnyű – siránkozik Olympia.

Tom segít Garynek felvenni a sisakot, majd elkíséri a bejárati ajtóhoz. A többiek a nyomukban.

– Azt hiszem, a környező házak mindegyike üres – mondja Tom. – Amennyire Jules és én meg tudtuk állapítani. Bármelyikből választhatsz.

– Igen – mosolyog idegesen Gary a szemfedője alatt. – Gondolom, ez biztató.

Malorie óvatosan, belül lángolva figyeli Garyt.

Amikor a többiekkel együtt becsukja a szemét, hallja a bejárati ajtó nyílását és záródását. A kettő között pedig mintha hallaná Gary lépteit a gyepen. Amikor kinyitja a szemét, Don már nem áll ott velük az előszobában. Egy pillanatig azt hiszi, hogy ő is elment Garyvel együtt. De aztán mozgást hall a konyhában.

– Don?

A férfi felmordul. Malorie tudja, hogy ő az.

Motyog valamit, mielőtt kinyitja, majd bevágja a pinceajtót.

Egy újabb trágárság. Malorie-nak célozva.

Ahogy a többiek lassan szétszélednek, Malorie felfogja, milyen súlyos dolgot tettek.

Úgy érzi, mintha a külvilág eggyé vált volna Garyvel.

Elhajtották őt Kiközösítették.

Száműzték.

Mi a rosszabb? kérdezi magában Malorie. *Ha itt van, ahol szemmel tudjuk tartani, vagy ha kint van, ahol nem?*

harmincnyolc

Lehet, hogy Gary követ téged?

A hang távoli, de hallótávolságon belül még mindig mögülük jön.

Rád akar ijeszteni. Bármikor elkaphatna.

Gary.

Az négy éve történt!

Lehetséges, hogy négy évet várt a bosszújára?

– Anyu – suttogja a Fiú.

– Mi az?

Előre tart a választól.

– Az a hang közeledik.

Hol volt Gary négy éven át? Figyelt téged. A ház környékén várt. Végignézte, ahogy a gyerekek felnőnek. Figyelte az egyre hidegebbé és sötétebbé váló világot, amíg jött egy köd, és te

ostoba módon azt hitted, hogy az majd elrejt benneteket. Gary átlátott rajta. Átlátott a ködön. Mindent látott, amit csináltál. LÁTOTT téged, Malorie. Mindent, amit csináltál.

– *A rohadt életbe* – kiáltja. – *Lehetetlen!* – Tiltakozó nyakizmai ellenére hátranéz. – *Hagyj minket békén!*

Az evezés már nem megy úgy, mint korábban. Mint amikor reggel elindultak. Akkor még volt két jó válla. Energiával teli szíve. Négy év hajtotta előre.

Azok után, amiket átélt, képtelen elhinni, hogy Gary mögöttük lehet. Túlságosan kegyetlen fordulat lenne. Egy ember, aki éveket töltött idekint. Nem egy lény, hanem egy *ember.*

AZ EMBER MAGA A LÉNY, AMELYTŐL RETTEG

Ez a mondat, Gary mindössze hétszavas mondata, azóta vele van, hogy azon az éjszakán elolvasta a pincében. És talán nem igaz? Mitől is

félt a legjobban, amikor egy elroppanó ágat hallott a Victorral szerzett erősítőkön keresztül, vagy amikor a kinti gyepről lépesek zaja szűrődött be? Egy állattól? Egy lénytől?

Vagy egy embertől?

Garytől. Mindig Garytől.

Bármikor bejuthatott volna a házba. Betörhetett volna egy ablakot. Megtámadhatta volna Malorie-t, amikor éppen vizet hozott a kútból. Miért várt volna? Mindig csak követi őt, mindig csak ott ólálkodik a közelében, és nem csap le rá.

Gary őrült. Egy régimódi őrült.

AZ EMBER MAGA A LÉNY, AMELYTŐL RETTEG

– Egy ember az, Fiú?

– Nem tudom, anyu.

– Valaki, aki evez?

– Igen, de nem lapátokkal, hanem a kezével.

– Siet? Vagy várakozik? Beszélj. Mondj el mindent, amit hallasz.

Ki követ téged?

Gary.

Ki követ téged?

Gary.

Ki követ téged?

Gary Gary Gary Gary

– Szerintem nem csónakban van – mondja hirtelen a Fiú. Hallhatóan büszke, hogy végre valamilyen részlettel szolgálhat.

– Hogy érted? *Úszik?*

– Nem, anyu. Nem úszik. Jár.

Messze mögülük Malorie olyan hangot hall, amilyet még soha. Mint egy újfajta villámlás. Vagy mintha az összes madár az összes fán abbahagyta volna az éneklést, a turbékolást, és most mind egyszerre rikoltanának.

A hang erősen végigvisszhangzik a folyón, és Malorie úgy beleborzong, ahogy a leghidegebb októberi levegőbe se tudna.

Evez tovább.

harminckilenc

Don a pincében van. Don mindig a pincében van. Most már odalent is alszik. Vajon alagutat ás oda, ahol a föld előbukkan a téglák közül? Vajon a földbe ás, mélyebbre, lentebbre, távolabbra? Távolabbra a többiektől? Vajon ír? Vajon egy olyan noteszbe jegyzetel, amilyet Malorie Gary aktatáskájában talált?

Gary.

Öt hete ment el. Mi lett Donnal a távozása óta?

Szüksége volt olyasvalakire, mint Gary? Szüksége volt egy baráti szóra?

Don mélyebbre süllyed magában, ahogy mélyebbre süllyed a házban is, és most a pincében van.

Mindig a pincében van.

negyven

Bár még négy évet fog itt tölteni, Malorie mégis úgy emlékszik majd vissza, hogy ez volt az utolsó igazi éjszaka ebben a házban. A hasa olyan hatalmas a tükörben, hogy megijeszti, mintha csak ki akarna szakadni a testéből. A babához beszél.

– Most már bármelyik nap megérkezhetsz. Annyi mindent el akarok mondani neked, és annyi mindent nem…

Fekete haja kislánykora óta nem volt ilyen hosszú. Shannon folyton féltékenykedett rá miatta.

Úgy nézel ki, mint egy hercegnő. Én meg úgy, mint a hercegnő húga, mondogatta mindig.

Mivel konzervételeken és kútból hozott vízen él, dudorodó pocakja ellenére is kilátszanak a bordái. A karja olyan vékony, akár egy faág. Arcvonásai élesek, kemények. Szeme mélyebben ül a megszokottnál, tekintete önmaga számára is meglepő.

A lakótársak lent, a nappaliban gyűltek össze. Ma felhívták a telefonkönyvben talált utolsó neveket is. Nem maradt már egy sem. Felix szerint közel ötezer hívást intéztek. Tizenhét üzenetet hagytak. Ennyi. De Tom azért bizakodó.

Most, miközben Malorie saját testét vizsgálgatja a tükörben, hallja felmordulni az egyik kutyát odalent.

Mintha Victor lenne az. Kilép a folyosóra, és hallgatózik.

– Mi az, Victor? – hallja Jules kérdését.

– Nem tetszik neki – feleli Cheryl.

– Mi nem tetszik neki?

– A pinceajtó.

A pince. Nem titok, hogy Don semmilyen közösséget nem hajlandó vállalni a ház többi

részével. Amikor Tom előállt a telefonkönyves tervével, és minden lakótársnak kiadott pár betűt, Don nemet intett azzal, hogy „nem hisz” a dolog eredményességében. A Gary kizárása óta eltelt hét hét alatt Don egyetlen közös étkezéshez sem csatlakozott. Egyáltalán, szinte meg sem szólalt.

Malorie egy szék súrlódását hallja a padlón.

– Jól vagy, Victor? – kérdezi Jules.

Ezután kinyílik a pinceajtó, Jules pedig bekiabál.

– Don? Odalent vagy?

– Don? – ismétli Cheryl.

Érkezik valamilyen halk válasz. Az ajtó újra bezárul.

Malorie kíváncsi és ideges, úgyhogy visszahúzza a pólóját a hasára, és elindul le a lépcsőn.

A konyhába érve látja, hogy Jules térden állva nyugtatja a nyüszítő, fel-alá poroszkáló Victort. Malorie a nappaliba pillant, ahol Tom az eltakart ablakokat nézi.

A madarakat hallgatja, gondolja. *Victor megijesztette.*

Mintha megérezné, hogy figyeli őt, Tom Malorie-hoz fordul. Victor a nő mögött szűköl.

– Jules – lép be Tom a konyhába. – Mit gondolsz, mi lehet ez? Mitől félhet?

– Nem tudom. Valami nyilvánvalóan felzaklatta. Korábban a pinceajtót kapargatta. Don odalent van, és lehetetlen bármit is kihúzni belőle. Ide felhívni meg főleg.

– Rendben – bólint Tom. – Akkor mi megyünk le.

Amikor Jules Tomra néz, Malorie félelmet lát az arcán.

Mit tett velük Gary?

Elhintette közöttünk a bizalmatlanságot, gondolja Malorie. *Jules fél konfrontálódni Donnal.*

– Gyere – int neki Tom. – Ideje, hogy beszéljünk vele.

Jules feláll, és megfogja a pinceajtó kilincsét. Victor morogni kezd.

– Te itt maradsz, öregfiú – szól neki Jules.

– Nem – veti ellen Tom. – Vigyük magunkkal.

Jules egy pillanatra megáll, aztán kinyitja az ajtót.

– Don? – szól le Tom.

Semmi válasz.

Először Tom megy le, aztán Jules és Victor. Malorie követi őket.

A világítás fel van kapcsolva, a hely mégis nagyon sötétnek érződik. Malorie először azt hiszi, egyedül vannak. Azt várta, hogy Dont majd a széken ülve találják. Ahogy épp olvas. Vagy gondolkodik. Ír. Már éppen mondaná, hogy nincs itt senki, ehelyett hirtelen felsikít.

Don a vékony faliszőnyeg mellett áll a sötétben, a mosógépnek támaszkodva.

– Mi ütött a kutyába? – kérdezi halkan.

Tom óvatos hangnemben válaszol.

– Nem tudjuk, Don. Mintha nem tetszene neki valami idelent. Minden rendben?

– Ezzel meg mire célzol?

– Mostanában többet voltál idelent, mint mi. Csak tudni szeretném, hogy minden rendben van-e.

Ahogy Don kilép a fénybe, Malorie halkan felszisszen. Nem néz ki valami jól. Sápadt. Vékony. Sötét haja koszos és ritkul. Arca mintha agyagból lenne. A szeme alatti karikák alapján Don mintha magába fogadta volna a sötétséget, amelybe hetek óta bámul.

– Felhívtunk mindenkit a telefonkönyvben – próbálkozik Tom valami kellemesebb témával ebben a dohos, sötét pincében.

– Volt valami eredménye?

– Még nem. De ki tudja?

– Igen. Ki tudja.

Elhallgatnak. Malorie ekkor megérti, hogy a törés, amelyet érzékelt közöttük, immár teljes. Lenéznek Donhoz. *Ellenőrzik* Dont. Mintha már valahol máshol lakna. A károk helyreállítása lehetetlennek tűnik.

– Nem akarsz feljönni? – kérdezi Tom gyengéden.

Malorie hirtelen elgyengül egy kicsit. A hasára teszi a kezét.

A baba. Nem kellett volna lejönnie a lépcsőn. De ő is éppúgy aggódik Don miatt, mint bárki más.

– Minek? – kérdez vissza végül Don.

– Nem tudom, minek. Talán jót tenne neked, ha közöttünk töltenél egy éjszakát.

Don lassan bólint. Megnyalja az ajkát. Körbenéz a pincében. Végigfut a tekintete a polcokon, a dobozokon és a széken, amelyen Malorie ült, amikor hét héttel ezelőtt elolvasta Gary noteszát.

– Rendben – suttogja Don. – Oké.

Tom Don vállára teszi a kezét. Don elsírja magát. Eltakarja a szemét, hogy ne lássák.

– Sajnálom, ember – mondja. – Tom, én annyira össze vagyok zavarodva.

– Mint mi mindannyian. Gyere fel. Mindenki örül majd, hogy láthat.

A konyhában Tom előveszi a szekrényből a rumot. Tölt belőle magának és Donnak. Gyengéden koccintanak, aztán felhajtják az italt.

Egy pillanatig olyan, mintha soha semmi nem változott volna, és mintha minden örökre így maradhatna. A lakótársak ismét együtt vannak. Malorie már nem is emlékszik, mikor látta utoljára Dont anélkül, hogy ott kuporgott volna mellette Gary, a rossz szelleme, elméleteket suttogva, és elködösítve az elméjét ugyanazzal a szöveggel, amit Malorie a noteszben talált.

Ahogy Malorie visszaindul a konyhába, Victor nekidörgölőzik a lábának. Amikor ránéz, újra elgyengül.

Le kell feküdnöm, gondolja.

– Akkor tégy úgy – mondja Tom.

Malorie-nak fel sem tűnt, hogy hangosan beszélt.

De nem akar lefeküdni. Ott akar ülni Tommal és Donnal és a többiekkel, és elhinni, még ha csak egy pillanatig is, hogy ez a ház még mindig lehet az a menedék, aminek szánták. Egy hely, ahol idegenek találkoznak, hogy egyesítsék az erőiket és a felszereléseiket, hogy szembenézzenek

a lehetetlennel, hogy megváltoztassák a külvilágot.

De aztán minden túlságosan soknak bizonyul. Egy harmadik szédüléshullám önti el Malorie-t, és megtántorodik. Hirtelen ott terem mellette Jules. Felsegíti őt a lépcsőn. Ahogy beér a hálószobájába, és lefekszik, látja, hogy a többiek is ott vannak vele. Mindannyian. Don is. Figyelik őt, aggódnak érte. *Bámulnak.* Kérdezik, hogy jól érzi-e magát. Szüksége van-e valamire? Vízre? Egy nedves rongyra? Nemet mond, vagy legalábbis azt hiszi, hogy nemet mond, de már alig van magánál. Ahogy elalszik, hangot hall a szellőzőnyílásból, Victor hangját, amint egyedül morog a konyhában.

Mielőtt lehunyja a szemét, utoljára az egy csoportban álló lakótársait látja. Mind őt figyelik. Mind a hasát nézik.

Tudják, hogy elérkezett az idő.

Victor ismét felmordul. Don lenéz a lépcsőn.

Jules elhagyja a hálószobát.

– Köszönöm, Tom – mondja Malorie. – Köszönöm a biciklidudákat.

Mintha hallaná, hogy a madarak doboza enyhén nekicsapódik a háznak. De csak a szél zörgeti az ablakot.

Aztán már alszik is. És madarakról álmodik.

negyvenegy

A madarak nyugtalanok a fák között. Mintha ezer ág rázkódna egyszerre. Mintha valami veszélyes szél fújna. De Malorie semmi ilyesmit nem érez a folyón. Nem. Nincs szél.

De valami mégis zavarja a madarakat.

A fájdalom olyan szintre jutott a vállában, amilyet Malorie még soha életében nem tapasztalt. Átkozza magát, amiért az utóbbi négy évben nem figyelt eléggé oda a testére. Helyette a gyerekeket készítette fel. Egészen addig, amíg a képességeik már meghaladták az általa kiötlött gyakorlatokat.

Anyu, a kútba esett egy levél!

Anyu az út végén már szitál az eső, és erre tart!

Anyu egy madár leszállt az ablakunk előtti faágra!

Vajon még előtte meghallják majd a hangszórókból szóló hangot? Biztosan. És amikor ez megtörténik, neki ki kell majd nyitnia a szemét, hogy lássa, hol válik szét a folyó négy csatornára. Jobbról a másodikat kell választania. Ezt az útmutatást kapta.

És nemsokára annak megfelelően kell cselekednie.

A madarak turbékolnak a fák között. Valami mozgás van a partokon. Ember, állat, *szörnyeteg*. Malorie-nak fogalma sincs.

A félelem befészkelte magát a lelke közepébe, és nem tágít onnan.

És most már a közvetlenül a feje fölötti ágakon ülő madarak is turbékolnak.

Malorie a házra gondol. Az utolsó északára, amelyet a többiekkel töltött, az utolsóra, amikor mind együtt voltak. A szél hangosan verte az ablakokat. Egy vihar közeledett. Egy nagy vihar.

Talán a madarak a fák között tudják. Vagy talán valami mást tudnak.

– Nem hallok – szólal meg hirtelen a Lány. – A madarak, anyu. Túl hangosak!

Malorie abbahagyja az evezést. Eszébe jut Victor.

– Milyennek hangzanak szerintetek? – kérdezi a gyerekeket.

– Ijedtnek! – válaszolja a Lány.

– Őrültnek! – így a Fiú.

Minél jobban hegyezi a fülét Malorie, annál rémesebbnek tűnnek számára a hangok.

Hány madár lehet odafent? Mintha végtelen sokan lennének.

Fogják egyáltalán hallani a felvételt a gyerekek ilyen kakofóniában?

Victor megőrült. Az állatok képesek megőrülni.

A madarak sem tűnnek épelméjűnek.

Lassan, vakon hátranéz a válla fölött afelé, ami követi őket.

A szemed zárva, gondolja. *Mint ahogy akkor is mindig zárva volt, amikor vizet hoztál a kútból. Vagy amikor elmentél az erősítőkért. A szemed zárva volt, amikor Victoré nem. Mitől félsz? Mintha még sosem lettél volna közel a lényekhez. Mintha még sosem lettél volna olyan közel az egyikhez, hogy érezted a szagát.*

Pedig megtörtént.

Te magad teszed hozzá a részleteket, gondolja. *Elképzeled, hogy hogyan nézhetnek ki, és részletekkel ruházol fel egy testet, egy formát, amelyről fogalmad sincs. Egy arcot, amely talán nem is létezik.*

Az elképzelt lények határtalan, nyitott terekben járnak. Korábbi otthonok ablakai előtt állnak, és kíváncsian méregetik az üveget. Tanulmányoznak. Vizsgálnak. Megfigyelnek. Azt az egy dolgot csinálják, amit Malorie-nak nem szabad.

Néznek.

Vajon szépnek látják a virágokat a kertben? Vajon felfogják, melyik irányba folyik a folyó? Értik, amit látnak?

– Anyu – szólal meg a Fiú.

– *Mi van?*

– Zaj, anyu. Mintha valaki beszélne.

A hajós férfira gondol. Garyre gondol. Még most, oly távol a háztól is Garyre gondol.

Meg akarja kérdezni a Fiút, hogy érti ezt, ám a madarak hangja ekkor groteszk módon szinte szimfonikus sikollyá fokozódik.

Mintha annyian lennének, hogy már el sem férnének a fákon.

Mintha a teljes eget kitöltenék.

Őrültnek hangzanak. Őrültnek hangzanak. Ó, Istenem, őrültnek hangzanak.

Malorie ismét hátranéz, noha semmit sem láthat. A Fiú beszédhangot hallott. A madarak megőrültek. Ki követi őket?

De már nem is érzi azt, mintha valaki a nyomukban járna. Azt érzi, hogy már utolérte őket.

– Ez valakinek a hangja! – kiált a Fiú, mintha csak álomból ébredne, túlharsogva a fenti zajongást.

Malorie most már biztos benne. A madarak láttak valamit idelent.

Az együttes madárdal egyre erősödik, majd a csúcsra ér, aztán kiegyenlítődik, kicsavarodik, és minden elképzelhetőt felülmúl. Malorie úgy hallja, mintha a belsejében lenne. Mintha csapdába esett volna egy madárházban, tele ezer féktelen szárnyassal. Mintha mindannyiukra rálakatoltak volna egy nagy kalitkát. Egy kartondobozt. Egy madárdobozt. Örökre kizárva a napot.

Mi lehet az? Mi lehet az? Mi lehet az?

A végtelen.

Honnan jött? Honnan jött? Honnan jött?

A végtelenből.

A madarak rikoltanak. A hangjuk már nem ének.

A Lány felsikolt.

– Valami megütött, anyu! Valami lezuhant!

Malorie is érzi. Mintha esni kezdett volna.

Lehetetlennek tűnik, de a madarak még hangosabbak. Fülsiketítőn rikoltoznak. Malorie-nak be kell fognia a fülét. Könyörögve szól a gyerekeknek, hogy kövessék a példáját.

Valami keményen nekicsapódik fájós bal vállának, mire kínok közt összerezzen és felkiált.

Vadul keresgéli a csónakban, hogy mi találta el, közben a szemfedőjét markolássza.

A Lány ismét felsikolt.

– Anyu!

De Malorie már megtalálta. Nem esőcseppet érez a mutató- és a hüvelykujja közt, hanem egy apró madár törékeny testét és gyenge kis szárnyát.

Malorie most már tudja.

A fölöttük elterülő égen, ahová tilos felnéznie, a madarak háborúznak. A madarak ölik egymást.

– *Védjetek a fejeteket! Tartsátok magatokon a szemfedőt!*

Mindent elsöprő hullámként érkeznek meg. Tollas testek zuhataga fölülről. A folyó

felkavarodik a több ezer madár becsapódásának súlyától. Jut belőlük a csónakra is. Belezuhannak. Malorie-nak csapódnak, a fejének, a karjának. Újra. És újra.

Megízleli őket, ahogy a vérük lecsurog az arcán.

És a szagukat is érzed. Halál. Haldoklás. Pusztulás. Az ég leszakad, az ég haldoklik, az ég halott.

Malorie a gyerekeket szólítja, de a Fiú addigra már beszél, közölni próbál vele valamit.

– Riverbridge – szól. – Schillingham kettőhetvenhárom… a nevem…

– *Micsoda?*

Malorie guggolva előrehajol, és erősen a füléhez húzza a Fiú száját.

– Riverbridge – ismétli. – Schillingham kettőhetvenhárom. A nevem Tom.

A sebekkel teli Malorie felül és a szemfedőjét fogdossa.

A nevem Tom.

Madarak vágódnak a testének. Nekicsapódnak a csónaknak.

De nem rájuk gondol.

Tomra gondol.

Helló! Riverbridge-ből telefonálok. A Schillingham kettő-hetvenhármas cím alól. A nevem Tom. Biztosan sejted, mekkora megkönnyebbülés hallani az üzenetrögzítődet. Ez azt jelenti, hogy még van áramod. Nekünk is van…

Malorie rázni kezdi a fejét.

nem nem nem nem nem nem nem nem nem nem nem

– NEM!

A Fiú hallotta meg először. Tom hangja. Felvették, és folyamatos ismétléssel játsszák le. Mozgásérzékelő aktiválja. Az ő kedvéért. Malorie-ért. Ha valaha úgy döntene, hogy megindul a folyón. Bármikor döntsön is úgy. Tom, drága Tom, annyi év után itt szól hozzá. Próbál kapcsolatot teremteni. Próbál elérni valakit.

Próbál hidat verni a saját, házbéli létezésük, és valami jobb élet között, valahol máshol.

Azért használták a hangját, mert tudták, hogy felismered. Ez az, Malorie.

Ez az a pillanat, amikor ki kell nyitnod a szemed.

Mennyire zöld a fű? Mennyire színesek a levelek? Mennyire vörös alatta a madarak folyóban szétterjedt vére?

– Anyu! – szólal meg a Fiú.

Anyunak ki kell nyitnia a szemét, készül mondani. *Anyunak most látnia kell.*

De a madarak megőrültek.

– Anyu! – kiáltja a Fiú ismét.

Malorie alig ismer rá a saját hangjára, amikor válaszol.

– Mi az, Fiú?

– Valami van itt, anyu. Valami van itt velünk.

A csónak megáll.

Valami megállította.

Hallja mozogni mellettük a vízben.

Ez nem egy állat, gondolja. *Nem Gary. Ez az, ami elől négy és fél éven át bujkáltál. Az a valami, ami nem engedi, hogy ránézz a külvilágra.*

Malorie lélekben felkészül.

Valami van a vízben, tőle balra. Centikre a karjától.

A madarak odafönt távolibbnak hangzanak. Mintha tébolyult iramban csak szállnának és szállnának az ég végtelenje felé.

Malorie *érzi* maga mellett valaminek a jelenlétét.

A madarak hangja halkul. Csendesedik. Elkopik. Távolodik. Eltűnt.

Tom hangját még mindig hallani. A folyó csobog a csónak körül.

Malorie felsikolt, amikor érzi, hogy valami húzni kezdi a szemfedőt az arcáról.

Nem mozdul.

A szemfedő centikre áll meg csukott szemétől.

Hall valamit? A lény légzését? Azt hallja? *Azt* hallja?

Tom, gondolja, *Tom üzenetet hagy.*

A férfi hangja visszhangzik a folyón. Olyan reménytelinek hangzik. Olyan élettel telinek.

Tom. Ki kell nyitnom a szemem. Beszélj hozzám. Kérlek. Mondd meg, mit tegyek. Tom, ki kell nyitnom a szemem.

Tom hangja elölről jön. Olyan, akár a nap, az egyetlen fény a sötétségben.

A szemfedő még pár centire eltávolodik az arcától. A csomó nekifeszül a koponyájának.

Tom, ki kell nyitnom a szemem.

Így hát…

negyvenkettő

…kinyitja.

Malorie felül az ágyban, a hasához kap, és ekkor rájön, hogy már jó ideje kiabál. Teljesen átizzadta az ágyat.

Két férfi rohan a szobába. Az egész olyan álomszerű

(Tényleg gyerekem lesz? Gyerekem? Egész idő alatt terhes voltam?)

és olyan ijesztő

(Hol van Shannon? Hol van anya?)

hogy először fel sem ismeri Felixet és Julest.

– Azt a kurva – fakadt ki Felix. – Olympia már fent van. Két órája elkezdte.

Hol fent? gondolja Malorie. *Hol fent?*

A férfiak óvatosan segítenek neki kimozogni az ágy szélére.

– Készen állsz? – kérdezi idegesen Jules.

Malorie homlokát ráncolva, egyszerre rózsaszín és sápadt arccal néz rá.

– Aludtam – mondja. – Csak… hol fent, Felix?

– Készen áll. – Jules magára kényszerít egy mosolyt, hogy megnyugtassa őt. – Csodálatosan festesz, Malorie. Szerintem készen állsz.

Próbálja ismét megkérdezni.

– Hol…

Felix még az előtt válaszol neki, hogy befejezhetné.

– A padláson fogjuk végigcsinálni. Tom azt mondja, az a legbiztonságosabb hely a házban. Ha valami történne. De semmi sem fog történni. Olympia már odafent van. Két órája megkezdte a szülést Tom és Cheryl is vele vannak. Ne aggódj, Malorie. Megteszünk mindent, amit tudunk.

Malorie nem válaszol. Az érzés, hogy valami ki akar jutni belőle, egyszerre a legborzalmasabb

és a leghihetetlenebb, amit valaha tapasztalt. A férfiak két oldalról közrefogják, kisétálnak vele a szobából, át a küszöbön, majd tovább a folyosón, a ház hátsó része felé. A padlás lépcsőjét már leeresztették, és ahogy a többiek elé állítják őt, Malorie látja a takarókkal takart ablakot a folyosó végén. Azon tűnődik, a nap mely szakában járhatnak. Hogy vajon éjszaka van-e. Vagy már jövő hét.

Tényleg meg fogok szülni? Most?

Felix és Jules felsegítik a régi falépcsőn. Malorie hallja odafent Olympiát, és Tom lágy hangját, ahogy olyanokat mond, mint *lélegezz, nem lesz semmi baj, minden rendben.*

– Talán mégsem lesz annyira más – mondja (a férfiak, hála az égnek, felsegítik őt a nyikorgó lépcsőn). – Talán nem lesz annyira más, mint amilyennek reméltem.

A padláson több hely van, mint gondolta. Egyetlen gyertya szolgáltatja a fényt. Olympia egy törölközőn fekszik a földön. Cheryl mellette. Olympia felhúzta a térdét, a csípőjétől lefelé egy

vékony paplan takarja őt. Jules rásegíti Malorie-t az ő törölközőjére, Olympiával szemben. Tom odamegy hozzá.

– Ó, Malorie – nyögi Olympia. Alig kap levegőt, és épphogy tud beszélni, miközben a teste feszül és csavarodik. – Annyira örülök, hogy itt vagy!

Ahogy a kába Malorie ránéz letakart térdére, és meglátja Olympiát, mint valami tükörképet, az az érzése támad, hogy még mindig alszik.

– Mióta vagy itt, Olympia?

– Nem tudom. Szerintem az idők kezdete óta!

Felix halkan megkérdezi Olympiától, hogy szüksége van-e valamire. Aztán a lépcső felé indul, hogy felhozza, amit a nő kér. Tom emlékezteti Cherylt, hogy tartson mindent tisztán. Amíg tisztaság van, mondja, addig nem lesz semmi baj. Makulátlan ágyneműket és törölközőket használnak. Kéztisztítót Tom házából. Két vödör kútvizet.

Tom nyugodtnak látszik, de Malorie tudja, hogy nem az.

– Malorie? – szólítja meg Tom.

– Igen.

– Mire van szükséged?

– Mondjuk egy kis vízre? És egy kis zene is jólesne, Tom.

– Zene?

– Igen. Valami szép és lágy, tudod, valami, ami talán…

Valami, ami elnyomja a zajt, amelyet a padlás fapadlóján vergődő testem ad ki…

– …az a furulyás zene. A kazettán.

– Oké – bólint Tom. – Hozom.

És már megy is a közvetlenül Malorie mögött levezető lépcsőn. Malorie most Olympiát nézi. Közben még mindig küszködik, hogy lerázza magáról az alvás utóhatásait. Egy kis konyhakést lát mellette egy papírtörlőn, alig karnyújtásnyira tőle. Cheryl az előbb mártotta vízbe.

– Úristen! – ordít fel Olympia hirtelen, mire Felix mellétérdel, és megfogja a kezét.

Malorie nézi őket.

Ezek itt olyan emberek, gondolja, akik válaszolnak egy olyan hirdetésre, mint amilyet George adott fel. Ezek az emberek túlélők.

E pillanatban béke szállja meg. Tudja, hogy nem tart majd soká. A lakótársai arca villan fel előtte, egyik a másik után. Mindegyiknél egyfajta szeretet járja át.

Istenem, gondolja, *olyan bátrak voltunk.*

– Istenem! – kiált fel hirtelen Olympia. Cheryl gyorsan mellette terem.

Egyszer, amikor Tom idefönt keresett egy kazettát, Malorie lent, a lépcső alján várt rá. De ő maga sosem jött föl. Most, miközben nehezen lélegezve az egyetlen ablakot fedő függönyre néz, megborzong. Még a padlást is megvédték. Még ebbe az alig használt helyiségbe is kellett takaró. Malorie tekintete végigsiklik a fa ablakkereten, majd a faburkolatú falakon, a hegyes tetőn és a dobozokon, amelyeket George hagyott hátra. Malorie tekintete egy felhalmozott takarórakásra téved. Egy műanyag alkatrészekkel teli dobozra. Régi könyvekre. Régi ruhákra.

Valaki áll ott a ruhák mellett.

Don az.

Malorie összehúzódást érez.

Tom visszatér egy pohár vízzel és a kis rádiós-magnóval, amellyel a kazettákat szokták lejátszani.

– Tessék, Malorie – mondja. – Megtaláltam.

A hangfalakból áradni kezd a hegedűk hangja. Malorie-t gyönyörűséggel tölti el.

– Köszönöm – leheli.

Tom nagyon fáradtnak tűnik. Szeme puffadt, és csak félig van nyitva. Mintha alig egy órácskát tudott volna aludni.

Malorie-ba olyan hihetetlen erejű görcs áll, hogy először el sem hiszi. Mintha egy medvecsapda csukódott volna rá a derekára.

Hangokat hall maga mögül. Lentről, a padlás lépcsőjéről. Cheryl az. Jules. Malorie alig van tudatában annak, hogy ki tartózkodik a padláson, és ki nem.

– Ó, *Istenem!* – kiált fel Olympia.

Tom mellette, Felix pedig ismét Malorie mellett van.

– Nem lesz semmi baj – biztatja Malorie Olympiát.

Ekkor mennydörgés hallatszik. Az eső erősen kopog a tetőn, és ez valahogy pont az, amire Malorie vágyott. A világ odakint olyannak hangzik, ahogyan ő érzi magát. Viharosnak. Vészjóslónak. Ocsmánynak. A lakótársak felbukkannak, majd eltűnnek az árnyékok között. Tom láthatóan aggódik. Olympia nehezen, zihálva veszi a levegőt. A lépcső nyikorog. Valaki feljött. Jules az. Tom azt mondja, hogy Olympia előbb fog megszülni, mint Malorie. Kint feldörög az ég. Ahogy lecsap a villám, Malorie plasztikusan látja Don komor arcvonásait, a sötét karikák fölött mélyen ülő szemét.

Malorie derekát elviselhetetlen feszülés nyomja. A teste mintha saját magától cselekedne, elutasítva elméje nyugalom utáni vágyát.

Felsikolt, Cheryl pedig feláll Olympia mellől, és odajön hozzá. Malorie nem is tudta, hogy Cheryl még mindig itt van.

– Ez *szörnyű* – szisszen fel Olympia.

Malorie-nak eszébe jut, hogy egyes nők teste összhangba kerül, és onnantól kezdve szinkronban menstruálnak. Annyit beszéltek róla, hogy vajon melyikük szül meg előbb, és sem ő, sem Olympia nem viccelődött azzal egyszer sem, hogy mindketten ugyanakkor kerülhetnek sorra.

Ó, Malorie mennyire vágyott egy hagyományos szülésre!

Újabb villámlás.

Most már sötétebb van. Tom meggyújt egy második gyertyát, és leteszi a padlóra Malorie mellé. A pislákoló láng fényénél látja Felixet és Cherylt, de Olympiát már nehezére esik kivenni. Testét és arcát is elfedik az izgő-mozgó árnyékok.

Valaki lemegy mögötte a lépcsőn. Talán Don? Nem akarja a nyakát tekergetni. Tom kilép a gyertyafény hatósugarából. Aztán Felix, gondolja,

és Cheryl is. A sziluettek fantomokként mozognak el tőle Olympia felé.

Az eső még erősebben dobol a tetőn.

Hirtelen zűrzavar hangja szűrődik fel lentről. Malorie nem lehet biztos benne, de úgy hallja, valaki kiabál. Vagy csak fáradt elméje értelmezi félre a hangokat? Kik veszekedhetnek?

Tényleg veszekedésnek tűnik.

De most nem gondolhat erre. Nem is fog.

– Malorie? – Malorie felkiált, ahogy Cheryl arca hirtelen feltűnik mellette. – Szorítsd meg a kezem. Akár el is törheted, ha kell.

Malorie szeretne szólni neki, hogy *Hozz egy kis fényt. Egy orvost. Szüld meg nekem a babát.*

De csak egy nyögéssel reagál.

Gyereket fog szülni. Nincs többé mikor.

Vajon ezután másképp fogom látni a dolgokat? Eddig mindent a baba jövőjének szempontjából néztem. A házat. A lakótársaimat. A világot. Így néztem az első híreket, és így néztem az utolsókat is. Elborzadt voltam, paranoiás, dühös, feszült. Amikor a testem visszatér abba az

állapotába, amelyben még szabadon jártam vele az utcákat, újra másképp fogom látni a dolgokat?

Hogy néz majd Tomra? Hogyan hangzanak majd így az ötletei?

– Malorie – szólítja meg Olympia a sötétből. – Én ezt nem tudom végigcsinálni.

Cheryl biztosítja Olympiát, hogy de igen, végig tudja, és már nincs sok hátra.

– Mi folyik odalent? – kérdezi Malorie hirtelen.

Don lent van. Hallja őt vitatkozni. Julest is. Igen, Don és Jules a padlás alatti folyosón veszekednek. Tom is velük van? És Felix? Nem, Felix előtűnik a sötétből, és megfogja a kezét.

– Jól vagy, Malorie?

– Nem. Mi folyik odalent?

Felix egy darabig hallgat, majd így szól:

– Nem tudom biztosan. De neked most fontosabb dolgod van annál, semhogy egymás arcába mászó emberek miatt aggódj.

– Don az?

– Ne foglalkozz vele, Malorie.

Még jobban esik. Mintha minden egyes csepp súlya hallható lenne a tetőn.

Malorie felemeli a fejét, hogy lássa Olympia őt bámuló szemét a sötétségben.

És akkor Malorie mintha egy másik hangot is hallana.

Túl az esőn, a lenti veszekedésen és a zűrzavaron át, hall *valamit.* Valamit, ami a hegedűknél is szebb.

Mi lehet az?

– A kurva életbe! – sikolt Olympia. – *Legyen már vége!*

Malorie egyre nehezebben lélegzik. Mintha a baba elzárná előle a levegője útját. Mintha a torkán keresztül akarna világra jönni.

Tom itt van. Itt van mellette.

– Sajnálom, Malorie.

Malorie ránéz. Az arcára, erre az arckifejezésére még évekkel ez után a reggel után is emlékezni fog.

– Mit sajnálsz, Tom? Hogy így kell történnie?

Tom szemében szomorúság ül. Bólint. Mindketten tudják, hogy nincs oka bocsánatot kérni, de azt is tudják mindketten, hogy egyetlen nőnek sem lenne szabad egy olyan ház dohos padlásán megszülnie, amelyet csak azért hív az otthonának, mert nem hagyhatja el.

– Tudod, mit gondolok? – Tom gyengéden megfogja a kezét. – Azt gondolom, hogy fantasztikus anya leszel. Azt gondolom, hogy olyan jól fogod felnevelni ezt a gyereket, hogy még az sem számít majd, ha a világ megmarad ilyennek.

Malorie most úgy érzi, mintha egy rozsdás acélkampó próbálná kihúzni belőle a babát. Ráerősítve egy előtte álló, árnyékokba burkolózó autómentő láncára.

– Tom – nyögi ki. – Mi folyik odalent?

– Don kiborult. Semmi különös.

Malorie szeretne még beszélni róla. Már nem dühös Donra. Inkább aggódik érte. A lakótársai közül őt sújtotta le a legjobban ez az új világ. Elveszett benne. Valami reménytelenségnél is

üresebb bujkál a szemében. Malorie el akarja mondani Tomnak, hogy szereti Dont, mindannyian szeretik őt, és hogy csak segítségre van szüksége. De a fájdalom minden erejét elveszi. Pillanatnyilag lehetetlen, hogy meg tudjon szólalni. A lenti vita is pusztán viccnek tűnik neki. Mintha valaki ugratná vele. Mintha a ház azt mondaná, hogy *Látod? Ne veszítsd el a humorérzékedet, csak mert a padlásomban éppen istentelen kín ül tort.*

Malorie előtt nem ismeretlen a kimerültség és az éhség. Sem a fizikai fájdalom és a súlyos mentális fáradtság. De olyasmit, amin most megy keresztül, még sohasem tapasztalt. Nemcsak ahhoz van joga, hogy ne zavarják a többiek az egymás közti civódásaikkal, de kis híján azt is megérdemli, hogy az összes lakótársa kivonuljon a házból, és a kertben, csukott szemmel várják ki, amíg Olympia és az ő teste elvégzik a dolgukat, tartson az bármeddig.

Tom feláll.

– Mindjárt visszajövök – mondja. – Kérsz még vizet?

Malorie megrázza a fejét, és ismét az Olympia küszködését jelző sötétségre és ágyneműre néz maga előtt.

– Megcsináljuk! – jelenti ki Olympia hirtelen, mániákusan. – Itt jön!

Annyiféle zaj. Hangok lent, hangok a padláson (az árnyékokból és az árnyékokból kiváló arcokból), a lépcső nyikorgása, valahányszor egy lakótárs feljön vagy lemegy rajta, hogy szemügyre vegye a fenti, majd pedig a lenti helyzetet (Malorie tudja, hogy valami baj van a folyosón, de most egyszerűen nem érdekli). Esik az eső, de van még valami más is. Egy másik hang. Talán egy hangszer. Az étkező zongorájának legmagasabb billentyűhangjai.

Malorie-t hirtelen és furcsamód a megnyugvás egy újabb hulláma önti el. A tüdejét, nyakát és mellkasát szúró ezernyi penge ellenére jól tudja, hogy bármit is csinál, bármi is történjék, a baba már elindult kifelé. Mit számít, milyen világba

szüli meg? Olympiának igaza van. Itt *jön*. Jön a gyerek, már majdnem kiért. És mindig is része volt ennek az új világnak.

Ismeri a szorongást, a félelmet, a paranoiát. Aggódott, amikor Tom és Jules elmentek kutyákat keresni. Szinte fájt neki a megkönnyebbülés, amikor visszatértek. Megrémisztette a változás, amelyen Don átment. Amelyen a ház átment. Hogy egy reményteli menedékből egy keserű, szorongással teli hellyé változott. Elnehezült a szíve, amikor elolvasta az idevezető hirdetést, és amikor elolvasta azt a noteszt a pincében.

A pince szóra Malorie hirtelen meghallja Don hangját odalentről.

Kiabál.

De van valami, ami Donnál is jobban aggasztja Malorie-t.

– Hallod ezt a hangot, Olympia?

– Milyen hangot? – morogja Olympia. Mintha gémkapcsok lennének a torkában.

– Az a hang. Olyan, mintha…

– Csak az eső – mondja Olympia.

– Nem, nem az. Valami más. Olyan, mintha már megszültük volna a gyerekeinket.

– Mi van?

Malorie-nak tényleg úgy hangzik, mint egy baba. Valami olyasmi, túl a lépcső alján álló lakótársakon. Talán az emeleti folyosón vagy a nappaliban, vagy talán…

Talán egészen odakint.

De mit jelent? Mi történik? Valaki sír a bejáratnál?

Lehetetlen. Ez valami más.

De bármi is az, *él.*

Villám robban az égbolton. Egy rémálomszerű pillanatig a padlás egésze jól látható. Az ablakot fedő takarót Malorie még jóval azután is látja lelki szemei előtt, hogy a fény kihuny, és felharsan a mennydörgés. Utóbbira Olympia felsikolt, Malorie pedig csukott szemmel is látja maga előtt barátnője félelemtől eltorzult arcát.

De aztán a figyelme visszatér a derekát kínzó elképzelhetetlen nyomásra. Olympia mintha érte ordítana. Valahányszor Malorie úgy érzi, hogy

egy szörnyű kés szurkálja belülről, Olympia felsír.

Vajon én is ordítok őérte?

A kazetta megáll. És véget ér a lenti felfordulás is.

Még az eső is enyhül.

A padlás apró zajai most már jobban kivehetők. Malorie a saját légzését hallgatja. A szülésükben segítő lakótársak lépései jól elkülönülnek.

Alakok bukkannak fel. Aztán eltűnnek.

Ott van Tom (ebben biztos).

Ott van Felix (ebben kevésbé).

Ott van Jules Olympia mellett.

Lehetséges volna, hogy a világ lassan eltűnik? Vagy csak én süllyedek egyre mélyebbre a fájdalomba?

Ismét hallja azt a hangot. Mintha egy újszülött lenne a küszöbön. Mintha valami élő és fiatal tartana felfelé a lépcsőn. Csak most már jobban kivehető. Most már nem kell áttörnie a veszekedés, a zene és az eső zaján.

Igen, most már tisztább, kivehetőbb. Ahogy Tom átvág a padláson, hallja azt a hangot a lépései között. A férfi csizmája a padlóhoz ér, majd felemelkedik róla, és hallhatóvá teszi a lentről felszűrődő zajokat.

Aztán Malorie hirtelen teljes bizonyossággal tudja, hogy honnan származnak.

A madarak azok. Ó, Istenem, a madarak azok.

A kartondoboz folytonos nekiütődése a házfalnak és a madarak lágy, édes turbékolása.

– Van valami a ház előtt – mondja.

Először halkan.

Cheryl csak egy-két méterre van tőle.

– *Van valami a ház előtt!* – kiáltja.

Jules felnéz Olympia válla mögül.

Lentről nagy csattanás hallatszik. Felix felkiált. Jules elrohan Malorie mellett, bakancsa hangosan és gyorsan csattog a létra fokain.

Malorie tébolyultan fürkészi a padlást Tom után. Nincs itt. Odalent van.

– Olympia. Egyedül vagyunk! – mondja, leginkább saját magának.

Olympia nem válaszol.

Malorie próbál nem hallgatózni, de képtelen megállni. Úgy tűnik, mindenki a nappaliban van. De az biztos, hogy a földszinten. Mindenki kiabál. Tényleg azt mondta az előbb Jules, hogy „ne”?

Ahogy lent nő a zűrzavar, úgy nő a fájdalom Malorie derekában.

Malorie a lépcsőnek háttal tekergeti a nyakát. Tudni akarja, mi történik. Szólni akar nekik, hogy *hagyják abba.* Két terhes nő van a padláson, akiknek szükségük lenne a segítségükre. *Kérlek, hagyjátok abba.*

Malorie feje a mellére hanyatlik. A szeme lecsukódik. Úgy érzi, ha nem szedi össze magát, elveszítheti az eszméletét. Vagy még többet.

Az eső újra rázendít. Malorie kinyitja a szemét. Olympia éppen hátravetett fejjel mered a tetőre. Az erek kidudorodnak a nyakán. Malorie lassan végigfürkészi a padlást. Olympia mellett dobozok állnak. Aztán jön az ablak. Aztán újabb dobozok. Régi könyvek. Régi ruhák.

Odakintről fény világítja meg a padlás belsejét. Malorie lecsukja a szemét. A saját kis sötétségében a padlás emlékezetébe égett falait látja.

Az ablakokat. A dobozokat.

És egy férfit, aki ott áll, ahol Don, amikor Malorie feljött a lépcsőn.

Ez lehetetlen, gondolja.

Csakhogy nem az.

És mielőtt kinyitná a szemét, már tudja, hogy ki az, tudja, hogy ki van ott vele a padláson.

– Gary – mondja, és közben száz gondolat cikázik benne. – A pincében rejtőztél.

Eszébe jut a pinceajtó előtt morgó Victor.

Eszébe jut a pincében alvó Don.

Amikor belenéz Gary szemébe, a lenti vita elmérgesedik. Jules rekedt. Don dühös. Mintha verekednének.

Gary kilép az árnyékokból. Malorie-hoz közelít.

Amikor becsuktuk a szemünket, és Tom kinyitotta az ajtót, gondolja, és tudja, hogy igaza van, *Don becsempészte Garyt a pincébe.*

– Mit keresel te itt?! – kiált fel hirtelen Olympia. Gary rá sem néz. Egyenesen Malorie felé tart.

– *Tűnj a közelemből!* – sikolt Malorie.

Gary letérdel mellé.

– Pont te, aki ilyen sérülékeny vagy ebben az állapotodban – szólal meg. – Azt hittem, több szimpátia szorult beléd annál, hogysem kiküldj valakit abba a világba.

Ismét villám világítja meg a padlást.

– *Tom! Jules!*

A babája még nem érkezett meg. De már közel jár.

– Ne kiabálj – inti Gary. – Nem vagyok rád mérges.

– Kérlek, hagyj engem békén. Kérlek, menj innen.

Gary felnevet.

– Folyton ezt hajtogatod! Folyton azt akarod, hogy elmenjek!

Mennydörgés robaja hallatszik. A lakótársak egyre hangosabbak.

– Sosem mentél el – állapítja meg Malorie, és minden kimondott szóval mintha egy darab követ távolítana el a tüdejéből.

– Így van, sosem mentem el.

Könnyek gyűlnek Malorie szemébe.

– Don volt olyan kedves, hogy segített nekem, és azt is előre látta, hogy elküldhettek a házból.

Don, gondolja Malorie, *mit tettél?*

Gary közelebb hajol hozzá.

– Nem bánod, ha elmesélek valamit, amíg megszülsz?

– *Micsoda?*

– Egy történetet. Valamit, ami eltereli a figyelmed a fájdalomról. Egyébként meg kell mondjam, hogy nagyszerűen csinálod. Jobban, mint anno a feleségem.

Olympia légzése csúnyának hangzik, erőltetettnek, mintha esélye sem volna rá, hogy túlélje az éjszakát.

– Két dolog lehetséges – közli vele Gary. – Vagy…

– Kérlek – sír fel Malorie. – *Kérlek,* hagyj engem békén.

– Vagy helyes az elméletem, vagy, és utálom ezt a szót használni, *immúnis* vagyok.

Malorie úgy érzi, mintha a baba eljutott volna a teste határához, de túl nagy, ezért nem tudja átlépni azt. Levegőért kapkod, és becsukja a szemét. De a fájdalom mindenhová elkíséri, még a saját sötétségébe is.

Nem tudják, hogy Gary idefent van. Ó, Istenem, nem tudják, hogy itt van.

– Régóta figyelem ezt az utcát – folytatja Gary. – Figyeltem Tomot és Julest, miközben végigbotladoztak a környéken. Centikre voltam Tomtól, amikor megvizsgálta a menedékemül szolgáló sátrat.

– Elég. ELÉG!

De a kiabálás csak rosszabbít a fájdalmain. Malorie összpontosít. És nyom. És lélegzik. Ám a szavakat nem tudja kizárni.

– Lenyűgözőnek találtam, mi mindenre nem ragadtatják magukat az emberek, amíg én

sértetlenül néztem a mindennap, minden éjjel elhaladó lényeket, néha egyszerre tucatnyit is. Ezért választottam ezt az utcát, Malorie. El sem hinnéd, milyen nagy a forgalom odakint.

kérlek kérlek kérlek kérlek kérlek kérlek kérlek kérlek KÉRLEK

Lentről Tom hangját hallja.

– Jules! Gyere, segíts!

Aztán a lépcsőn lefelé dübörgő lépésekét.

– TOM! SEGÍTS! GARY IDEFÖNT VAN! TOM!

– Most túlságosan elfoglalt – jegyzi meg Gary. – Komoly baj van odalent.

Gary feláll, odamegy a padlásajtóhoz, és halkan becsukja.

Aztán ráfordítja a kulcsot.

– Így már jobb? – kérdezi.

– Mit tettél? – sziszegi Malorie.

Lent tovább kiabálnak. Mintha mindenki egyszerre szaladgálna. Malorie egy pillanatig azt hiszi, hogy megőrült. Bármennyire biztonságban

volt is, úgy látszik, az új világ tébolya elől sehogyan sem lehet elbújni.

Valaki felsikolt a zárt padlásajtó alatti folyosón. Malorie Felixre tippel.

– A feleségem nem készült fel rá – szólal meg hirtelen mellette Gary. – Ott voltam, amikor meglátott egyet. Nem figyelmeztettem őt a közeledésére. Nem…

– *Miért nem mondtad el nekünk?!* – kérdezi Malorie sírva, miközben nyomja kifelé a babát.

– Azért, mert ti éppúgy nem hittetek volna nekem, ahogy a többiek sem. Dont kivéve.

– Te *megőrültél.*

Gary nevet.

– Mi folyik odalent?! – kiált fel Olympia. – Malorie! *Mi* történik odalent?

– *Nem tudom!*

– Don az – mondja Gary. – Megpróbálja meggyőzni a többieket mindarról, amit tanítottam neki.

– DON AZ!

A lentről érkező hang olyan tiszta, mintha itt, a padláson lenne a forrása.

– DON CSINÁLTA! DON TÉPTE LE A TAKARÓKAT!

– Nem fognak bántani minket – suttogja Gary. Nedves szakállának szőrszálai Malorie füléhez érnek.

De ő már nem figyel rá.

– Malorie? – suttogja Olympia.

– DON TÉPTE LE A TAKARÓKAT, Ő NYITOTTA KI AZ AJTÓT! A HÁZBAN VANNAK! HALLOTOK ENGEM? A HÁZBAN VANNAK!

jön a baba jön a baba jön a baba

– Malorie?

– Olympia – mondja legyőzötten, minden reménytől megfosztottan (igaz ez? a saját hangja mondja ezt?). – Igen. Már a házban vannak.

A vihar odakint a falakat ostromolja.

A lenti káosz egyre őrültebb.

– Olyan, mintha farkasok lennének odalent – sír fel Olympia. – Mintha *farkasok* lennének!

Don Don Don Don Don Don Don Don Don Don

letépte a takarókat

beengedte őket

valaki meglátta őket

beengedte

valaki megőrült ki lehet az?

Don engedte be őket

Don tépte le a takarókat

Don szerint nem árthatnak nekünk

Don szerint az egész a fejünkben dől el

Gary mellette térdelt az étkezőben

Gary beszélt hozzá a pince falikárpitja mögül

Don letépte a takarókat

Gary azt mondta neki, nem igaziak, Gary azt mondta neki, ártalmatlanok

valaki megőrült de ki de ki

(nyomjál, Malorie, nyomjál, gyereket szülsz, a gyerek miatt kell aggódnod, csukd be a szemed, ha muszáj, de nyomjál) most már a házban vannak és mindenki olyan mint a farkasok

A madarak használata, gondolja hisztérikusan Malorie, *jó ötlet volt, Tom. Nagyszerű ötlet volt.*

Olympia olyan kérdésekkel bombázza egészen eszelősen, amelyekre nem tud válaszolni. Az agya teljesen leterhelt.

– Igaz ez? Tényleg bent van egy a házban? Az nem lehet. Sosem hagynánk, hogy megtörténjen! Tényleg bent van egy a házban? *Pont most?*

Valami lent nekicsapódik egy falnak. Talán egy test. A kutyák ugatnak.

Valaki hozzávágott a falhoz egy kutyát.

– DON LETÉPTE A TAKARÓKAT!

Kinek lehet becsukva a szeme odalent? Kinek lehet hozzá lélekjelenléte? Vajon Malorie-nak lenne? Vajon képes lenne becsukni a szemét, miközben a lakótársai megőrülnek körülötte?

Ó, Istenem, gondolja. *Mind meg fognak halni.*

A baba pedig őt öli meg.

Gary még mindig a fülébe suttog.

– Arról beszélek, ami odalent folyik, Malorie. Azt hiszik, meg kell őrülniük. Pedig tévednek. Én

teljes évszakokat töltöttem a külvilágban. Néha heteken át figyeltem a lényeket.

– *Lehetetlen* – mondja Malorie. Nem tudja, hogy ezt a szót Garynek szánja vagy a lenti felfordulásnak vagy a kínnak, amely úgy érzi, már sosem fog elmúlni.

– Amikor először láttam egyet, én is azt hittem, hogy megőrültem. – Gary idegesen felnevet. – De nem. És amikor lassan rájöttem, hogy még mindig épelméjű vagyok, kezdtem megérteni, mi történik. A barátaimmal. A családommal. Mindenkivel.

– *Nem akarom hallani!* – üvölti Malorie. Úgy érzi, mindjárt kettészakad. Hiba történt, gondolja. A testéből menekülő baba túl nagy, és ketté fogja őt szakítani.

Fiú lesz, gondolja.

– Tudod, mit?

– *Elég!*

– Tudod, mit?

– *Nem! Nem! Nem!*

Olympia ordít, az ég ordít, a kutyák ordítanak odalent. Malorie főleg mintha Julest hallaná. Hallja, ahogy a lenti folyosón rohan. Hallja, ahogy próbál valamit széttépni a fürdőszobában.

– Talán immúnis vagyok, Malorie. Vagy talán egyszerűen *értem őket.*

Malorie azt akarja mondani, hogy *Tudod, mi mindent tehettél volna értünk? Hogy mennyivel nagyobb biztonságban lehettünk volna a segítségeddel?*

De Gary őrült.

És valószínűleg mindig is az volt.

Don letépte a takarókat.

Gary mellette térdelt az étkezőben

Gary beszélt hozzá a pince falikárpitja mögül

Gary Don rossz szelleme.

Mennydörgő kopogás hallatszik a padlásajtón.

– ENGEDJETEK BE! – kiáltja valaki.

Felix az, gondolja Malorie. *Vagy Don.*

– ÚRISTEN, ENGEDJETEK MÁR BE!

De nem.

Tom az.

– *Nyisd ki neki az ajtót!* – kiált rá Malorie Garyre.

– Biztos, hogy ezt akarod? Nekem nem tűnik túl biztonságosnak.

– *Kérlek kérlek kérlek! Engedd be!*

Tom az, ó, Istenem, Tom az, Tom az, ó, Istenem, Tom az.

Malorie keményen nyom. *Istenem,* mennyire keményen nyom.

– Lélegezz – mondja neki Gary. – Lélegezz. Mindjárt meglesz.

– Kérlek – sír Malorie. – *Kérlek!*

– ENGEDJETEK BE! ENGEDJETEK FEL!

Most már Olympia is kiabál.

– *Nyisd ki neki az ajtót! Tom az!*

A lenti téboly kopogtat az ajtón.

Tom.

Tom őrült. Tom meglátta az egyik lényt.

Tom őrült.

Hallottad őt? Hallottad a hangját? Az a hang belőle jött. Ilyen Tom, amikor elveszti az eszét, azt az ő gyönyörű eszét.

Gary feláll, és átvág a padláson. Az eső a tetőt ostromolja.

Aztán megszűnik a kopogás.

Malorie Olympiára néz.

Olympia fekete haja belevész az árnyékokba. Szeme azokból világít kifelé.

– Majdnem… megvagyunk – sóhajtja.

Olympia gyermeke már úton van. Malorie látja a gyertyafényben, hogy félig már kiért.

Ösztönösen felé nyúl, noha a fél padlás elválasztja őket.

– Olympia! Ne felejtsd el eltakarni a gyerek szemét. Azt ne felejtsd el…

A padlásajtó durván berobban. A zárja eltörött.

Malorie felsikolt, de csak a saját szívverését hallja, hangosabban, mint az új világ egészét.

Aztán elhallgat.

Gary feláll, és az ablak felé lép.

Malorie lépéseket hall maga mögött.

Jön a baba.

A lépcsők nyögnek.

– *Ki van ott?* – üvölti. – Ki az? Mindenki jól van? Tom, te vagy az? Ki az?

Valaki, akit nem lát, felmászott a lépcsőn, és most ott van velük a padláson.

A lépcsőnek háttal ülő Malorie látja, ahogy Olympia arcán felváltja a fájdalmat az áhítat.

Olympia, gondolja. *Ne nézz oda. Olyan jól csináltuk. Olyan bátrak voltunk. Ne nézz. Fogd meg inkább a gyermeked. Takard el a szemét, amikor teljesen kiér. Takard el a szemét. És a sajátodat is. Ne nézz. Olympia. Ne nézz.*

De tudja, hogy a barátnőjének már túl késő.

Olympia előrehajol. Szeme hatalmasra nyílik, szája kitárul. Az arca három tökéletes körré válik. Egy pillanatra Malorie látja, amint a vonásai eltorzulnak, de aztán rögtön felragyognak újra.

– Gyönyörű vagy – mondja mosolyogva. De ez a mosoly megtört, rángatózó. – Egyáltalán nem vagy rossz. Akarod látni a babámat? Akarod látni a babámat?

A gyerek, a gyerek, gondolja Malorie, a gyerek benne van, ő pedig megőrült. Ó, Istenem,

Olympia megőrült, és ó, Istenem, az a dolog mögöttem van, az a dolog a gyerekem mögött van.

Malorie becsukja a szemét.

Előtte még látja, hogy Gary továbbra is ott áll a gyertya fénykörének a szélén. De egyáltalán nem tűnik olyan magabiztosnak, mint amilyennek előadta magát. Úgy néz ki, akár egy ijedt kisgyerek.

– Olympia – szólal meg Malorie. – El kell takarnod a kisbabád szemét. Most azonnal meg kell tenned. A kisbabádért.

Malorie nem látja barátnője arckifejezését. De a hangja árulkodik a benne végbement változásról.

– Mi? Meg akarod mondani nekem, hogyan neveljem a gyerekemet? Miféle egy ribanc vagy te? Miféle…

Olympia szavai torokhangú morgásba fulladnak.

Őrülethisztéria.

Gary fertőző, veszélyes szavai.

Olympia hörög.

Malorie babája jön. Malorie nyom.

Rátalál magában egy erőre, amelyről nem is tudta, hogy létezik még, és kúszni kezd előre a törölközőn. Olympia gyerekét akarja. Meg kell védenie őt.

Aztán a rengeteg fájdalom és őrület közepette Malorie meghallja Olympia babájának első sírását.

Csukd le a szemét.

Aztán végre Malorie gyermeke is kijut, és az ő keze máris ott van, hogy eltakarja vele a szemét. Olyan puha a feje, és Malorie úgy érzi, időben cselekedett.

– Gyere ide – mondja, és a melléhez húzza a babát. – Gyere ide, és csukd be a szemed.

Gary idegesen nevet a helyiség túlsó végéből.

– Hihetetlen – csóválja a fejét.

Malorie a konyhakés után tapogatózik. Amikor megtalálja, elvágja vele a köldökzsinórját. Aztán vág két véres csíkot az alatta elterülő törölközőből. Érzi a baba nemi szervét, és tudja,

hogy fia született, és nincs senki, akinek elmondhatná. Se testvér. Se anya. Se apa. Se nővér. Se Tom. A gyereket a mellkasához szorítja.

Lassan megköti az egyik törölköződarabot a szeme fölött.

Mennyire fontos, hogy lássa az anyja arcát, amikor a világra jön?

Hallja mozogni a lényt maga mögött.

– Kisbaba – mondja Olympia, de a szó megbicsaklik. Mintha egy idősebb nő hangján beszélne. – Az én *kisbabám* – gügyögi.

Malorie előrecsúszik. Testének izmai ellenállnak. Olympia babája felé nyúl.

– Itt vagyok – mondja vakon. – Itt vagyok, Olympia. Hadd fogjam meg. Hadd nézzem.

Olympia felhorkan.

– Miért engedném? Mit akarsz *te* az én gyerekemmel? *Megőrültél?*

– Nem. Csak látni akarom.

Malorie szeme még mindig csukva. A padlás csendes. Az eső halkan kopog a tetőn. Malorie előrekúszik a teste alatt szétfolyt véren át.

– Megengeded? Megengeded, hogy lássam? Kislány, ugye? Igazad volt, ugye?

Malorie valami olyan elképesztő dolgot hall, hogy félúton megáll a padlón.

Olympia rág valamit. És Malorie tudja, hogy a gyerek köldökzsinórja az.

Felfordul a gyomra. A szemét szorosan behunyva tartja. Mindjárt elhányja magát.

– Láthatnám? – sikerül kinyögnie.

– Tessék. *Tessék!* – mondja Olympia. – Nézz rá. *Nézz rá!*

Malorie keze végre eléri Olympia babáját. Kislány.

Olympia feláll. Olyan hang kíséri, mintha pocsolyába lépne bele. De Malorie tudja, hogy az vér. Méhlepény, magzatburok, vér és izzadság.

– Köszönöm – suttogja Malorie. – Köszönöm, Olympia.

Ez a tett, a gyermek átadása, mindig ragyogó emlék lesz Malorie számára. A pillanat, amelyben Olympia az őrülete ellenére is helyesen cselekedett.

Malorie ráköti a baba szemére a második törülköződarabot.

Olympia a letakart ablak felé csoszog. Oda, ahol Gary áll.

A lény mozdulatlanul várakozik Malorie mögött.

Malorie mindkét gyereket megragadja, és még jobban eltakarja szemüket véres ujjaival. Mindkét baba sír.

Aztán hirtelen hallja, hogy Olympia küszködik valamivel, tol valamit a padlón.

Most mintha mászna.

– Olympia.

Most mintha valamit ügyködne.

– Olympia? Mit csinálsz, Olympia? Gary, állítsd meg. *Kérlek,* Gary.

De hiába. Gary a legőrültebb mind közül.

– Én kimegyek, uram – mondja Olympia Garynek, aki nyilván a közelében áll. – Túl *sokáig* voltam idebent.

– Olympia, várj.

– KIMEGYEK innen – folytatja Olympia, hangja egyszerre egy gyereké és egy halotti ágyán fekvő százévesé.

– *Olympia!*

De már túl késő. Malorie hallja kitörni a padlás ablakát. Valami nekicsapódik a háznak.

Csend. Lent is. A padláson is. Aztán Gary szólal meg.

– Felakasztotta magát! *Felakasztotta magát a saját köldökzsinórjával!*

Ne! Istenem, kérlek, ne hagyd, hogy ez az őrült elmesélje nekem.

– Felakasztotta magát a saját köldökzsinórjával! Ez a leghihetetlenebb dolog, amit *valaha* láttam. Felakasztotta magát a saját köldökzsinórjával!

Nevet, hangja örömmel telik meg.

A lény megmozdul Malorie mögött. Malorie ennek az egész őrületnek az epicentrumában mozog. Régi őrület. Az a fajta, ami az embereket háborúban, válásban, szegénységben ragadja el, vagy azért, mert tudják, hogy a barátjuk…

– Felakasztotta magát a saját köldökzsinórjával! *A saját köldökzsinórjával!*

– Fogd *be!* – sikít vakon Malorie. – *Fogd be!*

De szavai elhalnak, mert érzi, hogy a lény mögötte közelebb hajol hozzá. Egy része *(az arca?)* a szájához közelít.

Malorie épphogy lélegzik. Meg sem mozdul. A padláson néma csönd honol.

Érzi a mellette lévő valami melegét.

Shannon, gondolja, *nézd a felhőket. Úgy néznek ki, mint mi. Mint te és én.*

Erősebben takarja kezével a babák szemét.

Hallja, amint a lény hátrál mögötte. Mintha távolodna tőle. Egyre messzebbre.

Aztán megáll.

Amikor hallja a falépcső nyikorgását, és amikor már biztos benne, hogy valaki lefelé tart rajta, olyan mély zokogás tör fel belőle, amilyen korábban még soha.

A lépések elcsendesednek. Halkulnak. Aztán eltűnnek.

– Elment – mondja a kisbabáknak.

Most Gary mozgolódását hallja.

– Ne merészelj *közelebb* jönni! – üvölt rá Malorie lehunyt szemmel. – Ne merészelj *hozzánk* érni!

Nem ér hozzá. Elmegy mellette, és a lépcső ismét nyikorogni kezd.

Lement. Megnézi, hogy ki élte túl. És ki nem.

Zihál, és mindene fáj a kimerültségtől. A vérveszteségtől. A teste azt akarja, hogy aludjon és *aludjon.* Malorie és a babák egyedül maradtak a padláson. Vissza kellene feküdnie. Muszáj. De inkább vár. Hallgatózik. Pihen.

Mennyi idő telt el? Mióta tartom a kezemben a gyerekeket?

De aztán a megkönnyebbülését egy új hang zúzza szét. Lentről jön. Egy zaj, ami a régi világban gyakorinak számított.

Olympia a padlásablakból lóg *(legalábbis Gary ezt mondta legalábbis Gary ezt mondta).*

A testét neki-nekicsapja a háznak a szél.

És most valami csörög odalent.

Egy telefon. Egy telefon csörög.

Malorie-t szinte teljesen megbabonázza a hang. Mikor hallott ilyesmit utoljára?

Valaki éppen hívja őket.

Valaki éppen *visszahívja* őket.

Malorie csúszkálva megfordul a méhlepényen és a magzatburkon. A lányt az ölébe teszi, és gyengéden letakarja őt a blúzával. Szabaddá vált kezével kitapogatja a padlásfeljáró tetejét. Meredek és régi. Nem kellene egy éppen megszült nőnek használnia.

Csakhogy csöng a telefon. Valaki éppen visszahívja őket. És Malorie fel fogja venni azt a kagylót.

Csiiiiiiiiing

A törölközőből vágott szemfedők ellenére megmondta a kisbabáknak, hogy tartsák csukva a szemüket.

Ez lesz a leggyakoribb parancs, amelyet a következő négy évben hallani fognak tőle. És semmi sem akadályozhatja meg benne, hogy kimondja, akár túl kicsik ahhoz, hogy megértsék, akár nem.

Csiiiiiiiiiiiiiiing

Hátsóját a padló szélére csúsztatja, és átlendíti a lábát az első lépcsőfokra. A teste üvölt, hogy hagyja abba.

De csak megy tovább.

Most már lefelé tart a lépcsőn. A fiút a jobb karjában viszi, tenyerével eltakarja az arcát. A lány a blúza alatt van, a testéhez simulva. Malorie szeme csukva, a világ fekete, neki pedig annyira szüksége van az alvásra, hogy akár le is csúszhatna a lépcsőről, és egyenesen belezuhanhatna az álomba. De csak megy tovább, egyik lábát teszi a másik után, és követi a telefon hangját.

Csiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiing

Talpa leér a második emelet fehér folyosójának vékony, kék szőnyegére. Szeme továbbra is csukva, így nem látja ezeket a színeket, ahogy a jobb oldali fal mellett, arccal lefelé heverő Julest, és az öt véres csíkot sem, amelyek fejmagasságból vezetnek oda, ahová a keze hullott.

Malorie a lépcső tetején megáll. Vesz egy nagy levegőt. Úgy érzi, meg tudja csinálni. Aztán megy tovább.

Elmegy Cheryl mellett, bár ő ezt nem tudja. Még nem. Cheryl feje az első emeletre néz, a lába a második felé mutat. Teste borzalmasan, természetellenesen kicsavarodott.

Malorie nem is tudja, hogy csak centikkel halad el mellette.

A lépcső alján majdnem hozzáér Felixhez. De csak majdnem. Később összerezzen, amikor kitapintja a lyukakat az arcában.

Csiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiing

Fogalma sincs róla, hogy elmegy az egyik husky mellett. A fal tövében hever, mögötte sötétlila folt éktelenkedik.

– A folyó négyfelé ágazik majd. Neked jobbról a második ágon kell továbbmenned. Úgyhogy nem tapadhatsz csak úgy hozzá a jobb oldali parthoz, gondolván, hogy minden rendben lesz. Ennyire nem egyszerű a dolog. És ki kell majd nyitnod a szemed.

Malorie lassan megrázza a fejét. *Ne.*

Rick folytatja.

– És hogy honnan fogod tudni, hogy mikor jön el ennek az ideje? – folytatja a férfi. – Onnan, hogy hallani fogsz egy felvételt. Egy hangot. Nem üldögélhetünk egész nap a folyó mellett. Túl veszélyes lenne. Ezért van ott egy hangszórónk. Mozgásérzékelő működteti. Az ilyen eszközöknek köszönhetően már nagyon alaposan ismerjük a menedékünkön túli erdőt és folyót. Miután a hangszóró bekapcsol, a felvétel harminc percig folyamatosan ismétlődik. Hallani fogod. Ugyanaz a negyven másodperces anyag újra és újra. Hangosan és tisztán. És amikor meghallod, akkor ki kell majd nyitnod a szemed.

– Köszönöm, Rick. De kizárt, hogy megtegyem.

Hangja közömbös. Élettelen.

– Megértem, hogy ez milyen rémisztő. Persze hogy az. De attól tartok, ez a helyzet. Nincs más út.

Malorie-ban felmerül, hogy leteszi a kagylót. De Rick folytatja.

– Nagyon jól berendezkedtünk. És mindennap továbbfejlődünk. Persze bőven nem tartunk ott, ahol tartani szeretnénk. De próbálkozunk.

Malorie elsírja magát. A szavak, amelyeket hall, reményt adnak neki? Vagy ez csak a benne lévő, mindent felemésztő még mélyebb reménytelenség?

– Ha megteszem, amit mondasz, utána hogy talállak meg titeket?

– Az elágazástól?

– Igen.

– Van egy riasztórendszerünk. Ugyanaz a technológia, amelyik a felvételt is elindítja. Ha ráfordulsz a megfelelő csatornára, és haladsz még száz métert, azzal aktiválod a riasztónkat. Leereszkedik majd egy kerítés. Bele fogsz akadni, mi pedig jövünk majd, hogy megnézzük, mit fogott a kerítésünk.

Malorie megborzong.

– Á, igen? – kérdezi.

– Igen. Szkeptikusnak tűnsz.

A régi világ képei cikáznak át az agyán, de minden egyes emlékhez tartozik egy lánc, egy póráz és egy ösztönös érzés, amely azt mondja neki, hogy ez az ember és az általa leírt hely lehet jó, lehet rossz, lehet jobb, mint az itteni, lehet rosszabb nála, de az biztos, hogy ő már soha többé nem lesz szabad.

– Hányan vagytok odaát? – kérdezi Rick.

Malorie a ház csöndjét hallgatja. Az ablakok kitörtek. Az ajtó valószínűleg nyitva áll. Fel kell állnia. Be kell zárnia az ajtót. Le kell takarnia az ablakokat. De úgy érzi, mintha ez az egész valaki mással történne.

– Hárman – feleli élettelenül. – Ha a szám változik…

– Ne aggódj emiatt, Malorie. Akármennyien jöhettek. Pár száz emberre való helyünk van, és jelenleg is azon dolgozunk, hogy még több legyen. A lényeg, hogy gyere, amilyen gyorsan csak tudsz.

– Rick, nem tudnál idejönni, és segíteni nekem?

Hallja, ahogy a férfi sóhajt egy nagyot.

– Sajnálom, Malorie. Túl kockázatos. Itt van szükség rám. Tudom, hogy ez önzőnek hangzik. De attól tartok, neked kell eljutnod hozzánk.

Malorie némán bólint. Mindezen vér, veszteség és fájdalom közepette is tiszteletben tartja, hogy ennek az embernek biztonságban kell maradnia.

Csakhogy most nem nyithatom ki a szemem, és két újszülött van az ölemben, akik még semmit sem láttak a világból, és az egész hely húgytól, vértől és haláltól bűzlik. A kinti levegő gyorsan megtölti a házat. Hideg van, és tudom, hogy ez kitört ablakokat és nyitott bejárati ajtót jelent. Veszélyesen nyitott ajtót. Szóval ez mind remekül hangzik, Rick, tényleg, de még azt sem tudom, hogy jutok el a fürdőszobába, nemhogy valami harminc vagy hány kilométernyire le a folyón.

– Malorie, újra kapcsolatba lépek majd veled. Újra hívni foglak. Vagy esetleg azt tervezed, hogy azonnal elindulsz?

– Nem tudom. Fogalmam sincs, mikor fogok tudni elindulni.

– Rendben.

– De köszönöm.

Malorie számára ez a legőszintébb köszönöm, amelyet valaha kimondott életében.

– Egy hét múlva újra hívlak, Malorie.

– Oké.

– Malorie?

– Igen?

– Ha mégsem hívnálak, lehet, hogy a vonalaknak végül lőttek nálunk. Vagy nálad. De hidd el nekem, hogy itt leszünk. Bármikor gyere is, mi itt leszünk.

– Oké – mondja Malorie.

Rick megadja neki a telefonszámát. Malorie vakon lefirkantja a nyitott telefonkönyv egyik oldalára.

– Viszlát, Malorie.

– Viszlát.

Csak egy egyszerű, mindennapi telefonbeszélgetés.

Malorie leteszi a kagylót. Aztán lecsuklik a feje, és elsírja magát. A babák mozgolódnak az ölében. Még húsz percig sír töretlenül, mígnem felsikolt a pinceajtót kaparászó hang hallatára. Victor az. Azért ugat, hogy engedjék ki. Hála az égnek, valahogy bennragadt a pincében. Talán Jules zárta be, amikor már tudta, hogy mi következik.

Miután újra felrakja a takarókat, és bezárja az ajtót, egy seprűnyéllel át kell kutatnia a lények után a ház minden egyes centiméterét. Hat óra is beletelik, mire eléggé biztonságban érzi magát ahhoz, hogy kinyissa a szemét, amikor is meglátja, mi történt, miközben ő megszülte a gyerekét

De még azelőtt, szorosan bezárt szemmel, Malorie feláll, és visszabotorkál a nappaliba, onnan pedig a pincébe vezető lépcső tetejéhez.

És elmegy Tom holtteste mellett.

Nem fogja tudni, hogy ő az, azt hiszi majd, hogy egy zacskó cukrot bökött meg a lábával, ahogy letérdel a vizesvödörért, és elkezdi lemosni magát és a gyerekeket.

A következő hónapokban még sokszor beszél majd Rickkel, de a vonal végül megszakad.

Hat hónapjába telik majd, hogy megtisztítsa a házat a holttestektől és a vértől. Dont a konyhapadlón, a pince felé nyújtózkodva fogja találni. Mintha tébolyodottságában azért rohant volna arra, hogy visszakérje Garytől az ép elméjét. Malorie mindent átkutat majd Gary után, de nyomát sem fogja találni. És mindig tartani fog tőle. Attól, hogy felbukkanhat. Odakint. A külvilágban.

A lakótársak többségét félkörben fogja eltemetni a kút körül. Valahányszor kimegy majd, hogy vizet hozzon magának és a gyerekeknek, érezni fogja a szemfedőben ásott és újratöltött sírok egyenetlen göröngyeit.

Tomot temeti majd el a házhoz legközelebb. Ő lesz az a kis füves terület, amelyre a szemfedővel

védett gyerekeket kiviszi, hogy friss levegőt szívhassanak. Egy hely, ahol reményei szerint a legszabadabbnak érezhetik majd magukat.

Négy év telik el, mielőtt igent mond Rick kérdésére, hogy elindul-e az általa leírt helyre.

De most még csak lemosdatja a kisbabákat. És a kisbabák sírnak.

negyvenhárom

Tom hangjának felvétele egyre csak ismétlődik és ismétlődik. Üzenetet hagy.

– …Schillingham kettő hetvenhárom… a nevem Tom… Biztosan sejted, mekkora megkönnyebbülés hallani az üzenetrögzítődet…

A szemfedőt még mindig centikre tartják csukott szemétől.

Felemeli a kezét, és ujjaival megérinti a fekete szövetet. Egy pillanatig ő és a lény is ugyanazt az anyagot fogják. Ez a lény, vagy ehhez hasonlók rabolták el tőle Shannont, az anyját, az apját és Tomot. Ez a dolog, és az ehhez hasonlók rabolták el a gyermekei gyermekkorát.

Malorie bizonyos értelemben már nem is fél. Már mindent megtettek vele, amit megtehettek.

– Nem – mondja, és megrántja a szemfedőt. – Ez az enyém.

Egy pillanatig semmi sem történik. Aztán valami az arcához ér. Malorie elfintorodik. De csak a szövet az, ahogy visszatapad az orrára és a halántékára.

Ki kell majd nyitnod a szemed.

Így van. Tom hangjának felvétele azt jelenti, hogy elérkezett oda, ahol Rick szerint elágazik a folyó. Tom éppen úgy beszél, ahogy egykor a ház nappalijában, amikor olyanokat mondott, hogy *Talán nem is szándékosan bántanak bennünket. Talán őket is meglepi, amit velünk tesznek. Ez egy átfedés, Malorie. Az ő világuké és a mienké. Csak egy baleset. Talán egyáltalán nem örülnek neki, hogy bántanak bennünket.*

De bármi legyen is a szándékuk, Malorie-nak most ki kell nyitnia a szemét, márpedig az egyikük éppen a közelben van.

Tudja, hogy a gyerekek elképesztő dolgokra képesek. Egyszer, miután Malorie belelapozott a telefonkönyvbe, a Fiú megszólalt, hogy a

százhatodik oldalon jár. És nem sokat tévedett. Malorie tudja, hogy itt és most valami hasonló teljesítményre lesz szüksége tőlük.

Balra mozog valami a vízben. A lény vagy elveszítette az érdeklődését a szemfedő iránt, és távozik, vagy arra vár, hogy mi lesz Malorie következő lépése.

– Fiú? – És ennél többet nem is kell mondania. Az érti a kérdést.

A Fiú eleinte nem szól. Hallgatózik. Aztán válaszol.

– Elmegy, anyu.

A távoli, hadakozó madarak és Tom hangszóróból áradó, gyönyörű, megnyugtató hangja ellenére mintha teljes némaság telepedne a környékre. És ez a némaság abból a lényből ered.

Hol lehet most?

A szabadon engedett csónakot lassan sodorja az ár. Malorie tudja, hogy a csobogó víz előtte a folyó elágazását jelzi. Már nincs sok ideje.

– Fiú – mondja kiszáradt torokkal. – Hallasz még valamit?

A Fiú némán ül.

– Fiú?

– Nem, anyu. Semmit.

– Biztos vagy benne? Egészen biztos?

Malorie hangja hisztérikus. Akár készen áll, akár nem, a pillanat elérkezett.

– Igen, anyu. Egyedül vagyunk.

– Hová ment?

– El.

– Melyik irányba?

Csend. Aztán:

– Mögöttünk van, anyu.

– Lány?

– Igen. Mögöttünk van, anyu.

Malorie elhallgat.

A gyerekek azt mondták, a lény mögöttük van.

Ha van valami, amiben biztos lehet ebben az új világban, az az, hogy jól felkészítette őket.

Bízik bennük.

Bíznia kell bennük.

Most már Tom hangjának forrása mellett vannak. Mintha a férfi is ott ülne velük a csónakban.

Malorie hirtelen úgy érzi, hogy ez egy jel. Tom itt van. Tom vele van. És ezért túl fogja élni.

Nyel egy nagyot.

Letörli a könnyeket az ajkáról.

Vesz egy mély levegőt.

És akkor érzi. Mint amikor visszaengedték Tomot és Julest a házba. Mint amikor azt hitték, hogy kiküldték Garyt.

A Köztes Pillanat.

Aközött, hogy eldöntöd, kinyitod a szemed, és aközött, hogy ténylegesen megteszed.

Malorie az elágazás felé fordul, és kinyitja a szemét.

Először hunyorognia kell. Nem a napfény, hanem a színek miatt.

Döbbenten kapkodja a levegőt, kezét a szájához emeli.

Agyából kiürül minden gondolat, aggodalom, szorongás és remény. Nem ismer szavakat, amelyekkel leírhatná a látványt.

Tarka. Végtelen. *Fenséges.*

Nézd, Shannon! Az a felhő olyan, mint Angela Markle az osztályunkból!

A régi világban kétszer ilyen tündöklő panorámán is végignézhetett volna hunyorgás nélkül, de most bántja szemét a szépség.

Örökké el tudna nézelődni. Vagy legalább még néhány másodpercig. De Tom hangja folyton sürgeti.

Mintha lassított felvételt nézne, úgy hajol közelebb a hang forrásához, kiélvezve annak minden szavát. Mintha Tom állna előtte. Mintha biztatná őt, mondván, oly közel van. Malorie tudja, hogy nem tarthatja meg magának az előtte kitárulkozó színeket. Újra be kell csuknia a szemét. El kell vágnia magát mindettől a csodától, ettől a világtól.

Becsukja a szemét.

Visszatér a mostanra oly jól ismert sötétségbe.

Evezni kezd.

Ahogy közeledik a jobbról második folyóághoz, úgy érzi, mintha az elmúlt évekkel evezne együtt. Az emlékekkel. Azzal az önmagával

evez, aki megtudta, hogy terhes, azzal, aki holtan találta Shannont, azzal, aki válaszolt az újsághirdetésre. Azzal az önmagával evez, aki megérkezett ahhoz a házhoz, és először találkozott a többiekkel, és beleegyezett, hogy engedjék be Olympiát. Azzal az önmagával evez, aki akkor volt, amikor csatlakozott hozzájuk Gary. Azzal az önmagával, aki a padláson, egy törölközőn feküdt, miközben Don lent letépte a takarókat az ablakokról.

Malorie most erősebb. Bátrabb. Teljesen egyedül felnevelt két gyereket *ebben* a világban.

Malorie megváltozott.

A csónak hirtelen megbillen, ahogy hozzáér a csatorna egyik partjához. Malorie ebből tudja, hogy beléptek a megfelelő folyóágba.

Innen akként az önmagaként evez, aki négy éven át egyedül élt a gyerekekkel. Felkészítve őket. Nevelve őket. Megóvva őket a napról napra egyre veszélyesebbé váló külvilágtól. És Tommal együtt evez, mindazokkal együtt, amiket mondott, amiket tett, amiket remélt, és amik

ösztönözték és bátorították Malorie-t, és elhitették vele, hogy jobb terveket szőni, és szembenézni az őrülettel, mint mozdulatlanul ülni, és hagyni, hogy az részenként pusztítson el.

A csónak most gyorsan halad. Rick azt mondta, száz méter van a riasztó aktiválásáig.

Azzal evez együtt, aki ma reggel volt, amikor felébredt. Azzal, aki azt hitte, hogy a köd elrejtheti őt és a gyerekeket olyasvalaki elől, mint Gary, aki még mindig odakint lehet, és még mindig figyelheti őt a folyón. Azzal evez együtt, aki akkor volt, amikor a farkas lecsapott rá. Amikor a hajós ember megőrült. Amikor a madarak megőrültek. És amikor a lény, amelytől mindennél jobban retteg, az egyetlen védekezési lehetőségével játszadozott.

A szemfedővel.

A szövetre gondol, és arra, hogy mi mindent jelent neki, amikor valamilyen hangos, fémes csattanást hall.

A csónak nekiütközik valaminek. Malorie gyorsan ellenőrzi a gyerekeket.

Tudja, hogy elérték a kerítést. Aktiválták Rick riasztóját.

Malorie-nak már nem kell többé eveznie, és kalapáló szívvel az ég felé emeli az arcát, és felüvölt. A megkönnyebbüléstől. A félelemtől. Mindentől.

– Itt vagyunk – kiáltja. – *Itt vagyunk!*

Mozgást hallanak a partról. Valami gyorsan közelít feléjük.

Malorie erősen szorongatja a lapátokat. Úgy érzi, a keze már örökké ebben a pozícióban lesz.

Valami megérinti a karját.

– Semmi baj – szólal meg egy hang. – A nevem Constance. Nincs semmi baj. Rickkel vagyok.

– Nyitva van a szeme?

– Nem. Szemfedőt viselek.

Malorie agyát távoli, ismerős hangok öntik el.

Ilyen egy nő hangja. Olympia megőrülése óta nem hallotta másik nő hangját.

– Van velem két gyerek. Csak mi hárman jöttünk.

– Gyerekek? – ismétli Constance hirtelen izgatottsággal. – Fogja meg a kezem, kisegítem a csónakból, és elviszem Tuckerbe.

– Tucker? – Malorie csak áll.

– Igen, mindjárt megmutatom. Ott élünk. Az a menedékünk.

Constance segít Malorie-nak összeszedni a gyerekeket. Kezük összefonódik, ahogy a nő kihúzza Malorie-t a csónakból.

– El kell néznie nekem, hogy fegyver van nálam – jegyzi meg félénken Constance.

– Fegyver?

– El sem tudja képzelni, miféle állatok aktiválták már a kerítésünket. Megsebesült? – kérdezi.

– Igen. Meg.

– Van gyógyszerünk. És vannak orvosaink is.

Malorie ajkai fájdalmasan felhasadnak, ahogy olyan szélesen mosolyodik el, mint ahogy az utóbbi négy évben egyszer sem.

– Gyógyszerek?

– Igen. Gyógyszerek, szerszámok, papír. Sok minden.

Lassan sétálni kezdenek. Malorie átkarolja Constance vállát. Egyedül nem tud járni. A gyerekek Malorie nadrágjába kapaszkodva, vakon követik őket.

– Két gyerek – mondja megnyugtató hangon Constance. – Elképzelni sem tudom, mi minden-en mehetett ma keresztül.

Azt mondja, *ma,* de mindketten tudják, hogy valójában évekről beszél.

Emelkedőn haladnak felfelé, és Malorie teste lüktet a fájdalomtól. Aztán a talaj hirtelen megváltozik. Most már betonon járnak. Egy járdán. Malorie halk, kattogó hangot hall.

– Ez micsoda?

– A hang? Egy sétapálca. De nekünk már nincs rá szükségünk. Megérkeztünk.

Malorie hallja Constance gyors kopogását egy ajtón.

Valami súlyos és fémes hangzású ajtó nyikorogva kinyílik, és Constance bevezeti őket rajta.

Az ajtó becsukódik mögöttük.

Malorie olyan illatokat érez, amilyenekkel évek óta nem találkozott. Étel. *Főtt* étel. Fűrészpor, mintha valaki építene valamit. Még hallja is, ahogy egy gép halkan zúg. Több gép szimultán zakatol. A levegő tiszta és friss, mások beszédhangjai messziről visszhangzanak.

– Most már kinyithatjátok a szemeteket – közli kedvesen Constance.

– Ne! – kiált fel Malorie, és megragadja a Fiút és a Lányt. – A gyerekek még nem! Először én.

Valaki más is odajön hozzájuk. Egy férfi.

– Istenem – szólal meg. – Tényleg te vagy az? Malorie?

Felismeri a férfi tompa, rekedt hangját. Évekkel ezelőtt egy telefonvonal másik végéről hallotta. Négy hosszú éven át vitázott magával, hogy fogja-e még valaha újra hallani.

Rick az.

Malorie lehúzza a szemfedőt, lassan kinyitja a szemét, majd hunyorogni kényszerül az épület éles, ragyogó világosságában.

Egy nagy, fénnyel elárasztott csarnokban állnak. Olyan erős a ragyogás, hogy Malorie alig tudja nyitva tartani a szemét. Egy hatalmas iskolában áll. A plafon magasan terpeszkedik, rajta domború fénypanelek sorakoznak, amelyektől Malorie úgy érzi magát, mintha a külvilágban lenne. A felfelé nyúló, magas falak tele vannak hirdetőtáblákkal. Asztalok. Vitrinek. Ablakok nincsenek, a levegő mégis friss és üdítő, akárcsak odakint. A padló tiszta és hideg, a téglás csarnok hosszan elnyújtózik. Malorie Rickhez fordul, ráncos arcára néz, és megérti.

A szeme nyitva, de nem fókuszál semmire. Csak üvegesen és szürkén lebzsel az üregében, csillogását évekkel ezelőtt elveszítette. Rick hosszú, barna, bozontos haja a füle mellé lóg, de a bal szeme melletti mély, elhalványult sebet nem tudja elrejteni. A férfi félénken megérinti, mintha

érezné rajta Malorie tekintetét. Fa sétapálcája öreg és elnyűtt, egy törött faágból csinálhatták.

– Rick – szólítja meg Malorie, és szorosan maga mögé húzza a gyerekeket. – Te vak vagy.

Rick biccent.

– Igen, Malorie. Sokunk vak. De Constance épp olyan jól lát, mint te. Az évek során sok mindent elértünk.

Malorie lassan körbenéz a falakon, befogadja a látványt. Kézzel írt transzparensek kürtölik szét a munkálatok haladását, szórólapok diktálják a napi földművelési és víztisztítói feladatokat, egy orvosi vizsgálati lap időpontokkal van tele.

A tekintete felül állapodik meg, ahol a téglás boltívbe vájt, vastag betűk hirdetik:

JANE TUCKER ISKOLÁJA
VILÁGTALANOKNAK

– A férfi. – Rick egy pillanatra elhallgat. – A férfi a felvételen… Ő nincs veled, ugye? – kérdezi.

Malorie szívverése felgyorsul, alig tud nyelni.

– Malorie? – kérdezi Rick aggodalmasan.

Constance Rick vállára teszi a kezét, és gyengéden odasúgja neki:

– Nem, Rick. Nincs velük.

Malorie hátralép az ajtó felé, még mindig a gyerekeit szorongatva.

– Meghalt – mondja ridegen, és a csarnokot fürkészi. Nem képes megbízni bennük. Még nem.

Rick a sétapálcájára támaszkodva közelebb lép Malorie-hoz, és megérinti őt.

– Malorie… Sok emberrel vettük fel a kapcsolatot az utóbbi években, de valószínűleg kevesebbel, mint hinnéd. Ki tudja, hányan vannak még életben odakint? És ki tudja, közülük hányan épelméjűek? Te vagy az egyetlen, akinek számítottunk az érkezésére. Ez persze nem azt jelenti, hogy senki más nem jöhetett volna, de miután alaposan végiggondoltuk, úgy döntöttünk, Tom hangja nemcsak jelezné neked, hogy megérkeztél, de a kerítésbe ütköző idegenekkel is tudatná, hogy a közelben létezik egyfajta

civilizáció. Ha tudom, hogy Tom már nincs veled, ragaszkodtam volna hozzá, hogy valami mást használjunk. Kérlek, fogadd bocsánatkérésemet.

Malorie alaposan végigméri Ricket. A hangja reményteli, sőt, optimista. Malorie már hosszú ideje nem hallott ilyet. Ám arca ugyanúgy magán viseli az új világ életkörülményei okozta stressz és öregedés jeleit, mint az övé. Mint egykor a lakótársaié.

Ahogy Rick és Constance elkezdik magyarázni neki, hogyan működik a közösség, és beszélnek a krumpli- és tökföldekről, a nyári bogyószüretről, az esővíz megtisztításáról, Malorie egy elmosódott figurát lát megmozdulni Rick mögött.

Fiatal nők kis, egyszerű, világoskék ruhát viselő csoportja bukkan fel egy szobából. Sétapálcát használnak, kezüket maguk előtt lengetik. Csendben, kísértetiesen haladnak el Malorie mellett, akinek szíve elnehezedik üreges szemgödrüket látva. Hirtelen megszédül, és

rosszullét kerülgeti, úgy érzi, mindjárt elhányja magát.

Ahol a két szemnek kellene lennie, ott a nők arcán csak egy pár hatalmas, sötét sebhely éktelenkedik.

Malorie szorosabban markolja a gyerekeket, akik fejüket a lábába fúrják.

Constance Malorie felé nyúl, de ő elhúzódik, és tébolyultan keresi a padlón a szemfedőjét, magával rángatva közben a gyerekeket.

– Látta őket – fordul Constance Rick felé.

A férfi bólint.

– Ne gyertek közelebb! – esedezik Malorie. – Ne érjetek *hozzánk. Ne* gyertek közelebb! *Mi* folyik itt?

Constance hátranéz, és látja kilépni a csarnokból a nőket. Immár semmi sem hallatszik a helyiségben, csak Malorie zihálása és halk sírdogálása.

– Malorie – szólal meg Rick. – *Régen* így mentek itt a dolgok. Így *kellett* menniük. Nem volt más választásunk. Amikor idejöttünk,

éheztünk. Hátrahagyott telepesek voltunk egy ellenséges vidéken. Nem rendelkeztünk mindazzal a kényelemmel, mint most. Ételre volt szükségünk, így hát vadásztunk. De sajnos a jelenlegi biztonsági intézkedéseink is hiányoztak. Egy éjjel, amíg páran odakint kutattak étel után, bejutott egy lény. Sok embert vesztettünk. Egy anya, aki az egyik pillanatban még abszolút racionálisan viselkedett, a következőben megtébolyodott, és dühödten lemészárolt négy gyereket. Hónapokba telt, mire túltettük magunkat a történteken, és újjászerveztünk mindent. Megfogadtuk, hogy sosem vállalunk még egyszer ekkora kockázatot. Az egész közösség érdekében.

Malorie Constance-ra néz, akin nincsenek sebhelyek.

– Nem döntés kérdése volt – folytatja Rick. – Azzal vakítottuk meg magunkat, ami a rendelkezésünkre állt – villákkal, késekkel, az ujjainkkal. A vakság maradt az egyetlen tökéletes védelmünk, Malorie. De ez régi módszer. Ma

már nem csinálunk ilyet. Egy év után kiderült, hogy sikerült eléggé megerősítenünk a helyet ahhoz, hogy levegyük ezt a szörnyű terhet a vállunkról. És azóta sem volt újabb biztonsági problémánk.

Malorie-nak eszébe jut George és a videója, az egész kudarcba fulladt kísérlet. Emlékszik, hogy kétségbeesett önfeláldozásként majdnem ő maga is megvakította a gyerekeit.

Constance lát. Ő nem vak. De ha már négy évvel ezelőtt összeszeded a bátorságod, hogy elindulj, gondolja Malorie, *ki tudja, mi történt volna veled. És a gyerekekkel.*

Rick Constance-ra támaszkodik.

– Ha itt lettél volna, megértenéd.

Malorie fél. De attól még *érti.* És kétségbeesésében mindenképp bízni akar ezekben az emberekben. Hinni akar benne, hogy egy jobb helyre hozta a gyerekeket.

Megfordul, és egy irodai ablakban megpillantja a tükörképét. Már alig hasonlít a nőre, aki akkor volt, amikor a fürdőben tapogatta lapos

hasát, miközben Shannon a másik szobából kiabálta át neki a tévé híreit. A haja vékony, csapzott, piszkos és ragacsos a madarak vérétől. Vörös fejbőre foltokban kandikál ki alóla. Teste sovány, arcának csontjai mintha elmozdultak volna, finom vonásai élessé, durvává váltak, bőre kemény és színtelen. Ahogy enyhén kinyitja a száját, felfedez benne egy letört fogat. Akkor verhette oda, amikor a csónakban elvesztette az eszméletét. Bőre véres, horzsolásokkal teli és sápadt. Duzzadt karját a farkas okozta mély seb csúfítja. És mégis, lát valami erőt lobogni az üvegből visszanéző nőben. Olyan tüzet, amely négy és fél éven át hajtotta őt előre, túlélést követelt tőle, és azt, hogy jobb életet biztosítson a gyerekeinek.

Kimerülten, megszabadulva a háztól, megszabadulva a folyótól, Malorie térdre zuhan. Lehúzza a szemfedőt a gyerekekről. Kinyitják a szemüket, és erőlködve pislognak az éles fényben. A Fiú és a Lány mindketten döbbenten, csendben és bizonytalanul bámulnak. Nem értik,

hol vannak, és Malorie-tól várnak útmutatást. A házon kívül ez az egyetlen hely, amit egész életükben láttak.

Egyikük sem sír. Egyikük sem panaszkodik. Ricket bámulják, őt hallgatják.

– Ahogy már mondtam – folytatja Rick óvatosan –, eléggé sok mindent meg tudunk oldani. Az épület sokkal nagyobb, mint amilyennek a csarnok alapján hinnétek. Mi magunk termesztjük az ételeinket, és néhány állatot is sikerült befognunk. Vannak tojásokat tojó csirkéink, egy tejet adó tehenünk és egy kecskepárunk is. Reméljük, hogy újabb állatokat szerezhetünk, és építhetünk magunknak egy kis farmot.

Malorie nagyot sóhajt, és most először reménnyel a tekintetében néz Rickre.

Kecske, gondolja. *A halakat leszámítva a gyerekek sosem láttak egyetlen élő állatot sem.*

– Mi itt a Tuckerben teljesen önellátóak vagyunk. A vakok rehabilitációjáról egész orvosi csapat gondoskodik. Itt békére lelhetsz, Malorie. Én mindennap békére lelek.

– Na, és ti? – térdel le a gyerekek elé Constance. – Benneteket hogy hívnak?

Mintha ez lenne az első alkalom, hogy a kérdés egyáltalán felmerül Malorie-ban. Hirtelen hely támad az életében a nevek jelentette luxushoz.

– Ő – teszi egyik véres kezét a Lány fejére. – Ő itt Olympia.

A Lány hirtelen Malorie-ra néz. Elpirul. Elmosolyodik. Nagyon tetszik neki.

– Ő pedig – folytatja Malorie, magához húzva a Fiút. – Ő itt Tom.

A Fiú szégyenlősen, boldogan vigyorog.

Malorie térden állva átöleli a gyerekeit, forró könnyei jobban esnek neki, mint bármilyen nevetése egész életében.

Megkönnyebbülés.

Könnyei szabadon, lágyan csurognak, ahogy eszébe jutnak a lakótársai, amint együtt vizet hordanak a kútból, a nappali padlóján alszanak, és az új világról beszélgetnek. Látja Shannont, ahogy nevetve mutogatja az alakokat és az

embereket a felhőkben, és tele van kíváncsisággal, melegséggel, kedvességgel és Malorie iránti rajongással.

Tomra gondol. Tomra, akinek mindig jár az esze, mindig problémákat old meg. Mindig próbálkozik.

Arra gondol, hogy mennyire szeret élni.

A távolban, a csarnok végén új emberek bukkannak fel a termekből. Rick Constance vállára teszi a kezét, és együtt beljebb indulnak az épületbe. Mintha az egész hely tudná, hogy jobb, ha ad egy percet Malorie-nak és a gyerekeinek. Mintha minden és mindenki értené, hogy végre-valahára biztonságban vannak.

Nagyobb biztonságban.

Itt és most, a gyerekekkel a karjában, Malorie úgy érzi, mintha a ház és a folyó csak a végtelenségben elveszett, mitikus helyek lennének. Tudja, hogy ők itt már nincsenek annyira elveszve.

Sem egyedül.

köszönetnyilvánítás

A *Madarak a dobozban* írása közben szereztem tudomást egy mitológiai lényről, az Ügyvédről. Mivel jó barátomtól kaptam a fülest, örömmel beleegyeztem, hogy találkozzam vele. Útközben megvallottam az említett cimborámnak, hogy gőzöm sincs, mihez kezdhet egy magamfajta fickó egy Ügyvéddel. „Nekem nincs semmi ügyvédeznivalóm!” Ám a barátom megnyugtatott – szerencsére sikerült neki. Wayne Alexander nemcsak ügyvédkedett, amíg elolvasta a történetemet, hanem rengeteg saját mesét is elmondott közben. Egyik lehengerlőbb volt, mint a másik.

Wayne kisvártatva beszámolt nekem egy másik mesebeli lényről is: az Ügyintézőről.

Kedvem lett volna bevallani neki, hogy: „Nekem nincs semmi ügyintéznivalóm!” Ám Wayne rendíthetetlennek bizonyult, és bemutatott egy Menedzser-duónak, Candace Lake-nek és Ryan Lewisnak, akik sokkal többet tettek, mint amennyit a hivatalos munkakörük megkívánt volna. Nemcsak hogy együtt olvastuk a *Madarak a dobozban*t, hanem elkezdtük igazgatni – ha egymás mögé másolnánk az ügyben váltott e-mailjeinket, hosszabb lenne magánál a könyvnél is. Közben össze is barátkoztunk, és Ryan telefonja afféle jegyzetfüzetté változott a számomra, olyan apró ötletektől kezdve, hogy „Hé! A házmesterek szekrényei ijesztőek!”, egészen odáig, hogy „Mit szólnátok egy ezeroldalas filmforgatókönyvhöz?”

Végül Candace és Ryan egy harmadik, még lehetetlenebb lényről tettek említést: az Ügynökről. „De nekem semmi ügynökölnivalóm nincs!” Elkezdtek egy ilyen felé terelgetni. Kristin Nelson nagyon gyorsan megtanította nekem, hogy bár szuper dolog, ha az embernek

ezernyi ötlete van, még jobb, ha abból legalább egyet tisztességesen meg tud írni. A *Madarak a dobozban* pedig nem egyszerűen tisztességesre sikeredett. Kristinnel együtt etettük és éheztettük a könyvet, majd újra jóllakattuk. Vicces ruhákba öltöztettük, néha csak egy kesztyűt kapott, néha meg egy kalapot. Néha pedig turbékolt nekünk, mint ahogy Tom madarai is, hogy jelezze: most épp elégedett.

És amikor a könyv elkészült, Kristin megemlített egy negyedik, homályban lakozó lényt: a Szerkesztőt. Most szabályosan *megijedtem.* „Van valamim, amit meg kell szerkeszteni! *Jaj ne!”* Lelki szemeim előtt megjelent a Szerkesztő, ahogy egy barlangban ül és meditál, nyelvtani szabályok törnek elő belőle, és fintorokat vág bizonyos műfajok hallatán. De persze végül egyáltalán nem ilyen lett. Lee Boudreaux ugyanolyan művészlélek, mint az írók, akikkel együtt dolgozik. Az ötletei, amikkel előállt, nagyszerűek, eredetiek és gyakran rémisztőek voltak.

Lee, és kedves Ecco-csapat, KÖSZÖNÖM! Harper Voyager UK, NEKTEK IS.

És Dave Simmer, kedves barátom, neked is köszönöm, hogy bemutattál az Ügyvédnek, és ezzel megnyitottad a mágikus kaput, ami elvezetett hozzájuk.

[1]

__ Kb. 350 millió évvel ezelőtt megkövesedett korall-szirtdarab. Nevét Pet-O-Sega ottawa indián törzsfőnökről kapta.